

МАЙК РЕЗНИК ОРАКУЛА

Част 2 от „Оракула“

Превод от английски: Владимир Зарков, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Беше време на гиганти.

Те нямаше как да се разгърнат в задушавашите граници на Демокрацията, която постепенно се разпростираше над цялото човечество. Затова се отправяха към далечните и неплодни светове на Вътрешната граница, привлечени от яркото галактическо ядро, както пеперудите от светлината.

Повечето от тях, разбира се, изглеждаха като нормални хора, но въпреки това бяха гиганти. Никой не знаеше защо се бяха появили в такова изобилие точно в този момент от човешката история. Вероятно са били необходими на галактиката, пренаселена с малки хора, обзети от своите малки мечти. Сигурно това се дължеше и на суровия блясък на самата Вътрешна граница, защото тя не бе място за обикновени мъже и жени. А може би просто бе дошло време една раса, на която през последните векове липсваха гиганти, да започне да ги създава отново.

Каквато и да бе причината, те достигнаха далеч зад пределите на изследваната галактика и посяха човешкото семе на стотици нови светове. И между другото пораждаха цикъл от легенди, които не ще умрат, докато има хора да разказват за героичните им дела.

Разказват за Скитника Джоунс, стъпил на повече от петстотин нови свята. Той никога не бе сигурен какво търси, но винаги знаеше, че още не го е намерил.

Или за Свирача, който нямаше друго име и бе убил повече от сто човека и извънземни.

Има легенди и за Петъчната Нели, която превърна своя публичен дом в болница по време на войната със сетите, за да го види провъзгласен за светилище от същите хора, които се опитваха да го затворят преди това.

Разказват още за Джамал — той не оставяше отпечатъци нито от пръсти, нито от стъпки, но бе ограбил дворци, които и до днес не знаеха, че са ограбени.

Или за Залагащия светове Мърфи, който по различно време бе притежавал девет свята със златни мини и бе загубил всички на хазарт.

Разказват и за Костолома Бен Ами, който се беше борил с извънземни за пари и убиваше хора за удоволствие. За Маркиз Куинсбъри^[1], който не признаваше никакви правила в боя, и за Белия рицар — албинос, убиец на петдесет човека. Или за Сали Камата и Вечното хлапе, което, достигнало деветнадесет години, бе престанало да расте през следващите две столетия. Съществуваха още Бейкър Катастрофата, който караше цели планети да треперят под краката му, и екзотичната Перла от Маракайбо, и Алената кралица, чиито грехове бяха заклеимени от всяка раса в галактиката. Имаше още Дядо Коледа, и Едноръкия бандит със смъртоносната си ръка-протеза, и Майката Земя, и Гущера Малой, както и измамно благовъзпитаният Гробаря Смит.

Всичките бяха гиганти.

Но все пак съдбата на една жена беше да стои над всички тях, да се разпорежда с живота на хората и световете, като че ли са играчки в ръцете ѝ, да пренапише историята и на Вътрешната, и на Външната граница, на Спиралния ръкав и дори на самата всесилна Демокрация. В различните етапи на своя кратък, но бурен живот тя бе известна като Гадателката, Оракула или Пророчицата. По времето, когато излезе на галактическата сцена, само неколцина оцелели знаеха истинското ѝ име, родната ѝ планета или историята на ранния ѝ живот, както често става с гигантите и легендите.

Но тя имаше произход, история, истинско име и дори някакво подобие на детство.

Ето нейната история.

[1] Маркиз Куинсбъри (истинският!) е въвел първите правила в бокса. — Бел. ред. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
КНИГА НА СВИРАЧА

Истинското му име беше Карлос Мендоса, но толкова отдавна не го използваше, че му се струваше почти чуждо.

Тук, по Вътрешната граница, из слабо населените светове между разпрострялата се нашироко Демокрация на хората и Галактическото ядро, мнозина сменяха имената си често и небрежно, както събратята им по по-цивилизованите планети се преобличаха всеки ден. Мендоса бе вършил най-различни неща през шестдесет и петте години на своя живот и искаше да забрави някои от тях, а нямаше нищо против враговете му да не си спомнят други. Затова се бе представял с какви ли не имена. Но едно му хареса и свикна с него — Ледения.

Някои хора уверяваха, че станал известен като Ледения, защото някога притежавал планета, цялата покрита с глетчери, дебели поне километър. Други възразяваха, че дължал този прякор на хладнокръвието си като убиец. Намираха се и такива, които пробутваха измислицата, че страдал от рядка болест, заплашваща да го довърши чрез понижаване на телесната температура, затова се заселил на горещия пустинен свят Последен шанс.

На Ледения не му пукаше какво съчиняваха хората за произхода на името му. Всъщност не го интересуваха почти нищо. Естествено, грижеше се да не изпитва недостиг на пари. Стараеше се и никой да не оспорва влиянието му като собственик на „Края на пътя“ — единствената таверна на Последен шанс. Но с годините постепенно стана равнодушен към почти всичко друго.

Освен към слуховете и клюките.

Миньори, търговци, изследователи, търсачи на приключения и ловци на глави спираха на Последен шанс да презаредят корабите си или да си попълнят запасите, да регистрират териториални претенции или искания за концесии. Понякога чакаха тук някое съобщение или награда. Всички идваха в „Края на пътя“ и, разбира се, приказваха. Ледения никога не задаваше въпроси, не споделяше информация, но слушаше внимателно и се случваше нехайно изтървана реплика да предизвика мимолетно оживление на иначе безстрастното му лице.

Тогава изчезваше за седмица или за месец, после се връщаше на Последен шанс също толкова внезапно. Пак си седеше зад бара и се заслушваше в клюките, в самохвалствата и цветистите истории, в разказите за спечелени и пропилены богатства, за победи и провали, а на лицето му не трепваше нито едно мускулче.

Малцината, които се отнасяха с искрено дружелюбие към него, все някога се престашаваха да го попитат какво точно очаква да чуе и какво търси по време на редките си отсъствия от планетата. Ледения любезно отклоняваше въпросите, защото въпреки мрачната си слава той беше човек с добри обноски. След малко вече седеше до друга маса и слушаше поредната история на някой пътешественик.

Във външността му нямаше нищо изключително. На ръст беше с три-четири сантиметра по-нисък от обичайното, тежаха му десетина излишни килограма, косата му вече се разреждаше на темето и сивееше по слепоочията. Когато ходеше, накуцваше забележимо. Повечето хора предполагаха, че единият му крак е протеза, но не го питаха, а и той не беше склонен да обяснява. Гласът му не беше мощен или хипнотичен, но ако Ледения кажеше нещо на Последен шанс, малцина се осмеляваха да не изпълнят желанията му (и никой нямаше шанса да му противоречи втори път).

Беше прочут из цялата Вътрешна граница, но едва ли някой знаеше на какво се дължи тази слава. Разбира се, бе убивал хора, но това едва ли би го направило знаменитост в светове, където цареше беззаконие. Носеше се и слух, че някога изпълнявал секретни задачи, възложени му от Демокрацията, но точно заради потайността на подобни занимания никой не можеше да потвърди или отрече това. Преди четиринадесет години бе скитал месеци наред далеч от Последен шанс и му приписваха изтребването на стъписващ брой ловци на глави, но и за това никой не беше сигурен. Подробности не се знаеха и малцина бяха склонни да повярват на легендата.

Но една жена чу историята и не се усъмни в нея. След множество неуспехи и преследване на лъжливи следи намери най-сетне Ледения в убежището му на Последен шанс — на половин галактика от разкоша и човешкото гъмжило на Демокрацията. Жената приближаваше средна възраст, имаше сини очи и коса с бледопясъчен цвят. Малка издатина на носа ѝ подсказваше, че е бил чупен преди години, а и зъбите ѝ бяха прекалено равни и бели, за да са истински.

Когато влезе в „Крайт на пътя“, завари обичайната тълпа от герои и несретници, от хора и извънземни. Тук бяха седем канфорити, двама лодинити, двама домариамци, имаше и трима представители на раси, каквито не бе срещала досега. Обмяната на веществата им едва ли би понесла течните примамки, предлагани от бара. Явно чакаха отварянето на голямото казино, където имаше почти тридесет маси и множество екзотични игри на късмета. Малка табела, написана на какви ли не човешки и нечовешки езици, известяваше, че този щастлив миг ще настъпи по залез слънце.

Над дългия барплот от масивна дървесина се зъбеха четири глави на странни хищници, а в стъклена витринка до гишето за обмяна на валути се пазеше оръфан лист със стихотворение, написано от ръката на Черния Орфей — странстващия поет на Вътрешната граница, отбил се на Последен шанс преди около две столетия.

До бара и около масите се бяха настанили двайсетина човека — някои в пъстри скъпи одежди, други в тъмнокафяви или сиви дрехи, типични за миньорите и самотните търсачи на ценни минерали. Никой не се обърна, когато жената влезе, огледа помещението и се насочи към бармана.

— Търся един човек, наричат го Ледения — каза тя. — Тук ли е? Мъжът кимна.

— Ей го там, седнал е до прозореца.

— Дали ще има нещо против да поговори с мен?

Барманът се засмя.

— Зависи от настроението му. Но непременно ще ви изслуша.

Жената му благодари и тръгна към масата на Ледения, като се постара да заобиколи отдалеч извънземните.

— Може ли да седна при вас?

— Настанете се удобно, госпожо Бейли — покани я той.

Тя го изгледа учудено.

— Познавате ли ме?

— Не. Но научих името ви.

— Как?

— Нали трябваше да се представите, когато поискахте радарно насочване за кацане на планетата. А никой не стъпва на Последен шанс без мое разрешение.

— Ясно — промълви жената, седна и се вторачи в човека отсреща. — Не мога да повярвам, че ви намерих най-накрая!

— Не съм се губил, за да ме намерите, госпожо Бейли — изрече той равнодушно.

— Може и така да е, но аз ви търся вече четири години.

— И каква важна причина ви накара да посветите четири години от живота си на издирването ми?

— Казвам се Бетина Бейли... — започна да обяснява жената.

— Знам.

— Това нищо ли не означава за вас?

— А трябва ли?

— Щом фамилията Бейли не ви подсказва нищо, значи съм загубила напразно твърде много време.

— Досега не бях чувал името Бетина Бейли — сподели той с равен глас.

— До мен стигнаха слухове, че може би сте познавал дъщеря ми.

— Продължавайте — подкани я Ледения.

— Казва се Пенелопа.

Той извади малка пура от джоба си.

— И какво по-точно сте чула?

— Че я познавате и тя дори е прекарала известно време на Последен шанс.

— Госпожо Бейли, това беше преди четиринадесет години. — Ледения запали пурата си. — Оттогава не съм я виждал. — Сви рамене. — Откъде да знам, може вече да е мъртва.

Бетина Бейли го гледаше, без да трепне.

— Ако говорим за едно и също момиче, добре ви е известно, че това е невъзможно.

Ледения също задълго се взря в очите ѝ, сякаш обмисляше казаното току-що. Накрая дръпна още веднъж от пурата и кимна.

— Да, говорим за едно и също момиче.

— Сега трябва да е на двадесет и две години.

— Съвпада — съгласи се той.

Бетина Бейли се поколеба, но продължи:

— Чувала съм и други слухове.

— Например?

— Че живеела при извънземни.

— При един извънземен — поправи я Ледения.

— Значи ви е известно къде е тя сега?

Той поклати глава.

— Не. Само знам с кого беше последния път, когато я видях.

— Освен това научих, че отделяте много време и внимание да я търсите — продължи Бетина Бейли.

Мъжът не отговори. Погледът му не издаваше нищо.

— И знаете за нея повече от всеки друг — настоя жената.

— Вероятно — съгласи се Ледения.

— Не е само вероятно. Това е факт.

— Добре, нека е факт. И какво?

— Искам си дъщерята.

— Госпожо Бейли, моля да ме извините, че ви натяквам, но май доста години са минали, докато стигнете до това решение.

— Търся я вече шестнадесет години... Отне ми я Демокрацията, а тя обхваща десетки хиляди светове. Търсих повече от десетилетие и похарчих почти всички пари, оставени ми от моя покоен съпруг, за да науча поне, че не е там, а някъде във Вътрешната граница.

— Госпожо, момичето беше във Вътрешната граница преди четиринадесет години. Сега може да е където и да било — във Вътрешната граница, в Пръстена, в Спиралния ръкав, във Външната граница, дори да се е върнала в Демокрацията. С нейните възможности няма да ѝ е трудно да се скрие от всекиго.

— Тя е във Вътрешната граница — настоя упорито Бетина Бейли.

Ледения се вторачи в нея. Вече не успяваше да прикрие напълно събудения си интерес.

— Защо сте толкова сигурна?

— Когато решите да говорите откровено с мен, ще ви отвърна със същото — каза жената. — Засега ще трябва да ми повярвате без доказателства, че знам точно къде е.

Той замълча.

— Добре — промърмори накрая. — Вярвам ви, че знаете къде е.

Тя кимна.

— Искам да се върне при мен.

— И искате да се върне при вас — сговорчиво повтори Ледения.
— Но защо дойдохте при мен? Защо не отидохте направо при дъщеря

си и не я отведохте у дома?

— Не е толкова лесно. Може и да не ме познае, освен това е прекарала почти целия си живот сред извънземни. Току-виж, не поиска да дойде с мен.

— Отдавна е пораснала — отбеляза Ледения. — Има право да избира.

— Готова съм да приема нейния избор — увери го Бетина Бейли. — Само че не искам да ѝ влияят никакви чужди на расата ни твари.

— Знам само за един извънземен с нея.

Жената поклати глава.

— Тя живее на планета, населена не от хора.

— Коя?

— Ще ви кажа, когато се споразумеем.

— За какво?

— Искам от вас да ми я върнете.

— Ако се съмнявате, че ще дойде с вас, защо си въобразявате, че ще бъде по-склонна да тръгне с мен?

— Вече ви казах — постарях се да науча за вас, каквото можах. Имате опит с извънземните и знаете кое как е по Вътрешната граница. Ако имате нужда от помощ, ще знаете как да си я осигурите.

Ледения я изгледа замислено.

— Госпожо Бейли, това може да ви струва доста пари.

— Колко?

— Един милион долара Мария Тереза и още един милион, когато си свърша работата.

— Долари Мария Тереза? — Тя се намръщи. — Мислех, че имат стойност само в звездната система Корвус. Какво не им е наред на кредитите?

— Госпожо, тук нямаме вяра в устойчивостта на Демокрацията. А доверието ни в нейните пари е още по-слабо. Не приемаме плащане в кредити. Ако не можете да обмените кредити за долари Мария Тереза, ще се съглася и на двойно по-голяма сума в рубли Нов Сталин.

— Ще ви платя в долари.

— Кога?

— Ще уредя прехвърлянето на сумата тук за три дни.

— Значи и аз ще задвижа нещата след три дни — отвърна Ледения.

— Какво означава това?

— Ще избира този, от когото ще поискам да намери вашата дъщеря.

— Но аз си представях, че вие ще отидете да я намерите.

Той поклати глава.

— Госпожо Бейли, тя ме познава и не вярвам много да ми се зарадва.

— Избрах ви точно защото тя ви познава!

— Това не е непременно предимство, когато някой си има вземане-даване с дъщеря ви — сухо отбеляза Ледения. — А сега ми кажете къде е тя.

Бетина Бейли поумува, после сви рамене.

— На Алфа Крепело III.

— Не съм чувал за този свят.

— Намира се в звездния куп Кинелус.

— И защо сте убедена, че тя е там?

Жената се приведе напред и се взря напрегнато в очите му.

— И двамата знаем, че моята дъщеря притежава рядка дарба.

— Слушам ви.

— До Делурос VIII стигна мълвата, че на Алфа Крепело III живее една жена. Погрижили са се това да не стане общоизвестно, но аз подкупих правителствени чиновници. Изглежда никой не е наясно дали жената работи доброволно за расата на Алфа Крепело III, или е тяхна затворничка, но там я наричат Оракула... Ако трябваше да избира друго име за Пенелопа, едва ли бих се сетила за по-подходящо.

— С това ли се изчерпват сведенията ви? — учуди се Ледения. — Нямате описание? Не сте се свързвала с нея или с някого, който я познава?

— Да, само това знам — призна Бетина Бейли. — Системата Алфа Крепело не е част от Демокрацията и почти не поддържа търговски връзки с нея. Бяха ми нужни две години, за да се уверя, че Оракула е човек, и минаха още две, докато установя, че е жена.

Ледения я изгледа изпитателно.

— Госпожо Бейли, съзнавате ли колко малка е вероятността тази жена да е вашата дъщеря?

— Вече шестнадесет години събирам сведения късче по късче — отвърна тя. — Може да остарее и да умра, преди да натрупам

достатъчно доказателства. — Тя се запъна за миг. — Е, договорихме ли се?

Само за секунда старателно критите силни чувства промениха лицето му, после то отново застина в маска на безразличие.

— Договорихме се.

На звездните карти планетата бе отбелязана като Бойзън III. Тук я наричаха Светът на Французина.

Отначало бе дива гъста джунгла, изобилстваща с екзотични животни. После дойде Човекът, изстреби повечето зверове, повали дърветата, изора земите и я превърна в процъфтяващо грамадно стопанство, снабдяващо с храна всички миньорски светове в околните звездни системи. Но за някакви си двацетина години местните вируси умориха докараните месодайни животни и сложиха край на отглеждането на внесените жито и ечемик. Заселниците бяха принудени да се преместят другаде и през следващите шест века Бойзън III се върна бавно към естественото си състояние на джунгла.

После дошъл Французина. Разправяха, че през целия си живот снабдявал зоопарковете на Демокрацията с извънземни животински екземпляри и накрая се оттеглил на тази планета, за да прекара последните си години в лов за удоволствие. Построил грамадна бяла къща на брега на широка река, поканил неколцина приятели при себе си. Постепенно се разчуло за великолепните им преживявания и на планетата започнали да се организират доходоносни ловни експедиции.

Всичко това било преди повече от две столетия. Оттогава Светът на Французина не се променил много, само че дивите животни отново се срещаха рядко и бяха останали само шепа егери, а другите върлуваха по новооткрити планети, където техните клиенти можеха да попълват колекциите си от трофеи без прекомерни усилия.

По приблизителни оценки хората тук не наброяваха повече от двеста. Един от тях, за когото твърдяха, че е последният роден на планетата, се бе преместил в къщата на Французина и дори бе разчистил частна площадка за кацане до реката.

Името му беше Джошуа Джеремая Чандлър. Като съвсем млад мъж се бе прочул с ловните си подвизи, но никой не бе го виждал на сафари поне от десетина години. Отначало на Света на Французина, после и в околните планетни системи стана известен като Свирача,

защото имаше навика да подсвирне на преследваното животно, за да привлече вниманието му миг преди да го простреля. Беше затворен, дори потаен човек, не проявяваше словоохотливост нито за делата, нито дори за мислите си. Случваше се да отсъства дълго от планетата, а финансовите си операции поверяваше почти изцяло на банки в други светове. Тук не се получаваха нито писма, нито радиограми за него, макар че от време на време някой малък кораб кацаше на площадката до реката.

Последен посетител засега беше Ледения, който излезе от кораба си и тръгна нагоре по дългата виеща се пътека към къщата. Веднага усети, че се изпотява от жегата и влажния въздух, чудеше се защо ли някой би предпочел подобен климат. Смачка с длан голямо пурпурно-златисто насекомо, впило се във врата му, и почти настъпи рогато влечуго със зловещ вид, което побърза да се шмугне в храсталака. Ледения триеше неспирно лицето си с кърпа.

Изкачи се по каменните стъпала и се озова на широка тераса над реката. Личеше, че водата гъмжи от живот — грамадни водни бозайници, изящни водни змии, дълги грозни влечуги плуваха сред ята пъстри риби, носещи се близо до повърхността. Дърветата по отсрещния бряг бяха изсечени, за да се виждат от верандата слизащите на водопой разнообразни тревопасни. Ниско над водата се рееха гъсти облаци от пеперуди, по просеката важно крачеха дългокраки птици, други пък се гмуркаха в плитчините и търсеха дребни рибки.

Остъклената врата се плъзна настрани и след миг на терасата излезе висок строен мъж с кестенява коса. Наглед беше на около тридесет и пет години. Носеше безлични кафяви дрехи с пришити навсякъде джобове. Широкопола шапка пазеше очите му от лъчите на яркото слънце.

— Както виждам, намери ме — рече Чандлър вместо поздрав.

— Свирач, не е лесно да те открие човек — отвърна Ледения.

— Е, ти поне си успял... Искаш ли да пийнеш нещо?

— Да, моля те.

— Не е зле да ти одера кожата за всяка поднесена чаша — ухили се Свирача, докато го водеше към вътрешността на къщата. — Не помня да си ми сипал нещо за сметка на заведението, когато идвах на Последен шанс.

— И никога няма да ти се случи — отвърна Ледения на усмивката му.

Влязоха в просторна стая. Хладният каменен под, дебелия мазилка на стените и широките стрехи на покрива възпираха успешно жегата да не проникне и тук. Имаше няколко кресла, покрити с кожи от местни животни, на земята беше протретаната кожа на голям хищник заедно с главата, имаше и малка библиотека за книги и дискове, подпространствена радиостанция и часовник от чудноватото полупрозрачно вещество, което непрекъснато променяше цвета си. Стените бяха облепени с обяви за издирвани престъпници, поставени в рамки. Чандлър бе убил или заловил всеки един от тях.

— Интересни ловни трофеи си имаш — подхвърли Ледения и махна към стените.

— Хората са най-интересната плячка — съгласи се Свирача. Мина зад дървен плот и отвори малък хладилник. — Какво предпочиташ?

— Все ми е едно, стига да е студено.

Чандлър забърка два еднакви коктейла и му подаде едната чаша.

— Това може и да ти хареса.

Ледения отпи голяма глътка.

— Благодаря.

— Отнасям се любезно с клиентите — каза Чандлър и се вторачи в него. — И ти си клиент, нали?

— Поне потенциален. — Ледения се извърна да погледне отсрещния бряг. — Имаш ли нещо против да се върнем на терасата? Трудничко ми беше да се добера тук, но изгледът веднага ми хареса.

— Защо не?

Когато застанаха отвън, Ледения отбеляза:

— Сигурно ти е много удобно да си гърмиш вечерята оттук.

Чандлър сви рамене.

— Да, бих могъл, но никога не ловувам в радиус от десет километра наоколо. — Помълча и реши да обясни: — Някои животни са добри за плячка, други за забавление, а трети — за да им се любоваш. На тези само се любовам.

— Знаеш ли — промърмори гостът, — сетих се, че не видях никакви оръжия в къщата.

— О, оръжия имам предостатъчно — увери го Свирача. — Но не за да стрелям по животните край реката.

Крехка бяла птица кацна върху един речен бозайник и започна да кълве паразити от главата му.

— Това място винаги ми липсва, когато пътувам — промълви Чандлър, облегнал се на парапета. — Ако приема поръчката ти, колко дълго ще трябва да отсъствам?

— Няма да те лъжа — каза Ледения. — Задачата не ми изглежда нито лесна, нито бърза.

— И в какво се състои? — попита Свирача, без да отделя поглед от реката.

— Още не съм сигурен. — Домакинът вдигна вежда учудено, но замълча. — Чувал ли си за Пенелопа Бейли?

— Мисля, че всеки е чувал, поне преди десетина-петнайсет години — отвърна Чандлър. — Предлагаха купища пари за нея.

— Така беше.

— Доколкото си спомням, всеки се стремеше да я докопа — Демокрацията, две-три чужди раси, дори някакви пирати. Изобщо не разбрах какво стана с това момиче, просто един ден измряха доста ловци на глави и след това май никой не се стремеше да получи наградата. — Обърна да погледне Ледения. — Плъзна слух, че и ти си бил замесен.

— Бях.

— А за какво се вдигна цялата онази връва? Стотици хора я преследваха, но никой не пожела да обясни защо едно хлапе може да струва пет-шест милиона кредита.

— Не беше някое обикновено, мило момиченце — кисело изрече Ледения.

Чандлър извади от един джоб парчета корав хляб, остави ги на парапета и се отдръпна да наблюдава как три дъгоцветни крилати създания ги отнасят.

— Ако искаш от мен да я намеря и доведа, ще трябва да ми обясниш защо струва толкова скъпо.

— Ще ти обясня — обеща Ледения и надигна чашата си. — Но няма да ти се наложи да я търсиш.

— Знаеш ли вече къде е?

— Вероятно.

— Или знаеш, или не.

— Сигурен съм къде е жената, която ще бъде цел на задачата ти. Но не бих могъл да кажа дали тя е Пенелопа Бейли.

— А би ли познал Пенелопа Бейли, ако я срещнеш?

— Много време мина, тя вече е млада жена, а не момиченце. Честно казано, не вярвам да я позная.

— Тогава как ще разбереш дали съм ти довел която трябва?

— Има и други начини... — Ледения се поколеба. — Освен това, ако тя наистина е Пенелопа Бейли, почти сигурно няма да успееш да ми я доведеш.

Чандлър вдигна поглед към внезапно струпалите се облаци.

— Всеки ден по това време вали — обясни той. — Да се настаним удобно вътре и ще ми разкажеш всичко, което е необходимо да знам.

Прибраха се в стаята, домакинът заповяда на двойната остъклена врата да се затвори. Седнаха в две покрити със синкави кожи кресла.

— Е, добре, слушам те.

— Когато срещнах Пенелопа Бейли, тя беше на осем години — започна Ледения. — Била петгодишна, когато Демокрацията я отвела от дома ѝ, после един извънземен я откраднал. Докато пътищата ни се пресекат, тя вече пътуваше с една жена, която някога бе работила за мен.

— Но защо Демокрацията е решила, че има нужда от това дете? — прекъсна го Чандлър.

— Решили да се възползват от една нейна особена дарба.

— А именно?

— Тя предвижда бъдещето.

— Искаш да кажеш, че прави точни предсказания и те се сбъдват?

Ледения поклати глава.

— Не е толкова просто. Тя е способна да види почти безкраен брой варианти на възможното и успява да влияе на събитията така, че да се осъществи най-желаното от нея бъдеще.

Свирача се втренчи безмълвно в него.

— Не ти вярвам... — прошепна след минута-две.

— Истина е. Видях резултатите с очите си.

— Но тогава защо още не е станала императрица на цялата проклета вселена?!

— Когато я срещнах, успяваше да види единствено онези варианти, в които я застрашаваше непосредствена опасност. А когато се разделихме, тя вече предвиждаше крайния изход на всичко — от раздавания на покер до престрелки, манипулираше безпогрешно обстоятелствата, за да се подредят, както тя искаше... Но виждаше само няколко часа напред. — Ледения се замисли. — Ако силата ѝ е спряла в развитието си, би могла да стане една извънредно богатата и влиятелна жена, само че в галактически мащаб няма да е нищо повече от досадна мушица.

— Ти обаче си уверен, че дарбата ѝ се е развила — отбеляза Чандлър.

Не беше въпрос.

— Не виждам какво би ѝ попречило — увери го Ледения. — Набираше мощ пред очите ми, с всеки изминал ден.

— Изненадан съм, че не си се опитал да я убиеш.

— Опитах се. — Ледения се потупа по протезата. — Ето я отплатата. — Свирача само кимна. — Тръгна си с един извънземен, когото наричахме Лъжекостенурката и името напълно подходеше на външността му. Доколкото ми е известно, оттогава човешко око не я е зървало.

— Но защо с извънземен?

— Защото онова същество се прекланяше пред нея и беше непоклонимо убедено, че когато дарбата на момичето съзрее, тя ще попречи на Демокрацията да погълне и неговия свят.

— И сега Пенелопа Бейли е там, така ли?

Ледения завъртя глава.

— Не. Ходих там два пъти, но нямаше и следа от тях.

— Значи с това се занимаваш, когато не си на Последен шанс — промърмори Чандлър, без да покаже никакво учудване. — Ходиш на лов за Пенелопа Бейли.

— Не че свърших нещо полезно — призна си гостът с гримаса на лицето и допи коктейла си. — Не мога да си представя кой би се скрил по-успешно от жена, способна да предвиди всяко възможно бъдеще.

— Тогава как я откри?

— Не я намерих аз. Преди седмица при мен дойде една жена, който се представи за нейна майка. Предполагала къде може да е дъщеря ѝ и ме нае да я върна.

— Представила се за нейна майка? — повтори любопитно Свирача. — Интересно се изразяваш.

— Лъжеше от първата дума до последната.

— И защо я заподозря?

— Знаеше факти, до които не би могла да се добере сама.

— Например?

— Знаеше, че Пенелопа е избягала с един извънземен, но това бе известно само на десетина души на една затънтена планетка, казва се Убийствен рай. И бе научила, че съм търсил момичето, само че аз никому не съм казвал... Отгоре на всичко търсеше Ледения, а не Карлос Мендоса.

— Разбира се, работи за Демокрацията.

Гостът кимна.

— Никой друг не разполага с възможности да ме следи четиринадесет години.

— Значи и нея издирват от четиринадесет години... — подхвана Чандлър.

— От шестнадесет — поправи го Ледения.

— Добре, нека са шестнадесет. Защо те потърсиха чак сега?

— Защото мислят, че вече знаят къде е тя.

— Не ми се вижда достатъчно основателна причина. И защо те лъжат? Нека задам въпроса си по-точно — щом са я открили, защо не отидат сами да я приберат?

— Сигурен съм, че са пратили на онази планета най-добрите си агенти, които са се провалили напълно. Иначе нямаше да опрат до мен. Лесно е и да си обясня защо ми пратиха агентка, която се представи за майка на Пенелопа. Световите на Вътрешната граница не са обвързани по никакъв начин с Демокрацията и шефовете не са били уверени, че ще поискам да им помогна. Освен това... — Ледения се подсмихна. — Преди четиринадесет години убих някои от най-добрите им ловци на глави.

— А защо си решил да опазиш момичето от онази сган?

— Никога не я е заплашвала опасност — напомни Ледения. — Опитах се да спася друг човек... Но не успях.

— Както описваш Пенелопа Бейли, изглежда доста страховита — отбеляза Свирача.

— Такава е — потвърди гостът сериозно. — Не я подценявай.

— И къде е тя сега според тебе?

— На планетата Арфа Крепело III, в звездния куп Кинелус.

— Сигурни ли са, че това е тя?

Ледения поклати глава.

— Предполагат, но нямат достатъчно доказателства.

— Все пак какво знаят?

— Сред извънземните в онзи свят живее млада жена, която наричат Оракула.

— Това ли е всичко?

— Едва ли. Но само това ми казаха.

— Не е достатъчно за начало — скептично подхвърли Чандлър. — Какво ли са скрили от тебе?

— Вероятно са ми спестили броя на онези, които са пратили на планетата, без да ги видят никога повече. Провалът на агентите им само е затвърдил у тях убеждението, че са на вярна следа, но пък би се отразил зле на всеки следващ човек, комуто възложат задачата.

Свирача замълча задълго. Накрая се вгледа внимателно в Ледения.

— Имам един въпрос към тебе.

— Казвай.

— Загубил си единия крак заради онова момиче и доколкото разбирам, тя е причинила смъртта на твоя приятелка.

— Косвено.

— Тогава защо не се заемеш лично с нея?

— Защото съм на шестдесет и пет години, мога да се похваля само с шкембенце и протеза. Ако онази жена наистина е Пенелопа Бейли, ще бъде мъртъв още преди да припаря до нея. Преди двайсетина години може би щях да се справя, но не и сега. — Срещна погледа на Чандлър, без да мигне. — Затова дойдох при тебе, Свирач. Ти си от шепата истински майстори в занаята. Прониквал си успешно на десетина планети и си по-добър убиец, отколкото аз съм бил някога.

— А възможно ли е тя да бъде убита?

— Не знам — сви рамене Ледения.

— И какво ще бъде възнаграждението ми?

— Половин милион в аванс и още половин, когато свършиш работата.

— Кредити? — намръщи се Чандлър.

— Долари Мария Тереза.

Домакинът кимна.

— С колко време разполагам?

— Ако не се добереш до нея за шест месеца, значи изобщо няма да се справиш.

— Ами ако се върна с празни ръце?

— Приемеш ли поръчката, авансът остава за тебе независимо от всичко.

— А твоята клиентка ще се съгласи ли с такива условия?

— Едва ли има друг избор, като си припомним, че всъщност не е Бетина Бейли.

— Какво ще кажеш за моите разходи? — опипа почвата Чандлър.
Ледения се засмя.

— А, не и с половин милион в аванс.

— Може би ще се наложи да наема помощници.

— Не те съветвам.

— Защо?

— Ако привличаш по-малко внимание към себе си, ще имаш по-голям шанс да оцелееш.

— Нищо чудно да наема неколцина именно за да отвличат вниманието от мен.

— Ти решаваш. — Гостът помисли. — При успех и стига да ми докажеш, че си имал нужда от още хора, ще ти възстановя разходите.

Любопитството на Свирача не беше задоволено напълно.

— А ти какво ще получиш?

— Пари, удовлетворение, възмездие... Все едно.

Чандлър се ухили.

— Вероятно и трите неща наведнъж. — Сети се за още нещо. — На онази планета говорят ли земен език?

— Не знам, но според звездните карти тя има три тераформирани спътника, населени с човеци. Логично е да започнеш оттам.

— А защо да не се насоча право към целта?

— Ако грубият натиск вършеше работа в този случай, Демокрацията нямаше да се възползва от услугите ми — напомни

Ледения. — Е, ще приемеш ли поръчката?

Чандлър поумува още малко и кимна.

— Да, приемам.

— Добре. Окаже ли се, че Оракула не е Пенелопа Бейли, доведи ми я.

— А ако е Пенелопа Бейли?

— Увериш ли се, че е тя, намери начин да ми съобщиш. Няма как да я отмъкнеш, ако тя не поиска сама, така че я убий, стига да можеш. Не ми ли се обадиш до шест месеца, ще знам, че си мъртъв.

— Искаш да кажеш, че ще ме смяташ за мъртъв.

— Изразих се съвсем точно — сериозно отвърна Ледения.

Радиостанцията записука.

— Навлязохте в пределите на системата Алфа Крепело — съобщи механичен глас. — Моля, идентифицирайте се.

— Тук „Преследвач“, регистрационен номер 237H8J99, излятах преди осем галактически стандартни дни от Света на Французина. Пилот на кораба — Джошуа Джеремая Чандлър.

— „Преследвач“, нямаме сведения за система или планета с название Света на Французина.

— Тя е третата планета в системата Бойзън, във Вътрешната граница — обясни Чандлър.

Кратка пауза.

— „Преследвач“, с каква цел пристигнахте в системата Алфа Крепело?

— По работа.

— Моля, определете целта си по-точно.

— Аз съм търговец.

— Какви стоки продавате?

— Редки пощенски марки и монети.

— Имате ли определена среща с някой от обитателите на системата Алфа Крепело?

— Да.

— С кого?

— С Карлос Мендоса — изтърси Свирача първото име, което му хрумна. — Според сведенията ми е жител на Алфа Крепело III.

Още една пауза.

— Сред жителите на Алфа Крепело не е записан Карлос Мендоса. Той човешко същество ли е?

— Да.

— В такъв случай не живее на Алфа Крепело III — заяви гласът безпрекословно.

— Може би е временно пребиваващ — подсказа Чандлър. — Знаем само, че трябва да се срещна с него на планетата.

— Системата Алфа Крепело не е част от Демокрацията — осведоми го гласът. — Нямаме нито търговски, нито военни договори, не признаваме за валидни документи издадените от Демокрацията паспорти. Никой не може да кацне на Алфа Крепело III без специално разрешение от правителството, каквото рядко се дава на представители на вашата раса. — Поредната пауза. — Можете да кацнете на всеки от трите тераформирани спътника на планетата, но ако се опитате да приземите кораба си на самата Алфа Крепело III, ще бъдете арестуван, а корабът ви подлежи на изземване.

— Благодаря — каза Чандлър. — Край на предаването от „Преследвач“.

Ледения го бе предупредил, че няма да получи разрешение за кацане на планетата, затова не изпита учудване или разочарование. Въздъхна, протегна се и погледна видеоекрана.

— Компютър, искам холограми, карти и данни за трите тераформирани спътника на Алфа Крепело III.

— Търся информацията... готово — отвърна корабният компютър.

Наричаха се Порт Маракайбо, Порт Самарканд и Порт Маракеш. Някога и на трите имало богати залежи от радиоактивни минерали, затова още по времето на Републиката, преди две хилядолетия, планетоидите били променени, за да станат подходящи за хората. Обитателите на Алфа Крепело III не се съгласили лесно и Флотата ги накарала да променят мнението си в кратка, но ожесточена битка. Когато Републиката била заменена от Демокрацията, Алфа Крепело III (наречена Хадес от един посланик-човек заради червеникавата почва и непоносимата горещина) отклонила предложението да остане член на галактическата общност и прекъснала всякакви връзки със съседните звездни системи. Също и с Делурос VIII, далечния свят, избран за столица на човешката раса. Дотогава мините били изчерпани, а Човекът си имал други проблеми и цели, затова оставил Хадес на мира.

Местната раса не се нуждаела от трите спътника и когато миньорите ги напуснали, тук се заселили други хора, търсеци светове, които да нямат връзки с Демокрацията. От Хадес отново се чули възражения, но заплахата от още една война принудила обитателите му да се отнасят със снизходително пренебрежение към новите

заселници. Трите спътника се превърнали в черен пазар за контрабанда, убежище за престъпници, сборен пункт за наемници и място за предпазливи контакти между представители на Вътрешната граница и подчинените на Демокрацията светове.

— Колко човеци живеят на всеки спътник? — попита Чандлър.

— 126 214 на Порт Маракайбо, 18 755 на Порт Самарканд и 187 440 на Порт Маракеш — отговори компютърът. — Това са резултатите от последното преброяване, извършено преди седем години.

— Какви парични единици са в обращение там?

— Местните жители приемат всички валути от Демокрацията и Вътрешната граница, както и от Хадес, Канфор VI, Канфор VII и Лодин XI. Обменният курс се определя според всекидневните котировки на кредитите, обявени от централната банка на Делурос VIII.

— Искам основни сведения за гравитацията и климата.

— Всички спътници са били тераформираны от един и същ екип на Републиката, затова климатичните и гравитационните условия са еднакви — обясни компютърът. — Притеглянето е 0,98 от нормата на Земята и Делурос VIII, средната температура денем е 22 градуса по Целзий, а нощем — 17. Атмосферата е идентична на земната.

— На всички ли има космодруми?

— Възможно е пряко кацане за кораби от клас Н или по-малки. Големите кораби спират в орбитални хангари около спътниците.

— Май по нищо не се различават — промърмори Чандлър.

Не беше нито въпрос, нито команда, затова машината не му отговори.

— Кой е най-близо до Хадес?

— Порт Маракеш.

— Добре тогава. Ще кацнем там.

Кацането мина без никакви усложнения и скоро Свирача си проправяше път през тълпата в космодрума. Тук-там забелязваше лица, които познаваше от обявите за издирване, но не им обърна повече внимание, искаше по-скоро да стигне до изхода. Спря една наземна кола, която го откара в центъра на близкия град (май беше единственият на Порт Маракеш). Сградите се отличаваха с всевъзможни странни арки и ъгли, повечето бяха боядисани в бяло. Новодошлият нямаше представа откъде произхожда името, но

предположи, че някъде в галактиката има друг град, по чието подобие е построен този. Архитектурният му замисъл твърде много се отличаваше от всичко, което бе виждал досега по време на пътешествията си.

— Сега накъде? — попита шофьорът, когато се вляха в натовареното движение по централните улици.

— Идвам тук за пръв път — каза Чандлър. — Можете ли да ми препоръчате някой хотел?

— Със или без?

— Със или без какво? — учуди се Свирача.

— С каквото си пожелаете — жени, мъже, дроги, хазарт. Вие ще кажете.

— Май ще бъде „без“.

Шофьорът се ухили.

— Така по-трудничко ще си изберете къде да отседнете. Тук не ви е Демокрацията.

Чандлър се наведе към предната седалка и му подаде банкнота от петдесет кредита.

— А защо не ми обясните кое как е в Порт Маракеш?

— Жаден ли сте?

— Трябва ли да съм жаден?

— Ще ви обясня по-добре, ако не ми пресъхва устата.

— Вече ви дадох петдесет кредита. После ще пиете.

— А вие вече направихте два-три гафа — подхвърли шофьорът многозначително. — Мога да ви предпазя от тях, докато си пийваме, а може и да ви излязат през носа.

— Изведнъж ожаднях — осведоми го Чандлър.

— Надявах се да стане така — ухили се другият. — Между другото, казвам се Джин.

— Просто Джин?

— Това е любимата ми игра, любимото ми питие, това ми е и името.

— Добре, Джин. Според тебе къде е най-добре да поседнем?

— Тъкмо подкарах нагам. Не е някое засукано местенце, но пък не сипват водича в къркането и никой няма да си вре носа в нашите работи.

Чандлър се отпусна на седалката и се загледа в профучаващите край прозорците на колата здания. Повечето бяха стари, може би на много векове, и с изключение на два-три разкошни двореца в центъра възрастта им личеше. Градът изглеждаше занемарен, сякаш всички жители вярваха, че са тук само временно. Малките хотели и пансиони бяха много повече от жилищните сгради, навсякъде се виждаха ресторанти и барове, значи почти никой не се хранеше или напиваше между стените на дома си. Сякаш физически усещаше мрачното настроение, потиснало всички тук, подсилено и от сянката на Хадес, който сякаш висеше заплашително над своя спътник.

— Пристигнахме — обяви Джин и спря колата пред входа на таверна, която с нищо не изпъкваше сред останалите четири по улицата.

— Ами да влизаме — каза Чандлър и тръгна след него към входа.

Вътре беше доста тъмно. Имаше поне двайсетина маси и сепарета, половината заети от хора и извънземни. Всички предпочитаха да говорят тихо. Жена с твърде изтощен вид изпълняваше без никакво въодушевление стриптизьорски номер в ъгъла. Някакъв лодинит я наблюдаваше с циничното безразличие на опитен хирург. Никой друг не я поглеждаше.

— Как ти се струва? — попита Джин, който сочеше най-отдалеченото от вратата сепаре.

— Добре е — каза Чандлър.

Настаниха се и шофьорът направи знак с ръка. След малко затлъстял сервитьор спря пред масата и остави две чаши. Течността в тях имаше забележим зеленикав оттенък.

— Какво е това? — намръщи се Чандлър.

Джин вдигна рамене.

— На Байндър Х му викат „главотръс“. Тук е „номер пет“.

— Какво е забъркано вътре?

— Какво ли не, но почти всичко е добро за отпускане — сподели шофьорът, после вдигна чашата си и я пресуши на един дъх.

Чандлър взе своята, погледа я недоверчиво и отпи съвсем малко.

— Е? — подкани го Джин.

— Поносимо е.

— Най-страхотната гнусотия, която си вкусвал досега, а казваш само „поносимо“?!
— Ти си жадният на тази маса. Аз чакам да си поприказваме.

— Правилно — одобри Джин и направи същия знак, после се сепна: — Дано не си против, ама от приказките ми се отваря мощна глътка.

— Като те гледам, на тебе от всичко ти се отваря мощна глътка — каза присмехулно Чандлър.

— Е, щом си се досетил вече... — засмя се и шофьорът. — Как ти е името?

— Чандлър.

— Щом казваш... Само че на твое място щях да си избира друго име.

— Защо?

— Толкова ли искаш да се разчуе, че Свирача е дошъл в Порт Маракеш?

— В галактиката е пълно с хора със същата фамилия. Откъде-накъде точно аз да съм Свирача?

— Че кой друг Чандлър ще излезе от космодрума, понесъл пет пистолета и един нож? Имам алармена система в колата, веднага ме предупреди.

— Знам. Видях сигнала, щом ми отвори вратата.

— Тъй ли?

Чандлър кимна.

— Предположих, че се пазиш от неприятни изненади. Ако беше незаконно да нося оръжие тук, щеше да ме спре охраната на космодрума.

— Прав си — призна Джин. — Обаче имаше начин да дойдеш и без да ставаш център на вниманието. До сутринта всички ще знаят, че Свирача е в Порт Маракеш.

— Ти ли ще разнесеш новината?

Шофьорът енергично поклати глава.

— Няма нужда. Някой от охраната вече е проверил регистрационния номер на твоя кораб, пуснал е ретинаграмата ти през компютъра или просто те е познал. Особено ако си се представил като Чандлър.

— Е, вече знаят кой съм. И какво от това? Доколкото видях, това място гъмжи от убийци, че и от по-гадни типове.

— Но не си дошъл тук на курорт. Чувал съм всякакви истории за тебе. Появи ли се Свирача, започват да умират хора.

— Никого няма да очистя в Порт Маракеш. Иначе нямаше да се разчуе веднага, че съм тук.

— Ъхъ, вярвам ти — проточи Джин. — Тогава какво търсиш при нас?

— Ти трябваше да отговаряш на въпроси, а не аз — възрази Чандлър. — Та каква беше другата ми грешка?

— Попита ме за хотел — засмя се шофьорът. — Не е много хитро. Един убиец не бива да се набива в очите на хората и за нищо на света не бива да се разчува къде е отседнал.

— Освен ако?... — подсказа Свирача.

Джин го зяпна.

— Освен ако искаш хората да научат, че си тук.

— Позна.

— Значи ще видиш сметката на някой в Порт Самарканд или Порт Маракайбо. — След секунда-две се намръщи. — Не виждам смисъл. Защо ще кацаш в Порт Маракеш?

— Това е моя грижа — напомни Чандлър, докато сервитьорът оставяше втората чаша пред събеседника му.

— Свирач, защо не вземеш да ми кажеш кого си подгонил? Доста връзки имам из града. Може да ти помогна да го намериш... — Джин се засмя, — срещу дребна компенсация.

— Търся не някого, а нещо — информация. Забрави ли?

Другият въздъхна.

— Както предпочиташ. Само се опитвам да ти бъда полезен.

— Не полагаш достатъчно усилия — укори го Чандлър. — От десет минути сме в тази дупка, а ти нищо полезно не си ми казал.

— Какво искаш да знаеш?

Всъщност Свирача се интересуваше само от едно — как да стъпи на Хадес. Но прекара следващия половин час, като разпитваше подробно шофьора за Порт Маракеш. Накрая научи за местния наркотрафик, проституция и черен пазар повече, отколкото би желал да знае.

— Добре звучи — отбеляза по някое време. — По Вътрешната граница започна да става досадно. Чудя се дали да не се настаня при вас.

— С доста конкуренти ще трябва да се оправяш — увери го Джин.

— Няма да е задълго — отвърна Свирача.

Шофьорът се взря в него и кимна бавно.

— И на мен не ми се вярва да ги търпиш, особено ако си поне наполовина толкова добър, колкото разправят.

— Може би ще имам нужда от шофьор, който знае кое, кого и къде да намеря — продължи Чандлър.

— Виж ти?

Лицето на Джин светна от оживление.

— Да, възможно е. Познаваш ли някого, комуто би допаднала тази работа?

— Седиш срещу човека, когото търсиш.

— Но ти вече си имаш работа.

— На това парче скала има твърде много убийци. Най-сигурно е да работя за най-печения.

— Поне си те бива в приказките — призна Свирача. — А умееш ли и да си държиш езика зад зъбите?

— Можеш да ми се довериш.

— Ако се споразумеем и се окаже, че не мога да ти имам доверие, не ти завиждам. — Чандлър помълча. — Е, още ли искаш да работиш за мен?

— А какво ще получавам?

— Повече, отколкото ако фучиш напред-назад между града и космодрума, дори заедно с рушветите от хотелите и баровете. Само в налични, без нищо черно на бяло.

— Все пак кажи ми някаква сума. Нали ще се возим в моята кола. Искам да си сметна разходите.

— Сега по колко изкарваш?

— С всичко допълнително ли? — попита Джин. — Май ми се събират по шестстотин кредита на седмица.

— Давам ти двойно повече.

Шофьорът веднага му протегна ръка над масата.

— Съгласен!

Чандлър стисна ръката му.

— Споразумяхме се значи. От този миг ти плащам аз.

— Върховно! — възкликна Джин, после се поколеба. — Ъ-ъ... сега какво ще правим?

— Ще си допием и ще намерим някое място, където да се настаня.

— А после?

— После ще се събудя.

— Питам те аз какво ще правя?

— Ще бъдеш на мое разположение по всяко време — обясни Свирача. — Щом отворя очи сутрин, искам да намеря колата ти паркирана отпред, независимо къде съм прекарал нощта. Искам и да си отваряш очите на четири, да се ослушваш непрекъснато. Чуеш ли някой да търси човек с моята професия, ще ми кажеш веднага. Има и нещо по-важно — забележиш ли някой да ме следи, също ще ми кажеш.

— Добре — каза шофьорът и още веднъж размаха ръка във въздуха.

— И те искам трезвен през цялото време — натърти Чандлър.

— Схванах намека.

— Между другото, няма да се огранича само с Порт Маракеш. Някога бил ли си в Порт Самарканд или в Порт Маракайбо?

— Познавам ги като петте си пръста — увери го Джин.

— Чудесно. И това ще ми бъде от полза. — Помълча и попита: — А за Хадес какво ще кажеш?

— Свирач, хич не ти трябва да се занимаваш с оная планета. Там няма нищо, освен Сините дяволи. Така им викаме тук. И да ти поръчат да пречукаш някой от тях, за нищо на света не можеш да ги различиш.

— Ходил ли си там?

— Не, ама съм се нагледал на Сини дяволи. Грозни твари.

— На Хадес живеят ли хора?

— Не съм чувал такова нещо — сви рамене Джин. — Че кой ще иска да живее там, да му се не види?

Чандлър не смяташе да показва прекален интерес към планетата, затова изостави тази тема и през следващите двайсетина минути разпитваше шофьора за другите два спътника. После реши, че е време да се махнат от таверната.

Настани се в един от по-прилично изглеждащите пансиони. Беше доволен от началото. Не припираше да тръгне към Хадес, преди да е научил достатъчно. Щеше да се престори, че пуска корени на Порт Маракеш, а след ден, седмица или месец Джин или някой друг щеше да му каже нужните сведения за Хадес и тайнствената жена, наричана Оракула. Дотогава може би трябваше да приеме една-две поръчки, просто за да се държи естествено.

Тъкмо се изкъпа и обръсна и вече се канеше да легне, когато видеофонът примигна и звънна.

— Да? — промърмори Чандлър, зяпнал празния екран.

— Ти си Свирача, нали? — изрече глас, който можеше да принадлежи и на човек, и на извънземен.

— Името ми е Чандлър.

— Ти си Свирача — повтори гласът безстрастно и продължи след миг пауза: — Ще ти дам един съвет, Свирач — върви си.

— Кой сте вие? — попита Чандлър, докато се опитваше безуспешно да включи изображението на видеофона.

— Няма да повтарям предупреждението си, Свирач. Знам кой си, знам защо си тук и те уверявам, че си обречен да се провалиш. Ако и утре сутринта си тук, значи доброволно излагаш живота си на опасност.

Връзката прекъсна и Чандлър си позволи да се усмихне доволно.

Когато следващата сутрин Чандлър излезе от пансиона, Джин вече го чакаше в собствената си наземна кола, малко по-очукана от служебната.

— Накъде сме? — попита, докато работодателят му се настаняваше на задната седалка.

— Обиколи два пъти квартала.

Шофьорът само изсумтя, но направи каквото му бе заповядано. След двете обиколки пак спря пред пансиона и се обърна към Чандлър.

— Никой не ни наблюдава.

— Никой не ни следи — поправи го Свирача. — Има сериозна разлика.

— Какво е станало? — напрегна се Джин.

— Нищо особено. Снощи ми се обадиха. Някой явно не ме иска тук.

— Ами естествено. Като дойде човек с твоята слава и все някой ще почне да си губи клиентите.

— Ще им се наложи да понесат някак това разочарование.

— Казах ти, че някой те е засякъл на космодрума. Сега къде да те откарам?

— Ще се помотаем.

— Но накъде?

— Ей така. Не мога да се захвана с работа, докато хората не разберат, че съм дошъл.

— А, знаят вече — убедено отвърна Джин. — Който и да е искал да те сплаши, всичките му познати вече са известени, че си тук. Хайде да пийнем нещо и да помислим.

— Ще те уведомя, когато те направя равноправен партньор в бизнеса — увери го Чандлър. — Потегляй!

Изведнъж шофьорът се ухили.

— Ясно! Не се размотаваш, а ги дразниш. Искаш оня от снощи да се покаже, за да му видиш сметката!

— Карай.

— Един момент. — Джин измъкна изпод седалката си звуков пистолет и провери заряда.

— Ти знаеш ли как да си служиш с това нещо?

— Не мога да се меря с тебе, но обикновено улучвам, когато се прицеля.

Чандлър помълча и изрече натъртено:

— Тогава не се прицелвай в нищо, преди аз да ти кажа.

Шофьорът кимна и затъкна оръжието в колана си.

— Добре, шефе. В каква посока сме?

— Ти познаваш града, ти решавай.

— Ами мога да те разведа по любимите местенца на тузарите, мога и да те откарам в свърталищата на наемниците.

— Избирам и едното, и другото.

Джин се заяпа в бедняшки облечения мъж с издути джобове, застанал на подвижния тротоар, и едва не връхлетя върху предната кола. Избягна сблъсъка с остър завой в последния миг.

— Ти си гледай пътя — посъветва го Чандлър. — Аз ще се занимавам с потенциалния противник.

— Хич не беше потенциален — промърмори шофьорът. — До обяд петдесетина отрепки ще се наточат да ти смъкнат скалпа.

— Дръж юздите на въображението си — продължи със съветите си Свирача, докато се промъкваша през все по-плътните потоци от коли.

— А ти внимавай да не станеш много самоуверен — отвърна Джин. — Като си помисля, идеята ти за размотаване не ми харесва много.

— Мисленето не влиза в задълженията ти — сопна се Чандлър. — Предлагам ти да го оставиш на мен, докато не те помоля изрично за това.

Шофьорът сви рамене.

— Както желаяш.

— Именно това желая — потвърди Свирача, но изведнъж се напрегна. — Спри до тротоара.

Колата се закова до бордюра.

— Видя ли някого?

Джин вече посягаше към дръжката на пистолета си.

— Оня извънземен.

Свирача посочи едно плешиво човекоподобно със синкава кожа отсреща.

— Това Син дявол ли е?

— Ъхъ. И какво?

Чандлър се загледа задълго в извънземния, после се отпусна на седалката.

— Добре, карай нататък.

— Не отговори на въпроса ми — настоя Джин. — Какво ти пука за Сините дяволи?

— Не бях виждал такива твари досега.

— Много внимателно го разгледа.

— От любопитство.

Мълчаха не повече от минута и Джин не се стърпя.

— Да не мислиш, че някой от тях иска да те очисти?

— Казвал ли съм подобно нещо?

— Не беше нужно... Но вдън земя да потъна, ако разбирам защо Сините дяволи ще се дразнят, че си тук.

В колата пак настана тишина, защото шофьорът реши да не прекалява. Накрая заговори Чандлър:

— Колко остава до мястото, където ме водиш?

— Две-три минути.

— Разкажи ми нещо за квартала, през който минаваме.

— Наистина ли те интересува?

— Цяла сутрин не мога да ти затворя устата — отбеляза Чандлър с иронична усмивка. — Сега искам да говориш, а ти изведнъж взе да се дърпаш.

Джин сви рамене.

— Ти си шефът. Тази част от града се нарича Малкия Клас. Повечето хора тук са потомци на миньори от Клас VI и корабостроители от Клас II. В единия край живеят малко канфорити, но класаните не понасят други извънземни... В следващия квартал има страхотен бардак, ако такъв кеф ти е по вкуса.

— Не си падам.

— Виждаш ли го оня магазин? — Джин натисна спирачките, за да огледат по-добре мястото. — Разправят, че самият Сантяго убил там някакви жени преди два века. А в оня бар отляво продават най-добрите семена от алфанела. — Той се запъна. — Ти дъвкал ли си семена

досега? — Тръсна глава и сам си отговори: — Не ми се вярва. В твоя занаят на човек не му трябва мътна глава.

— А има ли други градове на Порт Маракеш?

— Градове ли? — учудено повтори шофьорът. — Няма никакви. Две-три селца с по около петстотин души във всяко, чак в другото полукълбо. Обработват земята. Не, почти всички живеят тук.

Излязоха от Малкия Клас и се озоваха в още по-западнал район, пълен с вездесъщите бели къщи, увенчани с малки куполи, само че повечето бяха мръсни и очевидно се нуждаеха от ремонт.

— Това ли е кварталът на извънземните? — досети се Чандлър.

— Позна. Повечето са Сини дяволи. Има и всякакви други.

— А някога да си виждал същество, приличащо на костенурка?

— Ама аз не знам какво е костенурка. Защо?

— Любопитство — кратко обясни Свирача.

— Човек като тебе не пита, за да минава времето — усъмни се Джин. — Ако ми го опишеш по-подробно, може и да открия идвал ли е тук.

— Друг път.

Продължиха да обикалят, шофьорът посочваше неуморно местните исторически и криминални забележителности. Чандлър задаваше по някой въпрос. През следващите десетина минути околността ставаше все по-изискана, накрая Джин намали скоростта и спря пред блестящ от чистота хотел, приличащ на старинен дворец.

— Тук е първото място — обяви той. — Това е най-скъпият хотел в града.

Свирача кимна и излезе от колата.

— Да дойда ли с тебе? — обади се шофьорът.

— Няма нужда. Ще се върна след няколко минути.

Влезе във фойето и се остави подвижната пътека да го носи около фонтан, замислен така, че хилядите струи оцветена вода се срещаха в средата и образуваха почти плътно изображение на гола жена. Накрая стигна до регистратурата, където мъж в униформа веднага го доближи зад широкия лъскав плот.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо, господине?

— Възможно е. При вас отседнал ли е човек на име Карлос Мендоса?

Служителят се допита до компютъра и получи отрицателен отговор.

— Странно — сви вежди Чандлър. — Имах уговорена среща с него тук.

— Нямаме резервация на името Мендоса — увери го мъжът.

— Е, сигурен съм, че рано или късно ще дойде.

— Господине, всички стаи са заети за три месеца напред.

— Той да му мисли — вдигна рамене Свирача. — Дали бих могъл да оставя съобщение за него?

— Разбира се.

— Добре. Ако господин Мендоса се появи все пак, предайте му, че Свирача си е свършил работата тук.

— Това ли е всичко?

— Не съвсем. Когато Мендоса получи съобщението ми, вероятно ще остави плик, адресиран за мен. Моля ви да го съхранявате в сейф, докато мина да си го взема.

— Може да съм в почивка, когато дойдете отново — каза мъжът. — Ако става дума за финансова операция, ще имаме нужда от някаква форма на идентификация, преди да ви предадем сумата.

Чандлър притисна пръстите на едната си ръка върху светещия правоъгълник на плота.

— Записахте ли данните ми?

Служителят провери на невидимия за гостите на хотела екран.

— Да, господине. Отпечатъците ви вече са съхранени в нашия архив.

— Чудесно! — одобри Чандлър и плъзна по плота банкнота от петстотин кредита. — Сигурен съм, че мога да разчитам на вашата дискретност.

— Безусловно, господине. — Мъжът прибра с ловко движение парите в джоба на самото си. — Как да се свържем с вас, ако господин Мендоса остави плик?

— Аз ще мина пак — отговори Чандлър, извъртя се на пети и се върна при колата.

Проведе горе-долу същия разговор в следващите три хотела. Накрая се отпусна доволно на задната седалка.

— Всичко е наред — каза на Джин. — Мисля, че добре се постарях да разтръбя присъствието си.

— Видях те да буташ пари на администраторите — отбеляза шофьорът. — Плати им да се раздрънкат ли?

Чандлър се усмихна развеселено.

— Дадох на всеки по петстотин кредита, за да не казва никому, че съм в Порт Маракеш.

— Чакай малко — учуди се Джин. — Искаш да се разчуе, а си платил, за да пазят тайната? Май не те разбирам.

— Поне един или двама от тях ще решат, че щом съм готов да се разделя с половин хилядарка, за да мълчат, сигурно някой друг ще даде две-три хиляди, за да научи тайната... До довечера всеки, който би решил да се възползва от услугите ми, вече ще разполага с информацията.

Шофьорът се ухили.

— Изобщо не се сетих!

— Не беше нужно. Знам какво да правя.

— Сега накъде?

— Ако аз не бях в Порт Маракеш и ти имаше достатъчно пари, за да махнеш някого от пътя си, кого щеше да наемеш?

— Щях да отида право при Хирурга.

— Какъв е този хирург?

— Истинското му име е Виторио някой си, ама всички му викат Хирурга. Може да те накълца на мръвки, преди да си разбрал, че е близо до тебе.

— И къде да го откроя?

Джин сви рамене.

— Мярка се на пет-шест места. Обикаля да провери няма ли да изскочи нещо като за него.

— Помисли къде е най-вероятно да го заварим и карай натам.

— По това време трябва да е във „Върколака“. Това е един ресторант в Платиновия квартал, близо до оная таверна, където пийнахме вчера.

— Платиновият квартал ли? Снощи не забелязах такова разкошно място.

— А, доста е западнал — съгласи се шофьорът. — Но точно преди да изтощят всички залежи, някой открил платина и настанала страхотна врява. Само че рудата не била достатъчно богата да си губят времето с нея. Кварталът е построен над мината. Има толкова тунели,

че можеш да минаваш от къща в къща, почти без да излизаш на светло... стига да знаеш пътя. Все се случва да слезе някой, който не познава тунелите, и честичко повече не излиза на бял свят.

— Едва ли подземията са толкова обширни, че да се загубиш в тях — усъмни се Чандлър. — Предполагам, че изчезналите умират, преди да ги довършат жаждата и гладът.

— Свирач, там живеят типове, дето не ги е огряло слънце от десет години. Или им плащаш, за да те оставят на мира, или те обират до шушка и оставят трупа ти на червеите. — Той помълча мрачно. — Не си виждал гадина като червеите на Порт Маракеш. Проклетиите са дълги поне половин метър и имат зъби! Оставиш ли труп долу, ще го оглозгат до кости за броени часове.

— Приятно местенце.

— А хората в тунелите са по-лоши и от червеите. Някои разправят, че дресирали гадините да не ги закачат. Други пък се кълнат, че хапвали червеи, за да не пукнат от глад.

— А Хирурга слиза ли в тунелите? — любопитства Чандлър.

— От време на време. Естествено, всички го познават, затова не му досаждат. Най-много пари изкарват, като кроят бегълци, или пък обират нещастниците, които попадат там случайно.

— Интересно — равнодушно каза Чандлър.

— Ха, не е само интересно, ами си е адски опасно — почти тържествено изрече Джин. — Решиш ли да се пъхаш в тунелите, махам се.

— Ще го запомня.

След няколко минути колата спря пред малко правоъгълно здание, което изглеждаше някак неуместно в този град на куполи и чудати арки. Не личаха нито врата, нито прозорци, но Джин уверяваше, че заведението не се нуждаело от излишна реклама. Който имал работа тук, бездруго знаел къде е ресторант „Върколака“.

— Най-добре да дойда с тебе — каза той, щом Чандлър понечи да излезе от колата. — Ако разпитваш за Хирурга, без никой да те познава, може да ти направят неочаквана операция.

Свирача влезе след шофьора в помещението, което едва се вместише в понятията му за допустимото — евтини столове, оръфани сепарета, надраскани масички, миниатюрен бар до лявата стена и намусени сервитьор и сервитьорка.

Зад барплота стърчеше същество, сякаш изскочило направо от най-ужасните детски кошмари. Имаше човешка стойка, но глава на вълк, с удължена муцуна и внушителни остри зъби. Ушите му не бяха нито човешки, нито вълчи — широки и източени, те прилепваха високо към главата. Лицето, шията, гърдите и ръцете на създанието бяха покрити с гъста козина, а елегантен костюм скриваше останалите части на тялото.

Джин поведе Чандлър право към този изрод.

— Свирач, запознай се с Върколака — промълви той и се дръпна встрани.

— Чувал съм за тебе — каза Върколака и протегна ръка (поскоро лапа).

— Изненадан съм, че и аз не съм чувал за тебе — промърмори Чандлър и се здрависа с него. — С козметична хирургия ли се разкраси така?

— Да.

— Но защо реши да станеш точно вълк?

— А защо не? — подсмихна се стопанинът, а дълбоко в гърлото му нещо изгъркори. — Поне ме запомнят от пръв поглед. Разбира се, за човек с твоята професия нямаше да е особено предимство. — Той се вторачи в Чандлър. — Защо ли си мисля, че не си дошъл да опиташ гозбите ми?

— Търся един човек.

— Нима?

— Хирурга.

— Не е тук.

Свирача се озърна въпросително към шофьора си, който бе огледал малкото заети маси и поклати глава.

— Ако искаш, намини утре — предложи Върколака. — Той е един от най-честите ми клиенти. Идва тук четири-пет пъти в седмицата. — Посочи маса в ъгъла с чудесен изглед към входната врата. — Онази е запазена за него.

— Вече не е — натърти Чандлър.

— Тъй ли?

— Сега е моя. Можеш да съобщиш това на останалите си клиенти.

— Не знам дали Хирурга ще остане много доволен от промяната.

— Не е мой проблем — заяви Свирача. — Или ще си смени работата, или да си търси друга планета. От него зависи.

— А той знае ли вече за решението ти? — подхвърли Върколака.

— Ще научи — обеща Чандлър. — Ако го видиш, преди да го срещна, кажи му.

— Няма да стане, приятел. Четири години търпях да ми направят това лице, а Хирурга ще ми го накълца за три секунди.

— Няма. От този момент нататък си под мое покровителство.

— Изобщо не искам да се забърквам — каза неспокойно Върколака. — Може и да те бива, както разправят, а може и да си слабак. Само че съм виждал какво прави Хирурга.

— Повече няма да го видиш — прекъсна го Чандлър. — И запомни — никой да не сяда на моята маса.

Остави банкнота на бара и тръгна към вратата, следван по петите от Джин.

— Мой човек, дано знаеш какво правиш! — възкликна шофьорът. — Мислех си, че искаш само да поговориш с Хирурга.

— Ако е разсъдлив човек, само това ще се случи — успокои го Чандлър. — Но аз имам намерение да си разчистя място тук. Така най-лесно ще покажа какво мога и в същото време ще се отърва от най-опасния си съперник. — Влезе в колата и се настани удобно. — Хайде, откарай ме до следващата бърлога в списъка. Надявам се да приключим с всичко до вечеря.

Джин тръсна глава учудено.

— Ти си първият, който припира да си уреди среща с Хирурга.

— Май не си доволен — отбеляза Свирача.

— Не очаквах да си загубя новата работа само за половин ден — присмехулно обясни шофьорът.

— Няма такава опасност.

— Не съм сигурен. Някакви Сини дяволи вече заплашват да ти махнат главата, а сега се напъваш да си мериш силите с Хирурга. Или наистина си най-добрият, или си луд за връзване.

— Скоро ще разберем кое е вярно, нали? — невъзмутимо напомни Чандлър.

— Да, непременно — промърмори Джин и вмъкна колата в плътното движение по улицата.

Свирача затвори очи, без да се тревожи за нищо. Все пак не му беше приятно да отнема напразно нечий живот. Съжаляваше Хирурга, защото се занимаваха с едно и също. Но този ход беше извънредно важен в играта. Бе обмислил плана си грижливо, както изпипваше до последната подробност ловните си експедиции. Ако не бе пропуснал някакъв неизвестен фактор, щеше да се доближи с още една крачка до Оракула.

Стига да оцелееше.

— Ето това е мястото — обяви Джин, когато излязоха от колата и тръгнаха към овехтялата сграда.

— И какво представлява? — попита Чандлър.

— Ами наричат го „Чаша със сънища“.

— Значи е свърталище на наркомани?

— Да. Хирурга се отбива тук през два-три дни.

— Странно.

— Защо?

— Професионалистите обикновено не се тровят с дроги — обясни Свирача. — Размътват главата и притъпяват реакциите.

— А, Хирурга не е от ония, дето дъвчат семена. Но мнозина от клиентите му са точно такива. Минава насам само по работа.

Застанаха пред входа, Джин произнесе паролата и се усмихна към камерата над вратата. След секунда пред тях се изпречиха двама мускулести мъжаги.

— Джин, кого водиш? — попита единият.

— Това е новият ми шеф. Лично гарантирам за него.

Пазачът се обърна към Чандлър.

— Име?

— Джошуа Чандлър.

— Къде си отседнал?

— В „Сук“. Това е пансион в западната част на...

— Знам къде е — прекъсна го мъжът. — С какво се занимаваш?

— Турист съм.

Пазачът се усмихна.

— Много оригинално. — Протегна ръка. — Двеста кредита. И още двеста за твоя шофьор.

Свирача му даде парите.

— Сега можем ли да влезем?

— Веднага щом оставиш оръжията си при нас.

— А Хирурга оставя ли своите? — възпротиви се Чандлър.

— Приятел, каквото Хирурга прави, си е негова работа. Ако не ни предадеш оръжията си, ще трябва да ти ги взема насила.

Пазачът стисна демонстративно дръжката на лазерния си пистолет.

— Държете се неразумно — кротко промълви Свирача.

Гласът му накара мъжа срещу него да се поколебае.

— Или ги остави, или няма да влезеш — промърмори нерешително.

— Не ги убивай! — побърза да се намеси Джин. — За това им плащат.

— Ако някой се прости с живота тук, няма да сме ние — най-после проговори вторият пазач.

— Не знаеш с кого се заяждаш — толкова убедено изрече Джин, че и вторият изведнъж се обърка.

Никой не помръдна още няколко секунди. После Чандлър извади пистолета и ножа си и ги подаде на двамата мъже.

— Да влизаме — каза на шофьора си, когато сърдитите и смутени пазачи се дръпнаха настрана.

Минаха по дълъг, зле осветен коридор, покрай много заключени врати. Въздухът бе наситен със сладникаво гадната воня на палип — предпочитан от една извънземна раса наркотик, който и хората пушеха със старомодни наргилета.

Една от вратите беше открената и Чандлър надникна в стаята. Четири жени се бяха проснали над пода върху въздушни възглавници. Не можа да познае дали са пушили или са си били някаква инжекция, но три от тях изглеждаха изпаднали в пълно вцепенение. Лицето на четвъртата се гърчеше мъчително, тя забеляза Свирача и протегна към него трепереща ръка. Чандлър я изгледа с погнуса и отмина.

Влязоха в просторен салон. Не се виждаха нито кресла, нито дивани, само множество големи възглавници, нахвърляни по пода. Единадесет мъже и осем жени седяха или лежаха на тях, някои на групички, други сами. Повечето имаха унесен вид като след поредната силна доза, други пък бяха напрегнати, все още в очакване наркотикът да им подейства. Двама-трима явно скучаеха. По стените бяха наредени димариамски динамични графики — триизмерни изображения на концентрични окръжности и заплетени линии, които сякаш пулсираха от скрита енергия и хипнотизираха зрителя.

Джин се закова на място и настръхна.

— Къде е той? — тихо попита Чандлър.

— Виждаш ли двамата, дето си шепнат в ъгъла?

Шофьорът кимна към плешив закръглен мъж в одеяние от син сатен и жилав дребосък с кок на главата и орлов нос, който носеше скъпа бяла туника.

— Виждам ги.

— Дебелакът е Омар Триполи. Освен че е банкер, притежава два нощни клуба в антареанския квартал. Ниският е Хирурга.

— На пръв поглед не е нищо особено — отбеляза Свирача.

— Гробищата са пълни с трупове на хора, които казваха същото.

Чандлър се загледа в прочутия местен убиец, после се обърна към Джин.

— Чакай ме тук.

— Сигурно е въоръжен — прошепна шофьорът.

— Просто прави каквото ти казах.

Свирача застана до Омар Триполи.

— Нямаме нужда от още събеседници — заяви Хирурга, без да го погледне.

— Знам.

— Тогава се махни.

Чандлър нито помръдна, нито каза нещо повече.

Накрая Хирурга бе принуден да вдигне глава към него. Изправи се.

— Май са ти запушени ушите, а?

— Не чух нищо смислено — увери го Чандлър.

— Приятелю, излагаш се на сериозна опасност — предупреди го Омар Триполи.

— Но не по-сериозна от опасността, на която се излагате вие, господин Триполи.

— За какво говорите? — неспокойно попита дебелакът.

— Нима Хирурга не ви е казал?! — възкликна Свирача с престорена изненада.

— Какво трябваше да ми каже?

— Че тази вечер ще напусне Порт Маракеш и ще си избере друг занаят. На ваше място не бих му платил дори един кредит.

— Стига! — изръмжа Хирурга. — Кой си ти, по дяволите?

— Твоят наследник тук. — Чандлър помълча секунда-две. — Струва ми се, че ако побързаш, ще успееш да се качиш в кораба за Байндър Х.

— Кораби са ти топките, господинчо, признавам — изсъска убиецът. — Ама не знам ще ти хареса ли да ги гледаш как падат на пода.

— Спести си заплахите — спокойно го посъветва Чандлър. — Няма да стреснеш нито господин Триполи, нито мен.

С недоловимо от окото движение Хирурга измъкна нож с твърде неприятно назъбено острие.

— Ще ми кажеш ли кой си или да те накълцам, за да ти видя документите?

— Нямам нищо против да ти кажа. Фамилията ми е Чандлър.

— Нищо не съм чувал за тебе.

— Това е само едно от имената ми. Някои хора ме наричат Свирача.

Очите на Хирурга се разшириха, но той нито прибра ножа, нито отстъпи.

— Все още можеш да си тръгнеш — каза Чандлър. — Всъщност ако ми предадеш клиентелата си, дори ще ти платя билета.

— Ха, мислиш да ме купиш с едно билетче? — изсмя се дрезгаво противникът му.

— Е, не се надявам особено. Но поне ти предложих възможността да избереш живота.

— Аз пък имам друго предложение за тебе! — изчегърта гласът на Хирурга.

Ножът прелетя от едната му ръка в другата и той скочи напред.

Чандлър сграбчи лявата му китка, извъртя се, за да избегне острието, после с невероятна бързина нанесе три удара по гръкляна, в слабините и накрая по носа му — отдолу нагоре, така че вкара хрущяла и костите в мозъка. Хирурга беше мъртъв още преди да се свлече на пода. Свирача взе ножа и го пусна в един от многото си джобове. Всичко свърши светкавично, повечето хора в салона дори нямаха време да се уплашат.

Чандлър се обърна към Триполи.

— Моментът и мястото не са особено подходящи да се споразумеем — изрече с непоклонливо хладнокръвие. — Ще се свържа

с вас утре или вдругиден. Ще се убедите, че цените ми са твърде умерени при качеството на предлаганите от мен услуги. Вече можете да съобщите на приятелите си, че Свирача се е настанил в града.

Прекрачи трупа на доскорошното местно страшилище, без да обръща внимание на смаяните погледи.

— Да си вървим — каза на Джин.

Върнаха се по дългия коридор, пазачите върнаха оръжията на Чандлър, двамата се качиха в колата и се отдалечиха от „Чаша със сънища“, преди някой да се е опомнил и да е съобщил за убийството.

— Свирач, върховно представление изнесе! — бърбореше Джин с ликуващия глас на момченце, срещнало някой от спортните си кумири. — Страхотен беше!

— Да, показах на какво съм способен... Беше необходим урок, макар и излишно кървав.

— Излишно ли? — учуди се шофьорът. — Но защо?

— Бях принуден да убия човек, когото не познавам и който с нищо не ме застрашаваше. Той не ми беше враг. А според тебе не е ли жалко, че стана така?

— В никакъв случай!

— За щастие нямаш моите умения в премахването на хора — отбеляза Чандлър.

— Сред наемните убийци май са се появили особняци — развеселено подхвърли Джин.

— Не беше убийство — сериозно го поправи Свирача. — Извърших екзекуция.

— Както щеш го наричай, ама оня гад пак си е мъртъв. Сега накъде сме?

— Върни ме в „Сук“ — нареди работодателят. — Свърших предостатъчно работа за една сутрин. Ще почета малко, после ще дремна.

— Само това ли?

— Неприятно ми е, че се наложи да го убия — повтори Чандлър, вече раздразнен. — Но нямам намерение да участвам в помена.

— Ще се учудя, ако някой жали за него... — проточи Джин. — Между другото, властите ще те потърсят. Не ни се бъркат много, ако се пречукваме помежду си, но поне ще те извикат за разпит, колкото да отбият номера.

— Беше самозащита — заяви Свирача. — Имам поне десетина свидетели.

— Вярно — потвърди шофьорът и се поколеба. — Ще искаш ли да те чакам пред „Сук“?

— Свободен си за следващите няколко часа. Искам да обиколиш кръчмите и да разкажеш на хората какво се случи. — Чандлър подаде на Джин две банкноти. — И понеже от приказки ти се отваря мощна глътка, гледай да не прежаднееш.

— С удоволствие ще се погрижа за жаждата си. И без това оня дребен мръсник ми беше неприятен.

— Той просто си вършеше работата — промърмори Свирача. — Отсега нататък аз ще го заместя.

— Е, както казват, ти си героят на деня — окуражи го шофьорът. — До утре сутрин целият скапан град ще знае, че си отседнал задълго тук.

— А кога ще се разчуче на другите спътници?

— Преди тук да е притъмняло.

Чандлър искаше да го попита дали новината ще стигне и до Хадес, но се въздържа. Изнесе цялото представление за един-единствен зрител, и без това добре осведомен кой е новодошлият. Би се учудил, ако онази загадъчна жена не научи за станалото, преди той да е влязъл в пансиона. Постъпката беше напълно логична за човек с неговия занаят — или се издигаш лека-полека, или предизвикваш главатаря и му отнемаш територията... стига да си достатъчно бърз и силен. Досега не показва никакъв интерес към Хадес, не попита за Оракула. Бе дошъл в Порт Маракеш да се занимава със собствените си работи, вече разполагаше и със сговорчиви клиенти. Ясно и правдоподобно.

Когато колата спря пред „Сук“, Чандлър си напомни кисело, че само едно нещо не беше толкова ясно — дали жената щеше да се хване на въдицата.

Полицията не позволи на Чандлър да си дремне на воля. Отведе го в местния участък, за да запишат показанията му за смъртта на Хирурга. Той остана с убеждението, че пазителите на реда си вършат работата само за протокола и че поредният труп на наемен убиец ни най-малко не ги притеснява. Щом се убедиха, че свидетелите потвърждават единодушно неговата версия, полицаите го пуснаха да си върви, като преди това му напомниха равнодушно да не престъпва закона по време на престоя си в Порт Маракеш.

Джин вече го чакаше пред „Сук“.

— Май си имал интересна компания — каза, когато патрулната кола се отдалечи.

— Не се опитаха да ми създават проблеми.

— Ако не се боях от началството, можеше и да ти забодат някой медал на ревера. Хирурга не беше сред любимците на града.

— И аз няма да съм сред тях, когато започна да приемам поръчки от клиентите му.

— Така си е. Е, ченгетата все пак се отърваха от едно познато зло, а ти още не си се развихрил.

— Внушиха ми недвусмислено, че няма да ме закачат, стига да не очистя когото не трябва.

— Горе-долу е вярно.

— Значи — продължи Чандлър, — докато се ориентирам малко по-добре в обстановката, не е зле да се разшетам по другите спътници и Хадес.

— Ще ти помогна — увери го Джин. — Знам на кого да пошепна две-три думи.

— Благодаря за предложението, но май не бих искал животът ми да зависи от твоята кадърност.

— Добре де — сви рамене шофьорът. — Твоя воля. Но по-добре забрави за Хадес. На планетата едва ли има и хиляда човека.

— Следователно са високопоставени, важни личности — възрази Свирача. — Може да се окаже, че някой желае смъртта на друг от тях.

— Забрави го — убедено повтори Джин. — Откакто Оракула се намести там, проклетата планета стана истинска крепост.

— Какъв е този Оракул? Някой от Сините дяволи?

Шофьорът поклати глава.

— Разправят, че е жена. Не знам дали е вярно. С почти никого не се среща.

— А защо една жена ще предпочете да живее на Хадес?

— И аз не знам.

— Нека се изразя по-точно — щом Сините дяволи мразят нашата раса, защо са пуснали при себе си една жена?

— Че кой да ти каже? — небрежно отвърна Джин. — Не ми пука за политиката.

— Политика ли?

— Е, може и да не е политика. Каквото ще да е, не засяга трите спътника. На мен ми стига да ни оставят на мира.

— Хъм, все пак е любопитно — промърмори Чандлър. — Една жена да живее там... И защо ли я наричат Оракула? Няма ли си истинско име?

— Не питаш когото трябва.

— А няма ли начин да разбереш?

— Не съм се и сещал за това... Само че и да науча нещо, няма да ти е от полза.

— Защо?

— Първо, никой няма да ти позволи да кацнеш на Хадес. Второ, Оракула и Сините дяволи не се занимават с нас. Трето, все се случва някой да дойде на един от спътниците и да разпитва излишно за нея. И един ден изчезва. Сигурен съм, че ти харесва да си жив, а пък на мен ми харесва да имам работа. Затова нека се захванем с клиентите на Хирурга.

— Все пак виж какво можеш да научиш.

— Защо тая жена изведнъж ти влезе в главата?

— Досега не съм срещал човек, когото да наричат Оракул. Току-виж, ми каже на кой номер да заложа при следващата игра на рулетка.

— Доста повече пари ще спечелиш, ако си вършиш работата, без да си рискуваш живота заради нея.

— Нима тази жена убива?

— Свирач, нищо сигурно не знам за Оракула — разсърди се Джин. — Обаче ми е ясно, че Сините дяволи ще те очистят, ако опиташ да кацнеш на Хадес без тяхно съгласие.

— Май е време Демокрацията да се намеси тук — отбеляза Чандлър.

— И ние това чакаме, ама засега няма никаква надежда да ни обърнат внимание. — Шофьорът помълча нерешително. — Имаш ли нещо против да поговорим за друго?

— Нервен си.

— Който дрънка прекалено за Оракула, често пропада вдън земя — промърмори Джин. — На мен си ми харесва тук.

Свирача вдигна рамене.

— Не е чак толкова страшно. Стана ми интересно. Но наистина е време да се замислим за по-важни неща.

— Например?

— Например за вечерята. Дай ми няколко минути да се преоблека, после ще ме заведеш в най-добрия ресторант на града. Ще пратим сметката на господин Триполи.

— Чухте ли се вече с него?

— И това ще стане — каза Чандлър без сянка на съмнение. — Той има проблем, а аз вече му доказах, че ще го реша по-добре от Хирурга. Скоро ще се върна.

Свирача се качи в стаята си, мина набързо през сухия душ, обръсна се и облече вечерен сив костюм, скроен грижливо, за да прикрие три пистолета — лазерен, звуков и стрелящ с куршуми. Освежен и доста гладен, той влезе във въздушния асансьор и се спусна меко във фойето.

— Е? — попита, когато влезе в колата. — Къде ще отидем?

— Ти ще отидеш в „Зеленият диамант“ — поправи го шофьорът. — Аз ще си харча парите по по-подходящи за мен места... Но ако искаш, мога да ти намеря компаньонка.

— Друг път.

Джин сви рамене и подкара по здрачните улици.

— Това ми се струва познато — обади се Чандлър, когато навлязоха в твърде мърляв район. — Да не е Платиновия квартал?

— Не е зле за човек, който е минал само веднъж оттук.

— Наистина ли ме караш към най-добрия ресторант в града? — усъмни се Свирача.

— Това е частен клуб — обясни шофьорът. — Няма значение как изглежда отвън. Просто не искат да влизат случайни хора.

— А аз как ще вляза?

Джин се засмя.

— Мълвата вече е плъзнала. Никой няма да те спре.

— Дано си прав. Не обичам да изпадам в неловко положение.

— Довери ми се.

Шофьорът спря пред полусрутено здание. На прозорците бяха заковани дъски, стените имаха крещяща нужда от боя или поне малко вар, а на вратата, за разлика от повечето съседни къщи, нямаше изкусна дърворезба.

— Ето, пристигнахме.

— Шегуваш ли се?

— Свирач, това е „Зеленият диамант“. Просто влез вътре.

— Няма ли някаква парола?

— Виж какво, ако не искаш да вечеряш тук, ще ти избира друго място.

— Не. Вече сме тук, а аз прегладнях.

Чандлър излезе от колата, но след миг се обърна.

— Искам те тук след два часа.

— Добре. Ако излезеш по-рано, ще бъда във „Върколака“. На две пресечки оттук е, на север.

Колата се скри зад ъгъла, а Чандлър застана пред входа. Едва сега забеляза сложното заключващо устройство, управлявано от компютър. Имаше и две камери за триизмерни изображения, добре замаскирани в сенчести ниши.

Изчака половин минута и тъкмо да почука, ключалката изщрака и вратата се прибра безшумно в стената.

Пъргав нисък човек в зелена униформа стоеше на няколко крачки от него във фоайе с формата на диамант.

— Добър вечер, господин Чандлър — каза вежливо. — Ще вечеряте ли или търсите развлечения?

— Първо едното, после другото.

Щом влезе, вратата се плъзна на мястото си.

— Вашата маса е сервирана — съобщи мъжът, обърна се и тръгна към многолюдната зала.

— Един момент.

— Да? — веднага се отзова мъжът.

— Как разбрахте, че ще дойда тази вечер?

— Не бяхме уведомени.

— А защо сте подготвили маса за мен?

— Всеки посетител има собствена маса. Тази принадлежеше на вашия... ъ-ъ... предшественик. Никой друг не може да седне там.

— Разбирам. Името ви?

— Чарлз.

— Добре, Чарлз. Заведете ме до моята маса.

— Благодаря ви, господине.

Чарлз тръгна отново към залата.

Чандлър влезе след него в просторна зала с блестящ зелен под и оформен като призма таван, в който светлината от невидими лампи се пречупваше в многоцветни меки оттенъци. Залата бе разделена на около четиридесет ниши като по-малки диаманти, с високи три метра прегради. Навсякъде се виждаха изкуствени зелени диаманти — в стените, под прозрачния под, по елегантните униформи на персонала. Дори фонтанът в средата приличаше на диамант.

Чарлз заведе Чандлър при неговата маса и изведнъж гостът се почувства толкова уютно, че забрави колко голяма е залата. Настани се на облицования със скъпа кожа диван. След миг пред него стоеше сервитьор, който изреди менюто за тази вечер, без да се задъха.

Чандлър си поръча салата от зеленчуци, каквито отглеждаха на Порт Самарканд, и генетично изменени стриди в крем-сос.

— Да, господине. А ще желаете ли за аперитив малко от нашето чудесно алфардско бренди? Тази сутрин получихме нова партида.

— По-късно.

— Както желаете, господине.

— Между другото, Омар Триполи тук ли е?

— Не, господине.

— Ако дойде, кажете му, че искам да говоря с него.

— Разбира се.

— Уведомете ме и ако някой друг ме потърси.

Сервитьорът кимна и изчезна след миг, а Чандлър се зае да разглежда онази част от залата, която можеше да види от своята ниша. Четирима музиканти застанаха до фонтана и се заеха да изпълнят струнен квартет от някакъв известен композитор. Макар и да не бяха блестящи, мелодията все пак действаше умиротворяващо. Руса сервитьорка докара количка с предястия при масата на Чандлър. Той тъкмо направи избора си и салатата му също беше поднесена.

Загледа се безучастно в чинията си, опитвайки се да определи що за странни зеленчуци имаше вътре... и изведнъж забеляза нещо нередно. Сигурно му помогна ъгълът, под който падаше светлината, или пък тъмният фон на самата салата, но видя нещо мъничко да блести ярко.

Порови с вилицата предпазливо и я вдигна по-близо до очите си.
Парченце стъкло.

Отстрани зеленикаво листо и намери още едно парче.

И още едно.

Седеше неподвижно, взрян в чинията. Опитваше се да претегли мислено всички вероятни обяснения.

Някой е знаел, че точно днес ще вечеря в „Зеленият диамант“. Но дори Джин не подозираше за това, преди Чандлър да се върне от разпита в полицията. Разбира се, шофьорът е имал време да съобщи някому, докато работодателят му се преобличаше. Чандлър обаче не допускаше точно Джин да го е насадил. Вече бе видял какво може Свирача и едва ли би поискал да отговори на неудобните му въпроси, ако оживее след вечерта в ресторанта.

Трябваше да е друг човек — не е било нужно да му се съобщава, просто защото е знаел.

Чандлър стигна до единственото неизбежно заключение — Оракула наистина е Пенелопа Бейли.

Сега се налагаше да потърси отговора на по-труден въпрос — защо в чинията имаше стъкло вместо много по-сигурната и незабележима отрова? Ако онази жена е предвидила, че той ще дойде в ресторанта, сигурно е знаела предварително, че Свирача ще намери стъклото, преди да хапне от салатата. Предупреждение ли беше или все пак дарбата ѝ имаше граници? Ледения му каза, че още като малко момиче тя виждала ясно всички възможни заплахи за самата нея, а

Чандлър беше много по-опасен жив. Дали се опитваше да манипулира постъпките му или просто не беше всесилна?

Не му достигаше информация, за да си отговори, затова се зае с по-неотложния въпрос — кой в „Зеления диамант“ бе опитал да го убие?

Вторащи се в Чарлз, който беше на десетина метра и в момента водеше възрастна двойка към масата им. Възможно е да е той... Потърси с поглед сервитьора, обслужващ масата му, но не го откри. Още една възможност. Но не му се вярваше — славата му бе стигнала до ресторанта, преди да влезе тук, а погълнатото стъкло не би го убило мигновено. И двамата щяха да се сетят, че ще има достатъчно време да ги очисти, преди парченцата да разкъсат червата му.

Тогава кой е? Помисли още малко и махна с ръка на Чарлз.

— Да, господин Чандлър?

— Бих искал да разгледам вашата кухня.

— Разбира се. Много се гордеем с кухнята си. Ако дойдете утре сутринта, ще ви я покажа с удоволствие.

— Искам да я видя веднага.

— Господин Чандлър, боя се, че това е невъзможно. Сега е най-натовареният период от денонощието за работещите там.

— Чарлз, това не е молба.

Разпоредителят примигна, когато Чандлър пъкна дясната си ръка в джоба на самото.

— Сигурен ли сте, господине? — попита смутено.

— Напълно.

— Мога ли да ви попитам за причината?

— Можеш, но ще е безполезно. — Свирача се изправи решително. — Да вървим.

— Моля ви да не правите нищо, което би разтревожило клиентите ни.

— Ти прави същото и няма да имаме никакви неприятности — посъветва го Чандлър.

Минаха по къс широк коридор и спряха пред входа на кухнята.

— Желаете ли да вляза с вас, господин Чандлър?

— Не е необходимо.

Разпоредителят се обърна и понечи да се върне в залата.

— Чарлз... — обади се Чандлър зад гърба му.

— Да?

— Дали има нещо вярно в подозрението ми, че ще извикаш веднага или полицията, или някой бияч?

— В никакъв случай, господине.

— Чарлз, изобщо не те бива за лъжец. Но искам да запомниш две неща.

— Моля?

— Ако ми пратиш бияч, ще го убия. А ако извикаш полицията, ще обвиня „Зеленият диамант“ в опит за убийство.

— Какво говорите?! — изфъфли Чарлз с искрена изненада.

— Някой се е престарал със съставките на салатата ми — обясни Свирача. — Щом не искаш да привлечаш нежелано внимание, бъди така добър да не пипаш чинията.

Разпоредителят го зяпна, после се върна тихо в залата.

Когато Чандлър пристъпи към вратата, тя незабавно се прибра в стената и му позволи да огледа цялата кухня. Имаше какви ли не фурни, скари, плотове, хладилници. Шест мъже и жени и двама лодинити, всички в зелени работни дрехи, грижливо приготвяха храната, подреждаха я старателно по чиниите и блюдата, които после поставяха на подносите, за да ги вземат запъхтените сервитьори. Никой не погледна натрапника.

След миг видя каквото очакваше.

Мъж и Син дявол влязоха откъм странично помещение, понесли по пет-шест чинии със салати. Мъжът забеляза Чандлър, хвърли му изпълнен с любопитство поглед и продължи към широка маса.

Синият дявол се взря в него за секунда, пусна чиниите на пода и се втурна обратно към помещението.

Свирача прекоси тичешком кухнята, без да чува крясъците на готвачите. Извънземният вече не беше в стаята, но отсрещната врата тъкмо се затваряше.

Чандлър се хвърли към нея и след миг се озова на слабо осветена уличка зад ресторанта. Синият дявол изчезна зад близкия ъгъл. Веднага затича след него и на следващата пресечка вече бе скъсил наполовина разстоянието помежду им.

Съществуването се скри отново зад следващия завой. Свирача го последва, но попадна неочаквано в задънена улица. Стоеше срещу сляпата стена на голяма сграда, а Синият дявол не се виждаше никъде.

Спря веднага, извади звуковия си пистолет и огледа мястото. Нито по стената отпред, нито по зданията от двете страни се виждаха врати или отвори, където би могло да се скрие същество с размерите на Син дявол. Липсваха и прозорци.

Върна се в началото на уличката и се опита да познае как Синият дявол е изчезнал за петте секунди преднина, които имаше.

След малко отразената от Порт Самарканд светлина огря уличката и Чандлър забеляза капака на шахта само на три метра от себе си.

Съществото едва ли е могло да вдигне капака и да се спусне за пет секунди... но ако се е погрижило предварително, капакът е бил отворен, трябвало е само да скочи в дупката и да го дръпне.

Свирача сви вежди. Какво му бе казал Джин? Имало тунели под Платиновия квартал. Помисли дали да не отскочи до „Върколака“ и да поиска от шофьора да му бъде водач, но не знаеше дали през това време Синият дявол ще остане под земята. А Чандлър искаше отговори на въпросите си, при това незабавно.

Щом взе решението, отмести капака и с пистолет в ръка се гмурна в хаоса на криволичещите проходи под Платиновия квартал.

Чандлър попадна в малка кръгла камера, от която тръгваха тунели в три посоки.

Изведнъж се преобрази от умелия убиец в не по-малко опитния преследвач на диви животни. Подът беше влажен и той забеляза веднага затихващите вълнички в локвичката точно пред левия тунел. Някой бе минал отгук преди не повече от минута. Чандлър тръгна напред леко приведен, готов мигновено да се долепи до стената.

Тук-там в хилядолетните тунели откриваше признаци, които му подсказваха, че продължава по върнатата следа. Само остроото око на ловеца забелязваше тези дреболии. Искаше му се да ускори крачка, за да не позволи на Синия дявол да се отдалечи, но пък нямаше смисъл да препуска слепешката и да изтърве жертвата, кривнала в някое поредно разклонение.

След десет минути влезе в голяма кухня и тук загуби следата, защото неколцина мъже бяха минали току-що върху отпечатъците от ходилата на Синия дявол.

Отгук започваха още четири тунела и докато се опитваше да определи накъде да тръгне, чу лек шум от тътрещи се крака вдясно. Върна се назад, приклепна в прохода и зачака.

След миг в кухината влезе дребен човек с лазерна пушка под мишница, огледа се и изсвири пронизително. Отвърнаха му от дълбочината на друг коридор.

Пак изсвири и се чу отговор от друга посока.

— Знам, че си някъде тук — каза мъжът.

Чандлър не помръдна.

— Хайде де — отегчено проточи дребосъкът. — Колкото по-дълго те търсим, толкова по-лошо ти се пише после.

Към него се присъедини още един мъж.

— Намерихте ли го вече?

— Не — отговори първият. — Но е наблизно. И с костния си мозък го усещам.

Още две изсвирвания отекнаха от високия таван и след малко в просторната пещера вече стояха четирима въоръжени мъже.

— Излизай вече! — извика първият. — Само ще ти вземем парите. Накараш ли ни да те гоним, ще ти струва доста по-скъпо.

Чандлър чу стъпките на още един човек зад гърба си и побърза да излезе, но веднага пристъпи вляво и опря гръб в стената.

— Хвърли пистолета, братче — заповяда дребосъкът, щом четиримата се обърнаха.

— Когато и ти пуснеш оръжието.

Мъжът срещу него се засмя.

— Ние сме четирима. Да не си въобразяваш, че имаш някакъв шанс?

— Петима сте — поправи го Чандлър. — Не искам да ви убивам. Имам нужда от сведения.

— Той не искал да ни убива! — изкикоти се някой от мъжете.

— Точно така — потвърди Свирача, а стъпките зад него затихнаха. — Ей ти, излез да участваш в купона!

— Май ще почакам тук да започне — развеселено отговори човекът в тунела.

— Търся един Син дявол, който слезе долу преди малко — обясни Чандлър, без да отмества пистолета от дребосъка. — Да сте го виждали?

— Приятелче, тук ние задаваме въпросите — отвърна предводителят на групата. — Това е наше владение и налагаме глоби на нежеланите гости. Колко пари носиш?

— Нямам навика да давам милостиня — увери го Свирача. — Но си плащам честно за полезната информация. Ще дам пет хиляди кредита на всеки от вас, който ме отведе при Синия дявол.

— Пет хиляди кредита! — промълви дребосъкът и лицето му грейна. — Приятелче, много пари си помъкнал из тия дупки.

— Твърде много — натърти друг.

— Да, престарал се е — съгласи се предводителят. — Направо плаче да го ограбим. — Помълча и се ухили. — Май ще трябва да ти дам урок колко е неразумно да си държиш всичките пари в джобовете.

— Правите грешка — заплашително изрече Чандлър.

Ниският мъж се прицели в него с лазерната си пушка.

— Стига приказки. Хвърли пистолета или ще те препека на секундата.

Четиримата се пръснаха във ветрило наоколо, Свирача вдигна рамене и пистолетът издрънча шумно на каменния под.

— Хубаво е, че най-после главата ти послужи за нещо — одобри дребосъкът. — По една случайност глобата за неразрешено влизане е точно пет хиляди кредита... освен ако имаш повече пари.

— А ако имам?

— Страшно ще ти се обидим, че си опитал да минеш евтино.

— Като се обидим, засърбят ни ръцете — реши да добави друг.

Предводителят се усмихна гадно и кимна.

— Тогава ставаме много лоши.

— И сега не ми харесвате особено — подхвърли Чандлър.

— Приятелче, тая приказка ще ти струва още хиляда кредита — закани се дребосъкът. — Ако нямаш толкова, ще ти вземем каквото имаш.

— Само стой мирно — посъветва го третият, който беше мълчал досега, и посегна да опипа джобовете му. — Иначе може да те заболи.

— Съмнявам се — промърмори Свирача.

Изопна дясната си китка, скритият пистолет се плъзна в дланта му и той стреля от упор в гърдите на мъжа, после си послужи с тялото му за щит, докато обсипваше пещерата с куршуми.

Две секунди по-късно беше единственият, който още стоеше прав. Трима от противниците му не помръдваха, а дребосъкът се гърчеше, притиснал ръце към корема си в напразен опит да спре кръвта.

— Ей, ти, в тунела! Излез с вдигнати ръце.

Чуха се забързани стъпки, Свирача скочи към входа и натисна спусъка два пъти. Изстрелите отекнаха оглушително, но след тях се чуваха само слабите стонове на улучения беглец.

Чандлър отиде при предводителя и взе лазерната му пушка.

— Помогни ми! — изграчи раненият.

— Както вие се канехте да ми помогнете ли? — озъби се Чандлър.

— Умирам, дяволите те взели!

— Може и да устискаш още час. Кажи ми къде да намеря Синия дявол и ще пратя някой да ти помогне.

— Да се пържиш в ада дано!

— Ти ще ме изпревариш, затова ми приготви хубаво местенце — посъветва го Свирача и тръгна към левия тунел.

— Чакай! — изхърка дребосъкът.

Чандлър се обърна, но не отиде при него.

— Имаш да ми кажеш нещо ли?

— Един Син дявол слезе тук преди пет минути.

— Къде да го намеря?

— Първо ми помогни!

Свирача поклати глава.

— Докато ти намеря помощ, онази твар отдавна ще е избягала. Каж ми къде е и ако си свърша работата навреме, ще се свържа с най-близкия лекар и ще му обясня как да те намери.

— Няма да слезе тук.

— Твой проблем. Моят е да открия Синия дявол.

— Без мен ще го намериш, когато си видиш ушите.

— Същото ще се случи и ако още си губя времето с тебе.

— Дай да направим сделка! — задъха се дребосъкът. — Заведи ме при лекар, а аз ще ти обясня как да откриеш онова същество.

— Той ще е стъпил на Хадес още преди да те настанят в болница.

Чандлър отново се обърна към тунела.

— Не можеш да ме зарежеш така!

— Точно това щяхте да направите с мен. Смятай, че този път е възтържествувала справедливостта.

— Кой си ти бе? — отчаяно викна раненият.

— Човекът, който те уби.

Проклятията и жалните стенания на дребосъка затихнаха зад гърба на Чандлър. Той престана да ги чува, щом зави зад първия ъгъл.

Проходите бяха осветени през десетина метра от мъждукащи вечни лампи и Чандлър скоро разбра какво означават различните цветове — оранжевият предупреждаваше за разклонение, а зеленият за пещера, от която започваха много тунели.

Продължаваше да претърсва с готова за стрелба пушка. Понякога чуваше стъпки в далечината, но докато стигне до мястото, човекът или Синия дявол вече бе изчезнал.

Съзнаваше, че ако туземецът познава този подземен хаос, нямаше и нищожна надежда да го залови. Може би съществото вече бе излязло на повърхността през друга шахта. Но когато Джин му разказа за изоставените мини под Платиновия квартал, изобщо не спомена за Сините дяволи, а и мъжете в пещерата не назоваха по име търсената от Чандлър твар. Това означаваше, че коренните жители на Хадес едва ли бяха желани и чести посетители тук и имаше шанс подгоненият Син дявол сега да се радва на същото мило отношение, което щяха да проявят към Чандлър.

Поредната зелена лампа го предупреди за близка пещера и Свирача тръгна по-бавно. Заслуша се напрегнато. На три-четири метра от входа към голямата кухня в скалата вече чуваше приглушените гласове на мъж и жена.

Пристъпваше съвсем безшумно. И двамата стояха с гръб към него.

— Може Свирача да го е направил — предположи мъжът. — Днес пречукал и Хирурга.

— Ама за какво са му нашите дупки? — усъмни се жената. — За тежкар като него ние сме дребна риба.

— Който ламти да докопа всичко, не придирия — отвърна мъжът поучително.

— Ако е слязъл при нас, ще съжалява, че не си е останал на светло.

— Вече е тук — натърти мъжът. — Кой друг би успял да се разправи наведнъж с Борис и останалите? Трябва да е Свирача.

— Какврто ще да е, покаже ли си носа тук, ще му го отрежа.

— Кротко! — тихо, но непрекословно изрече Чандлър и влезе в пещерата. — Да не сте мръднали и да не сте проговорили. — И двамата замръзнаха сковано. — Никой нищо няма да реже на никого — продължи той и ги доближи. — Я се обърнете към мен!

— Ти ли Свирача? — попита мъжът.

— Да, някои хора ме наричат така.

— Няма да ни вземеш тунелите! — изръмжа жената. — Колкото и да те бива, не можеш да избиеш всички ни!

— Нямам желание да ви убивам — увери я Чандлър. — Нужна ми е информация.

— А защо пречука Борис и другите с него?

— Не поискаха да споделят с мен това, за което ги попитах.

— Свирач, ние тук не се дъним един друг — озъби се мъжът. — По-добре ни застреляй и да свършваме.

— Не съм подгонил никой от вашите хора. Търся един Син дявол.

— Не търпим тези твари сред нас — възрази жената. — Тук има само хора.

— Струва ми се, че онзи няма нищо общо с тунелите. Но се спусна две-три минути преди мен... Трябва да го спипам.

— За какво ти е?

— Това изобщо не ви засяга. Тунелите ви не ме интересуват.

— А защо да ти вярваме? — усъмни се жената.

— Защото другата възможна причина за идването ми е да ви изстребя, а вие двамата сте още живи.

Мъжът и жената се спогледаха.

— Значи искаш само да те заведем при Синия дявол? Ще си го отведеш горе и ще ни оставиш на мира?

Чандлър кимна.

— Само това искам.

— И повече няма да се връщаш?

— Такова нещо не мога да ви обещавам. Но няма да сляза тук без много сериозна причина.

Мъжът се взря в него за секунда-две, после кимна.

— Добре, ще се разберем.

— Тогава водете ме.

— Първо трябва да науча къде е този твой Син дявол.

— Може ли това да стане, без да те изпускам от поглед?

— Да.

Докато те разговаряха, ръката на жената стисна дръжката на нож, стърчаща от колана ѝ.

— Извади го и ще трябва да живееш някак с една ръка — обеща ѝ Чандлър.

— Стига глупости! — отсече и мъжът. — Това е Свирача, а не някой мухльо!

Тя го изгледа сърдито, но напрегнатите ѝ мускули се отпуснаха.

Мъжът огледа пода на пещерата, избра си две камъчета и застана пред входа на един коридор. Започна да почуква по стените в накъсан

ритъм. Звучите още отекваха във влажния въздух, когато той започна да повтаря сигнала пред друг коридор. Накрая направи същото и пред прохода, откъдето дойде Чандлър.

— Имаме си свои кодове — обясни, когато се върна в средата на пещерата. — Ако Синия дявол е някъде из тунелите, ще ни съобщят след минута-две.

— Но ако си повикал помощ, нека ти е ясно, че нямам намерение да умра сам.

— Тогава да запазим спокойствие и някой няма да умре — предложи мъжът. — Ти само се погрижи да отведеш жертвата си горе и да не се връщаш при нас.

Млъкнаха в очакване на отговора. Най-много след минута и половина чуха далечно почукване на камъчета, последвано от пронизително изсвирване.

— Всичко е наред — каза мъжът. — Спипали сме Синия дявол.

— Да вървим.

— Няма да е толкова лесно. Вече са се досетили, че точно ти го искаш... Предлагат да ти го продадат.

— Колко трябва да платя?

— Готови са да се пазарят.

— Сигурен ли си, че е същият гад, който слезе малко преди мен?

— През целия ден само един Син дявол е влизал в тунелите. Добре знаят какво може да ги сполети тук. — Мъжът помълча нерешително. — Е, склонен ли си да сключиш сделка?

— Да, стига цената да е разумна.

— Ами ако не ни допадне твоето предложение? — все още ядосано попита жената.

— Нека се тревожим за това, когато му дойде времето — каза Чандлър. — Вървете пред мен. — Мъжът тръгна към десния коридор, но жената понечи да остане. — Ти също.

Тя го изгледа гневно, но настигна мъжа. Свирача вървеше плътно зад тях.

Изминаха петдесетина метра, завиха наляво, поеха по левия тунел на следващото разклонение, който се спускаше доста стръмно. Когато Чандлър пресметна, че трябва да са слезли почти половин километър под повърхността на спътника, влязоха в най-голямата пещера, която бе видял тук.

Синия дявол беше вързан за забит в пода стълб и личеше, че е бит безмилостно. Наоколо стояха четирима мъже и две жени, а един доста едър брадат човек, пременен в пъстри и скъпи дрехи, седеше на грубо каменно подобие на кресло зад плоча, приспособена като бюро.

— О, това е господин Чандлър! — изрече той. — Колко мило от ваша страна да ни посетите.

— Не е Чандлър — възрази водачът. — Това е Свирача.

— Та това е само професионален псевдоним — меко го укори мъжът зад бюрото. — Истинското му име е Джошуа Джеремая Чандлър и... — брадатият се засмя, — ...преживя един наситен със събития ден.

Чандлър го огледа внимателно, но предпочете да не каже нищо.

— Позволете ми да ви се представя. Аз съм Княз Луцифер.

— Твърде интересно — равнодушно отвърна Свирача.

— Именно. Царството на Луцифер е светът на грешниците под Земята, а аз владеея подземията на Порт Маракеш. Как предпочитате да се обръщам към вас?

Чандлър сви рамене.

— Все едно.

— Чудесно! — усмихна се Княз Луцифер. — Вярвам, че преговорите ни ще протекат в сърдечна атмосфера.

— А как научихте кой съм?

— Помолих разпоредителя в „Зеленият диамант“ да ми посочи кой сте, щом дойдете. Когато чух, че сте се отгървал от Хирурга, беше само въпрос на време да се появите и в клуба. Рано или късно всеки, който има някаква тежест на тази планетка, идва в „Зеленият диамант“. Самият аз съм редовен посетител, затова само трябваше да поощря Чарлз със скромна сума, за да ви посочи... Видях ви да влизате в кухнята и ме обзе любопитство. Не се върнахте в залата и разбрах, че преследвате един Син дявол. Ако двамата бяхте останали на повърхността, не би ми хрумнало да се намеся... Но тъй като имаше вероятност съществото да избяга в тунелите, предадох на моите хора да го заловят, вместо да го убият незабавно. Предположих, че за вас ще е важно да го намерите жив. — Княз Луцифер се усмихна отново. — И ето ви сред нас.

Чандлър се озърна към Синия дявол.

— Говори ли някой от човешките езици?

— Щом е работил в Порт Маракеш, това е задължително.

— Добре. Колко искате?

— Ами ще трябва да се съобразим с факта, че тази вечер убихте петима от моите подчинени. Освен това положихме усилия да заловим Синия дявол, а и моето време струва скъпо. Разбира се, не бива да пропускаме обстоятелството, че сега и двамата можете да ме разпознаете.

— Кажете цената — настоя отегчено Свирача.

— А от друга страна, господин Чандлър, изпитвам искрена симпатия към вас. Малцина други биха проявили вашето хладнокръвие, когато животът им зависи от мен. Нека чуя вашето предложение, приятелю.

— Пет хиляди кредита.

Княз Луцифер поклати глава натъжено.

— Твърде скромно обезщетение за моите загинали съратници. Не бих се и замислил над сума, по-малка от тридесет хиляди.

Чандлър бръкна във вътрешния си джоб, извади дебела пачка банкноти, отдели пет и прибра останалите. Отиде до бюрото и остави петте хиляди кредита.

— Това е.

— Господин Чандлър, или сте много смел, или твърде глупав.

— Не. Няма да ми изплатят неоправданите разходи.

Княз Луцифер отметна глава назад в неудържим пристъп на кикот.

— Великолепно! — едва изрече накрая, останал без дъх. — Господин Чандлър, мисля, че ще се сприятелим с вас. — Усмивката изчезна от лицето му като изтрита. — Ще получите Синия дявол за пет хиляди кредита, но при едно условие.

— Какво е то?

— Вие попитахте дали съществото говори земен език. Това означава, че имате намерение да го разпитате, преди да го убиете или пуснете на свобода, по ваш избор. — Подземният главатар се взря непреклонно в натрапника. — Условието е лесно изпълнимо — искам да присъствам на разпита.

— Но защо?

— Откакто кацнахте на нашия планетоид, не сте навредил на друг Син дявол, нито сте пътувал до Хадес. Господин Чандлър,

живеещите в Порт Маракеш местни твари не са се намесвали досега в нашия бизнес и много ми се иска да узная защо сега някой от тях се опита да ви убие.

— И все пак — защо искате да чуете отговорите му?

— Не ви прилича да се правите на глупак — укори го Княз Луцифер. — Убийствата са едно от най-печелившите занимания на нашата организация. Длъжен съм да науча, ако Сините дяволи ще ни стават конкуренти.

— Уверявам ви, че това няма да се случи — заяви Чандлър.

— Естествено е да ме уверите. Но предпочитам сам да чуя това.

Свирача поклати глава.

— Каквото и да каже този туземец, не ви засяга по никакъв начин.

— Господин Чандлър, нека си изясним позициите напълно. Моите интереси започват и свършват с Порт Маракеш. Ако Синия дявол е имал някаква своя чудата причина да желае смъртта ви, това наистина не ме засяга. Ако се опасявате, че ще злоупотребя с получената информация, давам ви дума, че подобно нещо не ми е хрумвало. Ще заповядам на хората си да излязат от пещерата, така че двамата ще разпитваме пленника... иначе няма да приема само пет хиляди кредита.

Чандлър обмисли предложението и кимна.

— Чухте уговорката — обърна се Княз Луцифер към останалите. — Оставете ни сами, докато ви повикам. — Погледна за миг към Чандлър. — Надявам се да ми повярвате, че ако ме убиете, никой няма да ви види повече.

Петимата мъже и трите жени се изнизаха през тунелите, а Свирача и главатарят застанаха пред вързания Син дявол.

— Имаш ли някакво име? — попита Чандлър.

Съществува само впери поглед в него, но не отвори уста.

— Казва се Бома — каза вместо него Княз Луцифер.

— Как научихте?

— Не бях принуден да бързам — засмя се неговият домакин. — Попитах го още в кухнята. Работи от две седмици в „Зеленият диамант“.

— И аз говорих с Ледения преди около две седмици — промърмори Чандлър. — Бива си я тази...

— Кой е Ледения? — попита Княз Луцифер. — И коя жена споменахте?

Свирача пренебрегна въпросите му.

— Бома, тя кога ти заповяда да ме убиеш — днес или преди две седмици?

Никакъв отговор.

— Можеш ли да се свържеш с нея от Порт Маракеш?

Никакъв отговор.

— Бома, как да ѝ предам съобщение?

Никакъв отговор.

— Само това ми кажи и ще излезеш оттук жив и здрав.

Никакъв отговор.

— Сигурен ли сте, че ме разбира? — обърна се Чандлър към Княз Луцифер.

— Няма никакво съмнение.

— Добре тогава, Бома. — Свирача извади лазерния си пистолет. — Тя не може да ти помогне тук. Само аз мога. Способен съм да ти изгоря пръстите на ръцете и краката един по един. После ще се заемем със ставите ти. Рано или късно ще проговориш.

Бома се вторачи в него.

— Никога!

— Видя ли, можеш да говориш, когато поискаш. Сега ми обясни как да се свържа с нея и ще си спестиш мъките.

Съществува млъкна отново.

— Последна възможност — осведоми го Чандлър, изключи предпазителя и почти опря оръжието в ръката му.

— Не можеш да я победиш, Свирач — изрече Бома.

— Нима?

— Тя е Оракула.

Синия дявол стисна челюсти и мигновено се отпусна в омоталите го въжета.

— Гадост! — изръмжа Свирача и отвори устата му. — Един зъб е счупен. Вероятно е имал старомодна капсула с отрова.

Изправи се и сви вежди.

— Трябваше да се досетя по-рано! — каза Княз Луцифер, лицето му се изкриви в недоволна гримаса. — Знаех си, че дупка като Порт Маракеш не ви интересува. Дошъл сте за нея!

— Знаете ли нещо за тази жена?

— Приятелю мой, знам достатъчно, за да не ви завиждам.

Чандлър задълго се взря в трупа.

— Как е могла да наложи с такава сила властта си над същество от чужда раса, че то предпочете да умре, вместо да ми разкрие начина да се свържа с нея?

— Господин Чандлър, този факт стига, за да осъзнаете докъде се простира властта ѝ. Синия дявол предпочете да не ви се подчини, за да не си навлече недоволството на една жена, която е на половин милион километра оттук. И избра смъртта, за да не изтърве сведения, колкото и незначителни да са те, само и само да ви затрудни във вашата мисия. — Княз Луцифер сви рамене. — Е, и без това никой не смята туземците за особено умни.

— Май не ви разбирам.

— Можеше да ви каже всичко, за което го попитате — поясни главатарят.

— И защо?

— Господин Чандлър, според мен отговорът е очевиден — натърти Княз Луцифер. — Никой не би успял да я убие.

Седяха в малко помещение, чиито кожени мебели и ръчно тъкани килими никак не подхождаха на каменните стени и таван. Между пръстите на едната си ръка Княз

Луцифер държеше голяма сирианска пура, в другата топлеше чаша със стогодишно алфардско бренди. Чандлър надигна жадно своята халба бира, после я остави на изящната масичка от домариамско дърво.

— Разберете ме — каза домакинът, — бих ви помогнал, ако ми беше по силите. Много би ми харесало да работя със способен човек като вас. — Той въздъхна. — А и никак не обичам хората, които се продават на други раси. С удоволствие бих разширил дейността си и върху Хадес. Само че няма начин да успеете.

— Но вие дори не сте я виждал. И доколкото се досещам, тук никой освен мен не е наясно с нейната дарба. Защо се страхувате толкова от нея?

— Само че съм наясно с могъществото ѝ — увери го Княз Луцифер. — Не изпитвам желание да разбера каква е същността му.

— Добре, разкажете ми в какво се проявява това могъщество.

— Господин Чандлър, в момента Демокрацията е по-силна отвсякога. Разширява териториите си във всички посоки на галактиката, поглъща световите един след друг. Готвеше се да покори и Хадес преди около четиринадесет години.

— Един момент — прекъсна го Свирача. — Мислех, че Демокрацията е загубила всякакъв интерес към Хадес, щом находищата по спътниците му били изчерпани.

— Това е официалната версия. А в действителност Седемнадесети флот бе разположен в тази звездна система със задачата да... хъм, да умиротвори жителите на Хадес. И тогава се появи тя. Не знам какво направи, но изведнъж флотът се махна и Хадес отново стана независим свят. Освен това ми е известно, че Демокрацията изпрати тук пет-шест от най-добрите си агенти и никой от тях повече ни се чу, ни се видя. — Той отпи от брендите. — Така че

не ми е нужно да разбирам дарбата ѝ, господин Чандлър. Достатъчно ми е да знам, че има силата да възпре Демокрацията. Всъщност бях изненадан, че са успели да ви подмамат да дойдете тук.

— Не са ме подмамили — отвърна Чандлър. — Нае ме частен работодател.

— Ледения, когото споменахте?

Свирача кимна.

— Колкото и да ви плаща, не си струва. Какво постигнахте тази вечер? Имахте късмет да не изядете последната салата в живота си и се отървахте от един неин агент. Аз пък казвам — какво от това? Там, откъдето е дошъл Бома, има още двеста милиона Сини дяволи.

— Но само една жена се нарича Оракула — напомни Чандлър. — Чудя се дали не е възможно някак да бъде подмамена да напусне Хадес?

— И как?

— Още не знам. Вероятно като ликвидирам още от агентите ѝ...

Княз Луцифер завъртя глава.

— Не се съмнявам, че дори няма да съжалява за тях. Защо не измислите начин да унищожите цялата проклета планета и да решите проблема веднъж завинаги?

— Първо, защото каквото и да си мислите за мен, не съм побъркан масов убиец. И второ, поръчано ми е да я убия само ако не мога да я измъкна от скривалището ѝ.

— Да я измъкнете ли?

— Тя е изключително ценна. Никой не я иска мъртва... освен ако се уверят, че няма как да я използват. — Свирача се замисли. — Вероятно това е истинската причина флотът да се оттегли, когато тя се е появила тук. Не са рискували да ѝ навредят.

— За четвърт час раздразнихте любопитството ми по-силно, отколкото нейното присъствие за четиринадесет години. Какво толкова има в тази жена, та всеки иска да я докопа? Що за сила е тази?

— Само една — предсказание.

— Вижда в бъдещето?

— Доколкото разбирам, тя вижда всевъзможни варианти на бъдещето и с действията си предизвиква онзи, който ѝ допада най-много.

— Ама че дарба! — възхитено промълви Княз Луцифер. — И как ще се доберете до някого, който е осведомен за вашите намерения, преди още да са ви хрумнали?

Чандлър сви рамене.

— Предполагам, че ще я поставя в положение, когато за нея няма желано бъдеще.

— Не виждам как ще го постигнете от Порт Маракеш.

— Ясно ми е и това. Не ми разрешават да кацна на Хадес, затова реших поне да измисля правдоподобна причина за присъствието си, а през това време да търся нейните слаби места.

— И затова убихте Хирурга.

— Ако в града се появи професионалист, най-добре е бързичко да очисти някого, иначе хората започват да си задават въпроси. — Свирача се намръщи. — Явно номерът не мина.

— Изглеждате ми озадачен — подхвърли домакинът.

— Така е. Ако съм я заблудил, защо се опита да ме отстрани от играта? А ако наистина е искала да ме убие, защо се провали?

— Аха! — възкликна Княз Луцифер и лицето му грейна. — Значи и тя не е всесилна! Очевидно границите на възможностите ѝ са свързани някак с разстоянието. Предвидила е, че ще се опитате да я отвлечете или ликвидирате, защото в такъв случай би ви се наложило да я доближите физически. Но не е видяла какво ще се случи тук, на половин милион километра от Хадес. — Той се вгледа в лицето на Чандлър. — Май не ви убедих. Но за мен подобно обяснение е съвсем логично.

— Ако не е могла да види ставащото в Порт Маракеш, как изобщо е разбрала, че ще дойда?

— Вероятно е прозряла вариант на бъдещето, когато отивате при нея да я убиете, и се е върнала назад в събитията, за да стигне до намерението да ви премахне.

Чандлър поклати глава.

— Бома е започнал работа в „Зеленият диамант“ в деня, след като приех поръчката. Това стана дяволски далеч от Хадес, а не на някакви си половин милион километра.

— Да, интересен довод — призна Княз Луцифер.

Замълчаха задълго.

— Да знаете, ще ви се наложи да стъпите на Хадес — каза накрая домакинът. — Ако научи, че сте жив, ще последват още покушения срещу вас... а и никога няма да я подмамите да дойде в Порт Маракеш.

— Знам. Сега първата ми задача е да отида на онази планета. После ще се тревожа как да стигна до жената.

— О, достатъчно лесно е да се прехвърлите на Хадес — безгрижно го увери Княз Луцифер. — Не напразно съм владетел на подземния свят. Трудното ще започне после.

— Е, вече знаете какво ще се опитам да направя.

— Изглежда не се изразих достатъчно ясно. Напълно е по силите ми да ви прехвърля нелегално на Хадес. През ден-два има кораб за Сините дяволи и в зависимост от сумата, която можете да похарчите, ще ви представим като втори пилот или навигатор, или поне ще ви скрием в товарния отсек. Но ако нямате официално разрешение за пребиваване, ще ви спипат, щом се покажете.

Чандлър се зазяпа разсеяно в халбата с бира.

— Защо сте готов да ми помогнете?

— Първо, защото сте ми симпатичен. И второ, колкото по-скоро си тръгнете, толкова по-бързо тук ще се появи... хъм, празно място на върха на пирамидата и се надявам аз да го заема.

— Всъщност какъв сте вие — бандитски главатар, наемен убиец или още нещо?...

— Аз съм човек, който използва всяка възможност — невъзмутимо обясни Княз Луцифер. — Смъртта на Хирурга и вашето отпътуване ще ми предоставят поредната възможност.

— Каквито и да са подбудите ви, искам да ви благодаря за помощта.

— Драги ми господине, имам намерение да получа вашата благодарност и в по-съществена форма, преди да напуснете Порт Маракеш.

— Каква е сумата и кога мога да тръгна?

— Още не знам отговора и на двата въпроса — призна си домакинът. — Моята задача е да ви доставя там. А вашата е да оцелеете дотогава. — Той се запъна. — Твърде много Сини дяволи има в Порт Маракеш. Щом се е опитала да ви убие веднъж, почти сигурно е, че ще упорства в намеренията си.

Чандлър стана.

— Най-добре да се върна горе. Когато сте готов, оставете ми съобщение във „Върколака“.

— Защо не в „Зеленият диамант“?

— Загубих доверието си в кулинарното им майсторство.

— Горкият Чарлз! Дано не го приеме като лична обида... — Изведнъж и Княз Луцифер се изправи. — По-разумно е да ви придружа. Така няма да се загубите, а и ще си спестя вероятната преждевременна смърт на по-наежените си подчинени.

Поведе госта си през изкачващата се плетеница от тунели. Не след дълго минаха през пещерата, където Свирача застреля Борис и компания. За схватката напомняха само няколко кървави петна на пода.

— Ето че пристигнахме — обяви Княз Луцифер в кръглата шахта, през която Чандлър бе влязъл в неговия свят. — Ще се ориентирате ли оттук?

— Да. Шофьорът ми би трябвало да ме чака пред „Зеленият диамант“.

— Защо пък да не дойда с вас дотам... Лиших се от десерта и кафето си.

Излязоха в глухата уличка и отидоха до входа на ресторанта.

— Това е моята кола.

Чандлър посочи очуканото возило на Джин, паркирано отпред. Шофьорът го забележа и излезе да му отвори задната врата. В този миг гласът на Княз Луцифер отекна гръмко из улицата:

— Чандлър!

Свирача се просна по корем мигновено, пистолетът вече беше в ръката му. Джин не успя да реагира толкова бързо и изрева, когато лазерен лъч прогори мускулите на лявото му рамо.

Чандлър стреля към нападателя и след секунда тялото му тупна тежко иззад съседната кола.

— Благодаря — промърмори Свирача, когато се изправи да отиде при трупа.

— Чист късмет — отвърна Княз Луцифер. — Ако не гледах натам, нямаше да го забележа. — Взря се в убития мъж. — Господин Чандлър, имате повече врагове, отколкото предполагате.

— Значи не вярвате и той да е работил за Оракула?

— Досега не съм чувал да е използвала хора.

Свирача приклепна и започна да тършува в джобовете на убития.

— Я да видим каква е истината...

Намери електронно удостоверение и сви вежди.

— Нещо ви безпокои — отбеляза Княз Луцифер.

— Точно така е — призна Чандлър и му подхвърли идентификационното устройство. — Бил е агент на Демокрацията.

— Е, и?

— Само че точно Демокрацията е наела Ледения да отмъкне Оракула. Аз съм подизпълнител, така да се каже.

— Но защо са решили да ви премахнат?

— Не знам — отговори намръщеният Свирач. — Има нещо гнило тук.

ВТОРА ЧАСТ
КНИГА НА ИНДИАНЕЦА

Тъмнокосият мъж се бе проснал удобно върху въздушното си легло на около метър от пода и гледаше приключенски холофилм, чиито умалени образи подскачаха на два метра пред очите му.

— Ей, Индианец, ще си имаш гост! — обади се един от пазачите по съобщителната уредба.

Внезапно триизмерното изображение изчезна и вратата на килията се прибра в стената. Влезе висок, облечен с вкус мъж. Имаше буйна бяла коса.

— Значи ти си Джими Двете пера — каза посетителят, вперил изпитателен поглед в затворника.

— Ако се окаже, че не съм, още утре сутрин ще получиш много гадно писъмце от моя адвокат.

Мъжът си позволи тънка усмивка.

— Вече ме осведомиха за твоето чувство за хумор.

Индианеца сви рамене и зачака същинския разговор.

— Носи ти се славата, Джими.

— На смешник ли?

Усмивката изчезна от лицето на непознатия, когато поклати глава.

— На обирджия, подпалвач, изнудвач и убиец.

Индианеца пак вдигна рамене.

— Да разбирам ли, че не одобряваш разностранните ми интереси?

— Не. Противен си ми самият ти.

— И се домъкна чак от Делурос VIII да ми изтърсиш тая глупост?

— А защо реши, че съм от Делурос?

— Правителствените копои ги надушвам от километри. И си прекалено изтупан, за да си някой от местните тъпанари.

— И още какво знаеш за мен?

— Вириш си носа, като че говната ти са специални и не смърдят. Значи си от военните. — Индианеца помисли малко. — Знам, че се бях

надрусал до пълно бетониране, преди да ме тикнат тука, ама не помня да съм пречуквал офицер.

— Не си.

— Жалко — промълви затворникът и пак се настани удобно на леглото.

— Не те ли интересува причината да дойда при тебе?

— Като си готов, ще ми кажеш.

— Вече съм готов. — Посетителят помълча внушително. — Какво ще кажеш, ако ти дам възможност да се измъкнеш оттук?

— Ами, все ще свикна някак.

— Да, но последните четири пъти така и не успя да свикнеш.

Индианеца сви устни.

— Всеки път ставаше по някое недоразумение.

Белокосият се усмихна кисело.

— С тази дума ли наричаш смъртта на двадесет и седем души?

— Я да ти вкарам ума в главата. Направих услуга на обществото. Повечето тъй или инак щяха да изгният тука. Схващаш ли колко парици спестих на правителството?

— Изобщо не те мъчат угризения, нали?

— А, не позна. Много ми е мъчно, че пак ме гепиха.

— Джими, ти си умен и талантлив мъж. Защо се оставяш да те хванат?

— Ако не ми беше изчел досието, нямаше да си тука. Знаеш защо се дъня.

— Падаш си по семената.

— Като сдъвча малко, цяла рота да ми се изпречи, пак ми се вижда малко. Затуй от време на време наистина се счепквам с цяла рота. — Затворникът се ухили мрачно. — Следващия път май ще се задоволя само с един взвод.

— От две години не си се дрогирал.

— Тъхъ, прав си. Главният готвач не добавя семена от алфанела в менюто.

Белокосият се вторачи в него, после поклати тъжно глава.

— Проблеми ли си имаш? — попита Индианеца.

— Ти си имаш проблеми — меко го укори непознатият. — Може би си най-блестящият криминален тип през последния четвърт век. Извършваш неразкриваемо престъпление, после налапваш семената и

почваш да се хвалиш пред първия срещнат. Много съм любопитен какво подтиква хора като тебе да си съсипват живота.

— Ти конско ли ще ми четеш или си дошъл да уредим някоя далаверка? — отегчено проточи затворникът.

— Дойдох да ти предложа сделка. Но може и да не ти харесат условията.

— Вече съм сигурен в това. Все едно, разправяй. После и аз ще ти кажа как съм настроен.

Мъжът кимна.

— Съгласен съм.

— Между другото, как ти викат?

— Ти можеш да ме наричаш Тридесет и две.

— Е, почти уцелих десетката — промърмори Индианеца.

— Моля?

Затворникът се ухили сърдечно.

— От „Тайни операции“ си. Отначало те помислих за фуражка.

— Често работим съвместно с военните — невъзмутимо изрече белокосият. — Да продължавам ли?

— Ама разбира се, чувствай се като у дома си.

— Какво ще кажеш, ако споделя с тебе, че мога да ти уредя пълна и незабавна амнистия?

— Ще кажа, че си душа човек. Хайде да се махаме оттука.

— Естествено, има и някои уговорки.

— Че може ли без тях? — подхвърли Индианеца начумерено.

— Ще трябва да работиш за мен.

— Защо ли хич не се учудих?

— И ще трябва да се подложиш на някои оперативни промени в организма си.

Затворникът се намръщи още по-несговорчиво.

— Ти в какъв изрод искаш да ме превърнеш?

— Уверявам те, че след операцията няма да се забелязват никакви промени във външността ти.

— Сериозно? А колко струват твоите уверения?

— Колкото свободата ти.

Индианеца се вторачи в него и въздъхна.

— Добре де, изречитирай си стихчето.

— Третата планета от звездната система Алфа Крепело е населена от раса, наричаща се Лорхн, но сред хората са известни като Сините дяволи. Вече много векове те се съпротивляват упорито на нашите усилия да ги включим в Демокрацията. — Тридесет и две се поколеба и заговори по-тихо. — На Алфа Крепело III живее и една жена на име Пенелопа Бейли. Отличава се с уникалната си дарба. Почти шестнадесет години се опитваме да я върнем в световите на Демокрацията. Но всеки път се проваляхме.

— А защо толкова си падате по нея?

— Способна е да предсказва бъдещето. Ти разбираш ли какво означава това?

— Означава, че няма да седна срещу нея на масата за покер.

Тридесет и две въздъхна тежко.

— Май не разбираш колко сериозно е положението. Тази жена може да предвиди резултатите от различни военни и политически начинания и според нашите сведения е станала враг на идеалите, които Демокрацията изповядва. Следователно е най-голямата потенциална заплаха за нас, дори за господството на човешката раса. Абсолютно неприемливо е да търпим това и в бъдеще.

— Колцина пратихте досега да я очистят?

— Защо предполагаш, че сме пращали някого?

Индианеца се разсмя.

— Няма да търсиш маша из панделата, ако твоите бабаити не са се издънили.

Тридесет и две го изгледа преценяващо.

— Изпратихме осем агенти, един след друг. Досега щяхме да сме доволни и да я приберем, вместо да я ликвидираме. Вече нямаме избор.

— Какво стана с осемте агенти?

— Първите седем са мъртви.

— А осмият?

Белокосият сви рамене.

— Още е там.

— Май вече му нямате вяра?

— Не е това причината. Доколкото съм чувал, трудно е да се намери по-способен от него.

— А защо го отписахте?

— Плановете ни се промениха. Както вече споменах, вчера получихме изрична заповед да ликвидираме жената. А онзи човек бе натоварен със задачата да ни я доведе жива.

— Щом вече е на мястото, защо просто не му кажете, че има нова заповед?

— Защото действа под прикритие на вражеска територия. Не искаме да го излагаме на риск, като опитаме да се свържем с него. — Тридесет и две се намръщи. — Освен това е от Вътрешната граница и нищо не го свързва с Демокрацията. Общо взето, обикновен наемник, който се подчинява само на временния си работодател. Възможно е онзи да има свои причини, за да иска Оракула жива.

— Щом може да оплеска работата, издайте го и толкоз.

— Ако успее да се свърже с нея — нещо, в което седем мои агенти се провалиха — искам да знам как го е направил. Освен това, срещу човек, виждащ бъдещето, няма прикритие. Не допускам и сянка на съмнение, че тя знае защо наемникът е там.

— Не разбирам — промърмори Индианеца и зарови пръсти в несресаната си черна коса. — Ако вече знае за него, защо не му види сметката? И защо толкова ви е страх да го потърсите?

— Тя вижда какво ще се случи, но според нас не може да прозре какво става сега — отговори Тридесет и две. — С други думи, тя знае, че той смята да я отвлече по някое време, но не и къде е той точно в този миг.

— Сигурен ли си? — недоверчиво попита затворникът. — Може пък преди час да е знаела точно къде ще е той сега.

Белокосият въздъхна за пореден път.

— Изобщо не сме сигурни. Познаваме възможностите ѝ, когато беше на шест години, и нашите специалисти направиха различни предположения докъде може да са се развили...

— С две думи, нищо не ви е ясно, а?

— Вярно е — призна Тридесет и две. — И затова не искам да издам този човек. Досега никой от моите агенти дори не я доближи. Ако той отвлече вниманието ѝ или изглежда по-непосредствена заплаха за нея, току-виж ти получиш малък шанс да се промъкнеш.

— Искаш ли един съвет от мен?

— Ще ти бъда благодарен за всяко предложение.

— Преговаряйте за мир с тая жена — натърти Индианеца. — От това, дете го чух, излиза, че няма начин да я убиете. Само още повече ще я настървите.

— Да смятам ли, че ми отказваш?

— Че кой е казал такова нещо? — учуди се затворникът.

— Но...

— По-добре да пукна с пистолет в ръка, отколкото в проклетата килия. — Острият му поглед сякаш прониза Тридесет и две. — А ще си имам ли ръце след операцията?

— Несъмнено — увери го белокосият. — Вече ти обясних, че ще изглеждаш като сега.

— Добре те чух — сопна се Индианеца. — Само дете още не си ми разправил що за операция е тая.

— Ще те превърнем в ходещ холопредавател. Лявото ти око ще бъде заменено с изкуствено. Ще изглежда същото и ще бъде свързано със зрителния нерв, така че ще виждаш много добре с него... Но ще ми предава триизмерно изображение на всичко, което гледаш. А в ухото ти ще бъде присаден миниатюрен приемо-предавател. Ще чувам, каквото и ти, а на свой ред ще мога да ти говоря, без никой да ни подслушва.

— Ама ти къде ще бъдеш през цялото време?

Тридесет и две сви рамене.

— Още не е уточнено. Ако мога, ще кацна на някоя от необитаемите планети в същата звездна система. Иначе ще остана на Филемон II, най-близката планета на Демокрацията, на около четири светлинни години. Приемо-предавателят работи с подпространствени сигнали и в радиус от десет светлинни години комуникацията е на практика мигновена.

— Избрал си ме, защото според тебе ставам за убиец — изрече Индианеца. — Защо искаш и да ме следиш?

— Току-виж, ти помогна с нещо.

— И как ще стане? Само ще ме разсейваш.

— Прекарах с Пенелопа Бейли повече време от всеки друг в Демокрацията, без да броим нейните родители.

— Виж ти? А по-точно?

— Почти половин година.

— И това беше преди шестнайсет години? — Индианеца изсумтя пренебрежително. — Не занимавай хирурзите с глупости, а мен ме остави да си свърша работата.

— Има и още една причина за операцията — невъзмутимо добави Тридесет и две.

— Да чуя...

— Ще действаш извън границите на Демокрацията. Съдейки по досегашното ти поведение, или ще отпрашиш с поверения ти кораб право към Вътрешната граница, или ще се върнеш към порочните си навици, дори да отидеш на Алфа Крепело III.

— Ще ме спреш ли, като ми дуднеш в ушенцето щуротии за дълга и честта?

— Няма — охотно призна белокосият. — Но подозирам, че микроскопичната плазмена бомба в основата на твоя череп ще те възпре. Мога да я взривя от най-малко двадесет светлинни години. — Той помълча. — Е, ще се договорим ли все пак?

За миг в погледа на Индианеца припламна ярост. Но затворникът кимна решително.

— Тъй да бъде, негоднико. Договорихме се.

„Чуваш ли ме?“

Джими Двете пера сви лицето си в гримаса и се обърна на хълбок.

„Джими, събуди се. Говори Тридесет и две.“

— К’ви трийсет и две бе? — измънка Индианеца.

„Хайде, Джими, събуди се. Действието на упойката вече премина.“

— Буден съм, по дяволите! Я ме остави на мира!

„Седни.“

— Разкарай се!

„Аз и без това съм далеч от тебе — поне на осем хиляди километра.“

Индианеца се надигна замаяно и седна.

— К’во ми приказваш?

„Джими, отвори си очите.“

— Не ща. Цепи ме главата.

„Ще ти мине.“

— Ами, ще чакам значи.

„Добре, Джими, а сега си отвори очите.“

Двете пера понадигна клепачи и потрепери, когато светлината го блъсна в зениците — и в истинската, и в изкуствената.

— Много е светло... — оплака се той.

„Само защото зениците ти се свиха. Ще свикнеш след минута-две.“

— Мина ли операцията?

„Да. Как се чувстваш в момента?“

— Като че съм се друсал цяла седмица. Всичко ме боли, а пък главата...

„Доста поработихме в тази твоя глава. Сега огледай стаята.“

Индианеца се подчини и разбра, че се намира в голяма болнична стая. Сестра с бяла униформа седеше в ъгъла и не отместваше от него напрегнатия си поглед. Заради болките и смъденето в лявата си ръка

Двете пера бе очаквал да види до себе си жиците и машинариите на поддържаща система, но явно вече я бяха махнали. На врата и гръдния му кош бяха залепени много сензори, но само го правеха тромав, без да му причиняват още мъки.

„Чудесно — изрече одобрително Тридесет и две. — Сега вдигни едната си длан на десетина сантиметра пред лявото око.“

— Коя?

„Която си избереш.“

Индианеца вдигна ръка.

„Оптиката се наглася на фокус почти мигновено. Сега се обърни наляво и погледни към прозореца.“

— Да не съм ти някаква кукла...

„Просто направи каквото искам от тебе. Трябва да проверя как се адаптира зрението ти към внезапната промяна от затъмнена стая към слънчева светлина.“

— А после?

„Не те разбирам.“

— Нямам намерение да прекарам остатъка от живота си, като скачам през обръчи по твоя заповед.

„Джими, трябва непременно да проверим как работи новото ти око.“

Двете пера въздъхна и обърна глава към прозореца.

„Великолепно!“

— А сега какво искаш? — наежено попита Индианеца.

„Нищо. Поне на пръв поглед всичко е нормално. Предполагам, че ме чуваш добре?“

— Щеше ми се да не те чувах.

„Де да можеха хирурзите да ти оправят и характера“, каза неприветливо Тридесет и две.

— Хич не ми харесва да имам глас и в тиквата си.

„Не само това имаш в главата си. Не забравяй другата дреболия и всичко ще бъде наред.“

Индианеца предпочете да не говори и другият продължи:

„Сега имаме да обсъдим по-важни неща. Помоли сестрата да излезе.“

Двете пера погледна сестрата.

— Иска да се махнеш.

— Един момент.

Тя застана до него и провери внимателно показанията на уредите. Кимна доволно и излезе, без да каже нищо повече.

— Добре си я дресирал — отбеляза Индианеца.

„Тя беше в стаята за всеки случай — ако новите ти присадки откажат да работят нормално. Можеш да се стреснеш, ако се събудиш без едно око, а няма кой да те успокои.“

— Стряскам се и като те чувам.

„С това ще трябва да се примириш... Виждаш ли нощното шкафче вляво от леглото?“

— Да.

„Отвори горното чекмедже и вземи оставения вътре плик.“

Двете пера изпълни нареждането.

„Сега го отвори.“

— Готово. Отворих го.

„Да прегледаме внимателно съдържанието му. На холограмата е Пенелопа Бейли, на шестгодишна възраст.“

Индианеца се взираше в кльоцавото русо момиченце със светлосини очи. Стори му се изтощена и потисната, бузките ѝ бяха прекалено бледи.

„На следващата холограма е нашата представа как тя изглежда сега, освен в случай на болезнено отслабване или напълняване. Разбира се, няма как да се досетим за сегашния цвят на косата ѝ и за прическата.“

— Само сте губили времето на художника — подхвърли Двете пера. — Ако тя е толкова важна, колко си мислите, ще трябва доста плът да прегазя, докато стигна до нея. Ще я позная и още как!

„Може би си прав, а може и да грешиш. Дори първобитните племена понякога излагат на опасност нищо не значещ двойник, за да опазят владетеля. Този предполагаем портрет може да ти помогне, ако попаднеш на жена с кафяви очи или друга форма на скулите.“

— Ох, по дяволите, тогава защо ми набутахте камера в главата? Или ми имате доверие, че ще я открия, или нямате!

„Според мен просто имаш реален шанс да стигнеш до нея. Но не стопроцентов. Не съм длъжен да вярвам, че притежаваш уменията и интелекта, необходими, за да я ликвидираш без моя помощ... или дори ако ти помагам. Изяснихме ли си това?“

— Да. Премного благодаря за доверието.

„Джими, време е да бъдем напълно откровени един с друг. Ти прие тази задача само защото беше единственият начин да се измъкнеш от затвора, преди да пукнеш там. Не се съмнявам, че си твърдо решен да се отметнеш от уговорката ни при първа възможност. Аз пък те избрах, защото вече загубих твърде много превъзходни агенти. Ти си по-ловък от тях в измамите и убийствата, а и няма да жала за тебе. Сега наясно ли сме?“

— Аз поне те разбрах — кисело промърмори Индианеца.

„Тогава да се върнем към работата си. Следващи поред в плика са твоите документи. Обмислихме възможността да променим ретината на очите ти и пръстовите ти отпечатъци, но остава затруднението с особеностите на твоя глас, а ако открият хирургическите промени, ще бъдеш обречен със стъпването си на планетата. Следователно си оставаш Джими Двете пера, но променихме сведенията за тебе във всяка съществуваща база данни, включително в главната компютърна система на Делурос VIII. Сега си офицер от космическия флот, официално назначен в нашето посолство на Алфа Крепело III.“

— Задръж малко! — прекъсна го Индианеца. — Доста хора и от правата, и от кривата страна на закона знаят името ми. Познават ме и по лице. Какво ще правите с тях?

„Оттук ще отлетиш право към планетата. Персоналът на посолството е уведомен, че изпълняваш извънредна поверителна мисия, и имат заповед да не те разпитват за нищо, дори да не обсъждат помежду си присъствието ти.“

— Пак може да се натъкна на ловец на глави или търговец на дрога.

„Няма такава възможност, Джими. Ти не си се мяркал сред хора две години. Ловците на глави рядко изкарват по толкова в занаята. И все пак... това е още една от причините за операцията. Забележиш ли някого от познатите си, незабавно ще го отстраним от Хадес.“

— Какъв Хадес?

„Това е неофициалното име на Алфа Крепело III.“

— Май ще ми хареса там.

„Сериозно се съмнявам. Да продължим нататък — виждаш пред себе си карта на Хадес. Ще се убедиш, че за размерите си планетата е сравнително рядко населена. Има деветнадесет големи градски

области. Най-голяма от тях е метрополията Куичанча, макар че едва ли произнасям името правилно. След това имаш градска карта на Куичанча. Местоположението на нашето посолство е отбелязано.“

— А Оракула там ли живее?

„Предполагаме, но няма как да проверим. Следващите три информационни пакета съдържат всичко, което ни е известно за Порт Маракеш, Порт Самарканд и Порт Маракайбо, трите населени с хора спътника на Хадес.“

— За какво са ми, щом ще кацна направо на планетата?

„Имаме сигурни убежища и на трите спътника. Да приемем вероятността, че изпълниш задачата си успешно. Може би ще имаш нужда от укритие, ако няма как да се върнеш в посолството.“

Индианеца старателно накъса трите пакета.

„Що за глупости правиш?“, сърдито попита Тридесет и две.

— Стига с тия игрички.

„Пак не те разбирам.“

— Ако толкова ме бива, че пречукам Оракула, ще стана адски опасен за вас и не бихте ме оставили жив. Ония „сигурни“ убежища ще гъмжат от хора, чакащи да ме пръснат на мръвки.

„Джими, ако пожелаеш да се отърва от тебе, само трябва да взривя устройството в главата ти. — Тридесет и две въздъхна. — Ще поръчам да ти приготвят други копия... Остана само едно нещо. Да продължавам ли?“

— Да.

„Тогава огледай добре холограмата.“

Индианеца се загледа във високия, не особено красив мъж с кестенява коса и бледи сини очи. Май беше на около тридесет и пет години.

— Кой е тоя?

„Джошуа Джеремая Чандлър.“

— Името трябва ли да ми подскаже нещо?

„Може да си го чувал като Свирача.“

Двете пера поклати глава.

— Изобщо не го познавам. Той какво общо има с Оракула?

„Той ще отвлича вниманието й. — Тридесет и две помълча. — Изключителен професионалист, може би най-добрият по Вътрешната граница. Липсва му едно от предимствата ти. Предчувствах, че може

да дойде заповед за ликвидирането на Бейли, затова не го снабдихме с картите... Но това едва ли ще възпре човек с неговите способности. Засега е в Порт Маракеш, но ако някой може да се добере жив и здрав до Хадес, той ще го направи. И ако това се случи...”

— Искаш да работя с него ли?

„Не.“

Индианеца сви вежди.

— Тогава, мътните те взели, защо да зяпам тая холограма?

„Надяваме се да отклони вниманието на Оракула от тебе. В края на краищата той действа под прикритие и ако може да се вярва на постъпващата информация, вече е убил един от нейните агенти в Порт Маракеш. Вероятно тя го следи. Но вече ти споменах, че задачата му е различна от твоята.“

— Ако Оракула струва поне колкото половината от вашите измишльотини, той няма да я изкара от дупката ѝ — убедено заяви Двете пера.

„Съзнавам, че идеята да я отвлечем изглежда смешна — призна Тридесет и две. — Но същото се отнася и за убийството ѝ. Ако тя изобщо има някакви слабости, все пак остават и двете възможности.“

— Е, какво се опитваш да ми кажеш?

„Много е просто, Джими. Договорихме се с този човек съвсем честно и никак не ми се иска да го пожертвам... Но ако в някой момент ти се стори, че той наистина ще стигне до Оракула преди тебе, ще се наложи да го убиеш.“

Индианеца заседна за пет часа в митницата на Хадес — властите отказаха да се съобразят с дипломатическия му имунитет. Сините дяволи го разпитваха неуморно — достатъчно дълго, за да проверят пръстовите му отпечатащи и ретинаграмата в своите компютри, при съюзниците си и дори в базите данни на своите врагове, до които имаха достъп. Но през целия разпит Тридесет и две му подсказваше навреме правилните отговори.

Най-сетне го пуснаха и той се озова пред шофьора, изпратен от посолството да го посрещне.

— Лейтенант Две пера?

— Аз съм — изсумтя Индианеца, без да помръдне ръка, за да отвърне на военния му поздрав.

— Дойдох да ви откарам в посолството.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. А къде ми е багажът?

— Още го преглеждат, господине. Друг човек от персонала ще го прибере, щом ни съобщят, че всичко е наред.

— Те какво си мислят, че е тъпкан с контрабанда ли?

— Едва ли. Така ни карат да не забравяме, че са независими от Демокрацията. — Шофьорът се запъна. — Забравих да ви се представя. Аз съм Даниел Брусар и съм на ваше разположение по време на престоя ви тук.

— А аз съм Джими Двете пера.

— Ако ми позволите да отбележа, господине, името ви не е от често срещаните.

— Защото съм от чероките.

— Това планета ли е?

— Не съвсем — промърмори Индианеца. — Хайде да се махаме оттук, а ако искаш да си разказваме историйки, може да стане и по пътя.

— Последвайте ме, господине.

— Един момент, синко — спря го Двете пера.

— Да?

— Казвам се Джими. Така ми викат хората и на това име отговарям. Като чуя „господине“, все се озъртам да видя кой ми стои зад гърба... Ако ти писне да ми казваш Джими, можеш да ми викаш Индианецо. Все ми е едно.

— Да, господине.

— Хлапето е страшно схватливо — измънка Двете пера под носа си.

„Джими, той ще ти помага. Не е нужно да го обиждаш.“

— Но май не чува какво му приказвам.

— Извинете, не ви разбрах, господине... тоест Джими — каза Брусар.

— Говоря си сам — обясни Индианеца. — Напоследък честичко ми се случва. Не ми обръщай внимание.

— Както желаете, господине... Извинете ме, Джими.

— Добре. Да вървим.

Минаха през малката сграда на космодрума и излязоха в горещия въздух на Хадес. Отпред бе паркирана наземна кола.

— Би трябвало да седнете отзад — побърза да се намеси Брусар, когато Двете пера понечи да отвори предната врата.

— Отпред е по-удобно да разглеждам града.

— Моля ви, господине... ще си имам неприятности, ако ви видят да седите отпред.

— Между другото, кои са враговете? — промърмори Индианеца. — Сините дяволи или ония от посолството?

„Знаеш добре кой е истинският враг. Няма смисъл да си навличаш още неприятности.“

Двете пера седна отзад и Брусар подкара колата през криволичещите улици, които ту се разширяваха, ту се стесняваха без никаква обяснима причина. Постройките не си приличаха помежду си, нито пък наподобяваха нещо, което Индианеца бе виждал досега. Някои бяха високи, други изглеждаха приплеснати. Имаше кръгли или пък с остри като игли върхове, или трапецовидни като прерязана пирамида. Виждаха се и конструкции с толкова страни и ъгли, че Двете пера се съмняваше дали в математиката има подходящо понятие за подобно тяло.

Самата улица му се струваше не по-малко странна от сградите. Започна като свръхтвърда, лъскава керамична настилка, после насред

нещо като търговски район се превърна в кална пътека с ями, постоянно менеше наклона и посоката си, стана чакълена, после пластмасова, без Индианеца да проумее какъв е смисълът в такива чудатости.

— Бре, да му се не види, как си намирате пътя в тая лудница?

— Не е лесно човек да свикне — увери го Брусар и зави рязко, за да не блъсне един Син дявол, който се мотаеше безгрижно напред улицата. — Тук съм вече две години и през първите десетина месеца имах нужда от водач. Зданията не са номерирани, а улиците нямат имена дори на местния език... В повечето градове на чужди цивилизации поне има човешки квартали, но сме толкова малко на Хадес, че посолството е точно по средата на местния финансов квартал. На ваше място не бих се разхождал без придружител, преди да съм сигурен, че ще намеря обратния път. Загубите ли от поглед посолството, можете да се лутате седмици наред.

— Е, градът не е чак толкова голям.

— Не говоря за размерите му — възрази Брусар. — Много от тези „булеварди“ удивително приличат на Мьобиусови ленти, родени в нечие болно въображение. Оплитат се непрекъснато сами в себе си и дори да сте уверен, че вървите по права линия два-три километра, изведнъж попадате на мястото, откъдето сте тръгнал.

— Оттук в каква посока е посолството? — прекъсна го Индианеца, щом подминаха достатъчно висока сграда, която можеше да му послужи за ориентир.

— Нататък, на не повече от километър, но ще трябва да изминем още седем-осем километра по улиците, преди да стигнем. — Брусар се ухили. — Всъщност пеша е по-бързо. — Той помълча и добави: — Няма да е толкова объркващо, щом свикнете.

— Не съм объркан.

— Чудно... Повечето от новодошлите се оплакват.

— Синко, ти дъвкал ли си семена някога?

— Не, господине.

— Не е лошо да опиташ някой ден. Тогава всички улици ще ти приличат на тези. — Двете пера се отпусна на седалката. — Все едно съм си у дома.

— Господине, шегувате се, нали?

По младежкото лице на шофьора тревогата се изписа твърде ясно.

„Джими!“

— Разбира се, Даниел, шегувам се.

Изминаха в мълчание следващите петдесетина завоя покрай налудничави ъгли и най-сетне Брусар спря на алеята пред единственото здание, което изглеждаше нормално.

— Пристигнахме, господине.

— Я, всичко си има — врати, прозорци... — одобри Индианеца, зяпнал посолството. — Чудя се какво ли мисли Оракула за своето жилище?

„По-кратко, Джими. Не забравяй, че те не знаят причината за идването ти на Хадес.“

— Ако някой още не се е досетил, време е да го изритате от службата — промърмори Двете пера.

— Кого искате да уволните, господине? — смутено попита Брусар.

— Няма значение... Да влезем. — Той пусна младежа пред себе си и прошепна: — Ако все така ми дрънкаш в главата, накрая ще помислят, че сте ме натикали тук като безнадеждно луд.

После прекоси просторното фоайе. На стените се виждаха портретите на тримата последни Секретари на Демокрацията, сред тях и сегашният политически водач. Имаше и триизмерна картина, изобразяваща планетата-град, в който се бе превърнал Делурос VIII.

Пред всяка от трите врати стоеше мъж в униформа. Часовите гледаха право напред. Брусар го придружи до голям кабинет, където чернокожа жена в много строг костюм седеше зад бюро от полиран хром.

— Какво има? — изрече тя, без да вдигне глава.

— Лейтенант Двете пера, явявам се да докладвам за пристигането си.

— Очаквахме ви, лейтенант. Не сте включен в общия списък на персонала и няма да ви бъдат възлагани обичайните задачи, затова се настанете и се запознайте с посолството и с другите служители.

— Трябва ли да докладвам на още някого?

Тя стрелна с поглед екрана на компютъра.

— Не. Ще докладвате на собствените си преки началници. Посолството ще ви подслони и ще ви осигури придружител. Никой няма да ви се бърка в работата.

Кимна му, за да го отпрати и Брусар го поведе към въздушния асансьор.

— Ама че е дружелюбна... — присмехулно промърмори Индианеца.

— Това не ѝ влиза в задълженията — подхвърли Брусар, докато въздушният поток ги издигаше меко към третия етаж. — Тя е комодор Нгома, началник-щаб на посолството. — Младежът посочи лявото разклонение на коридора. — Стаята ви е там, господине. — Подминаха четири врати и спряха пред петата. — Ключалката е кодирана с вашия военен служебен номер. Не го знам и не мога да ви отворя.

— А как почиствате стаята? — заяде се Двете пера.

— Навсякъде има малки домакински работи. Не се стряскайте от вида им — приличат на кръстоска между пън и голяма змия.

— Благодаря за предупреждението.

Индианеца застана пред вратата и зяпна ключалката.

„293Y78QI“, подсказа гласът в ухото му.

Той набра цифрите и буквите, вратата се прибра в стената.

— Много е приятно тук — каза, щом огледа набързо дългата, елегантно обзаведена стая.

Вдясно имаше легло с нощно шкафче, вляво ниша за гости с две кресла и диван, а точно пред него — прозорец с изглед към грижливо поддържана градина. До прозореца бе поставено бюро с малък компютър.

— Това е вратата на гардероба, а тази е към банята — обясни Брусар. — Всяка се отваря, щом я доближите, а банята може да се заключва отвътре.

— Наистина е много приятно — повтори Индианеца. — Последната ми квартира — добави с усмивка, — не се отличаваше с подобни размери.

— Промените и допълненията към текущите ви заповеди ще бъдат прехвърлени във вашия компютър. Кодирани са за вашия глас и служебен номер.

— Е, впечатлен съм — заключи Двете пера. — Сега да хапнем някъде.

— Столовата е в подземиято, господине. С удоволствие ще ви заведе там. Най-вероятно багажът ви ще бъде докаран от космодрума, преди да се нахраните.

Индианеца поклати глава.

— Нима наоколо няма и един ресторант?

— Ресторант ли? — учудено повтори Брусар.

— Така се наричат заведенията, където отиват хора, обзети от желанието да ядат извън дома си — подигравателно обясни Двете пера. — Вероятно си чувал поне, че съществуват?

— Аз съм чувал, господине, но не и Сините дяволи. Предпочитат да се хранят насаме, както ние... ъ-ъ, да се отбиваме в тоалетната.

— Но няма ли поне един ресторант в целия град? — настоя Индианеца.

— Дори са три. Но всички са в най-неприятния район, където Сините дяволи отиват рядко. Готвят храна за всякакви чужденци, а не само за хора. Господине, не вярвам да запомните такова преживяване с добро.

— Хайде, избери един и да вървим. Правителството ще плати сметката.

— Може би не е особено благоразумно — нерешително възрази Брусар. — Не сме най-популярната раса на тази планета. Миналата седмица имаше спречкване между човек и двама канфорити, точно в ресторант...

— Невъзможно е да опозная града, ако си седя в посолството.

— Ще се радвам да обиколим с кола и да ви покажа всичко.

— И от задната седалка няма да усетя кое как е — непреклонно каза Индианеца. — Ако не ти се иска, остани тук. Само ми обясни как да стигна до най-близкия ресторант.

— Не мога да ви пусна сам, а нямам и право да ви спра — въздъхна младежът. — Налага се да ви придружа.

— Чудесно. Да не губим повече време.

Върнаха се във фойето и скоро попаднаха в невероятно задушната атмосфера на Хадес.

— Можем ли да отидем дотам пеша? — попита Двете пера. — Искам да се поразтъпча.

— Възможно е, но не ви препоръчвам. По права линия едва ли има и четиристотин метра, но ще изминем поне пет пъти по-дълго

разстояние.

— Правите линии май не са на почит в този свят. Добре, води ме.

— Господине, позволявам си още веднъж да ви предложа колата. Не сте свикнал с климата и можете да се изтощите, без да усетите.

— Не знам по-добър начин да свикна.

Минаха край голяма постройка с множество стени, която май нямаше нито врати, нито прозорци. Свиха зад ъгъла и почти нахлуха в нещо, което наглед беше магазинче за занаятчийски изделия. Бяха изложени седемнадесет триъгълника, направени от най-различни метали и видове дървесина. Индианеца попита Брусар какво представляват.

— Те са нещо като религиозни символи, но не точно според нашите разбирания. Искам да кажа, че не изпълняват същата роля като кръстовете. По-скоро са емблеми, както хората развяват знамена или се окичват с ордени. Доколкото си изяснихме, материалите и цветовете обозначават отделни етнически групи, макар че може да са кланове, съсловия или бойни подразделения. Но тези символи са най-разпространените на Хадес.

Младежът огледа улицата. В момента наоколо имаше около четирийсет Сини дяволи — някои крачеха устремено, други зяпаха. Виждаха се и такива, които незнайно защо не помръдваха.

— Както виждате — продължи Брусар, — половината от тях носят триъгълници. Някои си ги окачват на шията, други ги закачат на дрехите си, трети ги връзват на ръцете или краката си.

Индианеца позяпа местните жители, вдигна рамене и се обърна. Надуши ужасна воня и надникна във вътрешността на сграда, където няколко одрани трупа на шесткраки животинчета висяха на куки.

— Кланица — обясни придружителят му. — Сините дяволи не хапват месо, преди да се е размирисало.

— Много тъпо са избрали мястото. Кварталът ми прилича на търговски център.

— Всъщност не е, господине. Сините дяволи с еднакви професии не се струпват на едно място. И да има някакъв ред в града, аз още не съм го проумял.

— Наоколо има ли магазини, работилници или нещо друго, което да е собственост на човек?

— Не. Местните закони не ни забраняват да се занимаваме с бизнес, но както вече ви казах, тук не ни обичат и с изключение на медицинския център за нищо друго не успяхме да изтръгнем разрешително. Ресторантите са собственост на канфорит, лодинит и молут. — Младежът посочи кълбовидна постройка на стотина метра пред тях. — Това е медицинският център.

— Твърде малък е за болница — скептично отбеляза Индианеца.

— Разбира се, имаме медицинско оборудване и в посолството. Тук лекуват хората, които не са от нашия персонал. В момента не сме дори хиляда на Хадес. Центърът се справя с всичко, което възникне.

— Говориш, като че добре познаваш работата им.

Брусар се засмя.

— Не като пациент, господине. Но младата дама, с която се срещам, е лекарка там.

— Дано появата ми не ти пречи.

— Върша си работата. Ако не бях с вас, щяха да помагам на някой друг.

— Добре. Не ми е приятно да се чувствам гузен.

Продължиха по объркващо кривите улици, Брусар сочеше някое по-забележително място или любопитна подробност. Накрая спряха пред входа на ресторанта.

Беше малка сграда с още по-тясна зала. Имаше всичко на всичко петнадесет маси, шест от тях заети от всевъзможни същества. Човеци не се виждаха.

— Казах ви — напомни Брусар, когато се настаниха близо до вратата. — Малко хора се престащават да се хранят извън хотелите.

— Няма значение — нехайно отвърна Индианеца. — Искан да разгледам града.

Взряха се в холограмата на менюто над масата и подадоха команда да изпише ястията на земен език.

— Господине, не бих си поръчал нещо с месо — посъветва го младежът. — Заради нас го наричат телешко, но Хадес няма търговски спогодби с Демокрацията, затова предлагат месо от тукашно животно. За човешката обмяна на веществата не е лесно да се справи с него.

— Да не искаш да кажеш, че всички сте станали вегетарианци?

— Не. Посолството внася цялата си храна от Порт Самарканд... Но тези ресторанти не са под управлението на човеци, така че гозбите

им с месо са доста подозрителни.

— Цена твоята загриженост, но съм похапвал животни от двайсет-трийсет свята и досега нищо не е успяло да ми смути храносмилането.

Индианеца пак се зачете в менюто, назова избраното ястие и холограмата изчезна.

— Правите грешка — неспокойно промърмори Брусар.

Двете пера сви рамене.

— Няма как да се убедя в това, ако не опитам.

„Джими, държиш се глупаво.“

Индианеца пренебрегна гласа в главата си и увлече придружителя си в незначителни приказки за спортни величия, докато им донесат поръчката.

— Страшно е да го гледаш — призна, щом се вторачи в синьозелената мръвка на чинията си.

— Ако искате, да ви поръчаме нещо друго.

— Риск печели, риск губи — измънка Двете пера и замислено сдъвка малко парченце. — И на вкус е същото, както изглежда.

Брусар се зае със салатата в купата пред себе си, а Индианеца изяде още няколко парчета от месото. После обяви, че е приключил запознанството си с извънземната кухня. Отсега нататък щял да се храни само в посолството.

— Ако сте още гладен, хапнете от моята салата.

— А, не, благодаря. Това ми уби апетита. — Индианеца вдигна рамене. — В края на краищата нали точно това се очаква от яденето. Ако идвам тук всяка вечер, за един месец ще стана като пръчка.

Изчака Брусар да опразни купата, остави отпечатък от палеца си и номера на удостоверение си в миниатюрния компютър на масата. След минута се увери, че посолството е приело да изплати сумата. После двамата излязоха от ресторанта.

Щом тръгнаха по улицата, Двете пера започна да се оплаква от гадното месо и не млъкна, докато доближиха медицинския център. Изведнъж притисна ръце към корема си, преви се и застана мъчително.

Брусар прецени, че случаят е твърде спешен, за да чакат кола от посолството. Помогна на лейтенанта да изкачи стъпалата пред входа.

Индианеца се свлече на последното стъпало, изпъшка страшно, а младежът се втурна да намери лекар. Двете пера бе принуден да

изслуша презрителните наставления на Тридесет и две колко е тъпо да яде неподходяща храна. Едва съдържа ликуващата си усмивка. След малко реши да затвори очи и да припадне.

Усети как го вдигнаха върху количка. Откараха го в спешното отделение, чу някого да излиза тичешком, за да потърси дежурния лекар. Леко отвори дясното си око, завъртя глава и откри твърде разтревожения Брусар, застанал до него.

Надигна се да седне на количката и тъкмо младежът отвори уста, когато забеляза настоящия му знак да мълчи. Зяпна Индианеца, който направи движение, сякаш пише във въздуха, накрая кимна и му подаде джобния си компютър.

Двете пера видя, че машината се включва с глас, завъртя глава и повтори същите движения. Брусар извади писалка от джоба си, откри бележник на масата в ъгъла и ги даде на Индианеца.

„Не казвай нито дума — написа Две пера. — И заключи вратата.“

Младежът прочете изреченията, намръщи се недоумяващо, но изпълни нарежданията.

„Сега намери малко памук и лепенка. Закрий изцяло лявото ми око.“

Брусар порови из чекмеджетата, намери необходимото и го залепи върху лявото око на Индианеца.

„Изобщо няма да говориш, докато не ти разреша. Ясно ли е?“

Придружителят му кимна, взе бележника и написа:

„Какво става? Защо да мълча? Какво ви е на окото?“

„Изпратиха ме тук със строго поверителна задача. Забранено ми е да ти обяснявам подробности, но е свързана с Оракула.“

Повиканият лекар задумка с юмрук по заключената врата.

„Кажи му да почака — продължи да драска Индианеца. — Измисли нещо!“

Брусар отвори и се шумугна припряно в коридора. Върна се след минута.

„Добре“, написа той. „Няма ли най-после да ми кажете какво става?“

Двете пера взе писалката.

„Докато ме инструктираха за задачата, случи се нещо и един ден ми се губи от паметта. Заспах в леглото си една нощ и се събудих чак 32 часа по-късно. От откъслечните спомени, които възстанових, стигнах до извода, че някой ме е обработил.“

„По какъв начин?“, попита младежът.

„Подозирам, че са присадили камера и аудиопредавател в главата ми.“

„Но защо не докладвахте веднага на началниците си?“

„Защото не знам кой от тях работи за Оракула. Ако попаднеш на него, щеше да ме ликвидира незабавно. Реших да не правя нищо, преди да пристигна на Хадес.“

Брусар се вторачи в него и взе бележника.

„Ами ако грешите?“

„Ако греша, напразно съм ти причинил неприятности и се направих на глупак. Още никого не съм обвинил напразно. Но ако съм прав, значи в «Тайни операции» имаме предател.“

„Защо да ви слагат камера и предавател?“

Индианеца сви рамене и започна да пише.

„Оракула може би проверява системите си за сигурност или иска да проучи всички хора на Хадес, или пък просто се надява чрез мен да стигне до секретна информация.“

„И какво ще правим сега?“, колебливо надраска Брусар.

„Сега ще доведеш някой доверен човек — може би приятелката си. Ще махнем присадките, докато онези си мислят, че още ме лекуват от натравяне.“

Младежът се замисли и взе бележника.

„Преди малко говорих с друг лекар, но знам, че и тя е дежурна в момента. — Поумува още малко и продължи: — Ще трябва да ѝ кажа какво става.“

„Сигурен ли си, че няма да се разприказва?“

Брусар кимна.

„Добре, доведи я. Кажй ѝ, че се налага да свърши работата по-бързо. Едва ли е нужно много време за промиване на стомаха.“

Младежът се засмя.

„Ще я помоля да обяви, че се налага да ви даде приспивателно. Ще спечелим осем до десет часа.“

Обърна се към вратата, но Индианеца го възпря с повелителен жест.

„Има още нещо. За камерата и преподавателя се досетих, но може да открие и други устройства в главата ми. Кажете й да махне всичко.“

Брусар кимна отново и излезе от стаята. Върна се след десет минути заедно с красива, но много сериозна млада жена. Тя побърза да извади молив от джоба си и започна да пише:

„Аз съм доктор Джил Хъксли. Даниел ми обясни положението и гарантира за вас.“

„Тогава да не се размотаваме“, безмълвно отвърна Индианеца.

— Постъпил сте крайно неразумно, господин Двете пера — изрече тя на глас. — Даниел ви е предупредил да не опитвате извънземните гозби.

Индианеца изпъшка.

— Няма никаква опасност за живота ви — продължи строгата хубавица, докато пишеше трескаво. — А имам още двама пациенти, които се нуждаят от неотложна помощ. Ще ви дам приспивателно, а като се освободя, ще махнем от стомаха ви излишъците.

Откъсна листа и му го подаде.

„Ще трябва да ви преместя в операционна зала. И щом ще пазим всичко в пълна тайна, ще помоля Даниел да ми асистира.“

Брусар прочете бележката над рамото й и изведнъж пребледня.

„Колко време ви е нужно?“, попита Индианеца.

„Ако наистина са присадили нещо в главата ви, ще мине около час, докато компютърът изгради триизмерен модел от сканирането. Същинската операция може да продължи от един до четири часа. Зависи колко дълбоко са поставени устройствата. Ако сте готов, кимнете и ще пратя санитарни да ви преместят в операционната.“

Двете пера наклони глава, легна по гръб и зачака.

След малко влязоха двама едри младежи, откараха го в операционната и се магнаха. Брусар не се отделяше от него, след десет минути се появи и Джил Хъксли.

„Защо се забавихте?“, надраска Индианеца.

Тя му показа две обработени с химикал лещи и ги пусна в джоба си.

„Ако имате камера вътре, ще работи и докато сте в безсъзнание. Отначало очите ви ще бъдат затворени, но когато отстранявам

камерата, тя ще записва ставащото. Щом се убедя, че имате такова устройство в главата си, ще си сложа тези лещи, ще изключа осветлението и ще оперирам само на инфрачервени лъчи.“

„Добре се сетихте. Изобщо не ми хрумна.“

„Няма нужда да ви упояваме преди самата операция. Сканирането няма да ви причини никаква болка.“

Двете пера показа с жест, че е съгласен, и лекарката веднага избута носилката под голям уред, който като че беше съчетание между ковашка преса и грамадна камера.

„Много е важно да не мърдате поне двадесет секунди“, написа Джил Хъксли.

Индианеца не посегна към молива, само ѝ върна бележника и се вторачи нагоре. Машината забръмча тихо, дълбоко зад лещите на обектива личеше мътночервена светлинка. Той не усети нито болка, нито някакво физическо неудобство, след малко бръмченето спря и Брусар изтика носилката настрани.

Лекарката му махна с ръка да дойде при нея до контролното табло. Един по един екраните светваха, запълваха ги всякакви данни, които нищо не означаваха за Индианеца. Най-послед на единия се появи триизмерна схема на главата му с три мигащи жълти светлилки — в лявото око, навътре в дясното му ухо и в основата на черепа.

„Имате ли представа какво е това?“, попита Джил Хъксли. Сочеше третата точка.

Двете пера сви рамене и взе бележника.

„Не знам, но ми е в повече. Махнете го.“

През следващия половин час младата жена сякаш не го забелязваше. Разглеждаше компютърното изображение на главата му под всевъзможни ъгли, отново и отново проверяваше кой е най-добрият начин да стигне до изкуствените присадки.

Накрая започна да пише.

„Мога да махна две от устройствата, но ще възникнат проблеми с онова в окото ви. Толкова сложно е свързано със зрителния нерв, че може да причиня непоправими вреди.“

„Махнете го и ми сложете изкуствено око.“

Тя поклати глава.

„Повредя ли зрителния нерв, само специалист може да ви замени окото с протеза. Не съм се занимавала с това досега. Сам трябва да

решите. Или ще оставя камерата, или когато се събудите, ще виждате само с дясното око. Трета възможност няма.“

Индианеца се замисли. Не го интересуваше особено дали Тридесет и две ще вижда какво прави. Главната му грижа беше да се отърве от миниатюрната бомба и покрай това да махне и досадния глас от главата си. Но вече бе измислил историята за пред тези двамата и ако искаше да съхрани зрението си, налагаше се да скалъпи отговор, който да не противоречи на досегашните лъжи.

След минута-две моливът в ръката му зашари бързо по бележника.

„По-добре не го пипайте. Няма как да си сложа ново око на Хадес, а докато изпълнявам задачата си, може би ще попадна в опасно положение, когато зрението е жизненоважно. Онези, които са поставили устройствата в главата ми, вече видяха лицето на Даниел и познават стаята ми. Ако се погрижа да не стоя много в посолството, едва ли предателите ще научат нещо, което още не знаят.“

„Но Оракула ще вижда всичко видно от вас — побърза да му напомни Джил. — Няма ли това да лиши от смисъл вашата работа?“

„Ще си сложа превръзка на окото — написа Индианеца и се усмихна на току-що осенилата го идея. — Ще я махам, само когато имам нужда и от двете си очи.“

„Добре. И без това нямаше да ми е приятно да бърникам в око на инфрачервена светлина. Сега ще приготвя упойката.“

Двете пера припряно измъкна бележника от ръцете ѝ.

„Сетих се, че онова нещо в основата на черепа ми може да е презастраховка от страна на предателя, за да ме ликвидира, ако приближа опасно Оракула. Имате ли уреди, с които да го анализирате?“

„Съмнявам се.“

„Щом е така, за по-сигурно го унищожете веднага.“

„Да повредя ли и предавателя?“

„Не — отговори Двете пера. — Щом го махнете, става безопасен. А и може да ми подскаже кой е врагът. Запазете ми го.“

Лекарката кимна.

„Свалете си туниката и легнете по гръб на масата. Упойката ще ви приспи почти мигновено.“

„Има и още нещо. Наистина ми призлява от онова скапано месо. Можете ли и да ми промиете стомаха?“

„Да. Тези бълвочи са направо ужасни. Чудя се, че не се чувствате още по-зле.“

Индианеца си свали туниката, подхвърли я на Брусар, който стоеше безпомощно отстрани. Легна на операционната маса.

Надигна се внезапно и протегна ръка към бележника.

„Не говорете и когато махнете предавателя от ухото ми. Твърде възможно е да има голям обхват.“

„Помислих и за това“, увери го Джил Хъксли и заговори на глас:

— Тъй и тъй го упоихме, няма да се мъчи излишно. Да се захващаме с работата, а когато се събуди с най-жестоките киселини в стомаха, може и да помисли дали следващия път да се държи по-умно в ресторанти за извънземни.

— Дано му е за урок, докторе — съгласи се Брусар с преправен глас.

Тя притисна пневматичния инжектор към ръката на Индианеца, който се опита да преброи от 100 назад.

Испадна в безсъзнание, преди да си представи числото 98.

Нечий глас сякаш проби обвилия го мрак.

— Как се чувствате?

Индианеца изохка и опита да се обърне настрани, но се разтресе целият, когато дясното му ухо докосна възглавницата.

— Лейтенант Двете пера, събудете се!

— Я се разкарай...

— Лейтенант, операцията завърши отдавна — настояваше Брусар. — Време е да ставате.

— Кое време е сега?

— Почти се разсъмна.

— Добре. Само минутка да се опомня. — Полежа неподвижно, опитваше да си припомни ясно случките от предишната вечер. — Как мина?

— Горедолу според очакванията — увери го младежът. — Джил отстрани предавателя и взривното устройство, но остави камерата... След това ви направи цялостен преглед и аз ви докарах в тази стая, където сме от няколко часа.

Индианеца седна изведнъж, но изстена и се хвана за главата.

— Още един ден не бива да правите резки движения — предупреди го Брусар, който се бе настанил на кресло в ъгъла.

— Божичко! Май някой в главата ми блъска да излезе.

— Джил предположи, че ще се събудите със страшно главоболие.

— Онова — третото, наистина ли беше бомба?

— Да.

— Сега къде е?

— Разтворихме я в киселина.

— Нима една бомба се разтваря в киселина? — усъмни се Двете пера.

— Възможно е при органични устройства като плазмените бомби. По-сложно беше да я извадим, без да я взривим. — Младежът се ухили. — Затова ви цепи главата.

— А предавателят?

— В съседната стая е. Помислих, че не е добре да го донеса тук, преди да се разберем. Ако желаете, ще го унищожа.

— Засега не се налага — каза Индианеца. — Твоята приятелка инжектира ли ми някакви лекарства?

— Натъпка ви с антибиотици и глюкоза, преди да ви докарам в стаята, а още два-три дни ще трябва да взимате лекарства за болките.

— Май не виждам като преди — намръщи се Двете пера.

— Позволих си да ви сложа превръзка на лявото око. Ако искате, махнете я. Прецених, че не е добре онзи, който ви следи, да ви види в болнична стая.

— Досетлив си — одобри Индианеца.

— Какво ще кажете за една закуска?

— А, след няколко минути ще ми дойде добре. Като не броим ония гнусни мръвки, не съм слагал в уста нищо, откакто вчера пристигнахме в посолството.

— Като споменахте посолството... Трябва да им докладвам веднага, иначе спасителните групи скоро ще плъзнат из града. — Брусар се поколеба. — Обадох им се, щом ви изкарахме от операционната, и им надрънках измишльотини за някакво момиче, по което сте хлътнал снощи... но сигурно вече се изнервят.

— Кога мога да стана?

— Когато пожелаете.

— Бива. След още час можеш да ме върнеш в посолството.

— Господине, не ми се вярва в сегашното си състояние да вървите дълго. Нека отида за кола и ще се върна да ви взема оттук.

Индианеца кимна и болката го прониза като мълния.

— Гадост! — промърмори той. — Докога ще трябва да търпя това?

— Какво ви е?

— Щом си помръдна главата, все едно ме праскат с тояга.

— Не знам, господине. Джил каза, че операцията ще ви причини някои неудобства още ден-два.

— Което за доктора е дреболия, за пациента си е адска мъка. Я ми дай от ония успокоителни.

Брусар извади от джоба си малък инхалатор.

— По едно вдишване на всеки четири часа.

Индианеца сграбчи приборчето, пъхна го в лявата си ноздра и смръкна два пъти.

— Нямам време да боледувам.

— Господине, мога ли да направя още нещо за вас, преди да тръгна към посолството?

— Две неща. Първо, къде са ми дрехите?

Младежът стана, доближи гардероба и подаде команда за отваряне.

— Тук са. А какво е второто?

— Донеси ми предавателя, но не вдигай шум. И ела да ме вземеш след час.

Брусар се върна след минута. Носеше на парче марля невероятно миниатюрно устройство и го подаде на Двете пера. Отдаде чест и излезе.

Индианеца изчака вратата да се затвори и пъхна предавателя в лявото си ухо.

— Добро утро, кучи сине.

„Как ти е стомахът, Джими?“, попита далечният слаб глас на Тридесет и две.

— По-добре от всякога.

„Дано ти е като обица на ухото.“

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа какво имам или нямам по ушите си.

Последва дълго мълчание.

— Е, няма ли да попиташ? — не се стърпя Двете пера.

„За какво трябва да те питам?“

— Ами защо не виждаш нищо.

„Предполагам, че си затворил лявото си око.“

— Е, така е.

„Джими, това е проява на детински инат. Стремя се да ти помогна, но няма да съм в състояние, ако не виждам, каквото и ти.“

— Нека бъдем точни. Аз съм тук, за да ти помогна — възрази Индианеца. — И първото, което ще направя за тебе, е да ти подсказва нови условия на споразумението ни.

„Какво си намислил, Джими?“

— Промяна в основните правила на играта. Я ми кажи, много ли ти се иска да очисти Оракула?

„Ножът вече е опрял до кокала. Сам знаеш.“

— И колко си готов да платиш?

„Джими, вече се разбрахме. Твоята свобода срещу Оракула.“

— Свободата ми беше колкото да започнем — подхвърли Индианеца и пак примижа от болка, докато се отпусна предпазливо на възглавницата. — Време е да поприказваме за пари.

„Остави това. Нито на тебе, нито на когото и да било ще позволя да оскубе Демокрацията.“

— Че кой споменава за скубане? Искам си заслужената награда за честно свършена работа.

„Ти и една работа не си свършил честно през живота си. Вече се споразумяхме и няма да се отмяташ.“

— Боя се, че ще те разочаровам.

„Нека ти напомня, че мога да сложа твърде груб край на всякакви спорове помежду ни.“

— Ами опитай. Твоя воля.

„Защо си се настроил така? — учуди се Тридесет и две. — Джими, какво те е прихванало?“

— Нищо особено — увери го Двете пера. — Само че се отървах от едно-две нещица. Искаш ли да погледнеш?

Извади предавателя от ухото си, обърна се с лице към стената, за да не установи Тридесет и две къде е по гледката през прозореца, после свали превръзката от лявото си око и се взря в мъничкото уредче.

— Познато ли ти е?

Не чу отговор и се сети, че дори онзи да говори, предавателят вече не е на мястото си. Пак си закри окото и внимателно пъхна машинката в лявото си ухо. Тридесет и две тъкмо изчерпваше богатия си запас от псувни и проклетия.

— Щях да ти покажа и бомбата, но ѝ видяхме сметката — ухили се Индианеца. — Сега готов ли си да определиш цената?

„Това си е чисто извиване на ръце, а аз не преговарям с изнудвачи.“

— Вярно. Само им пълниш главите с разни джунджурии.

„Джими, или ще се добереш до Оракула, както се уговорихме, или се смятай за мъртвец.“

— Олеле, колко се уплаших...

„Не се шегувам. Ако щеш, крий се час, ден или седмица, но няма да мръднеш никъде от тази планета.“

— А може и да не ми се иска.

„Какви ги дрънкаш?“

— Знаеш ли защо все пак ще се спогодим за цената, въпреки всичките ти крясъци? — кротко го попита Индианеца. — Защото не си единственият играч.

„А кой още участва, според тебе?“

— Има поне двама. Първо оня тип, дето трябва да я отведе.

„Ти дори не го познаваш.“

— Вече ми го показва, знам и името му. Лесно ще го открия, ако дойде тук. — Двете пера помълча многозначително. — Щом научи, че Демокрацията го иска труп, май с удоволствие ще се изръси, за да научи кой се опитва да го прекара.

„А кой е последният играч?“

— Трябваше сам да се сетиш. Оракула.

„Ще измениш на собствената си раса?! Това е немислимо!“

— На мен тя нищо лошо не ми е направила — сопна се Индианеца. — Но не мога да кажа същото за други хора от тая моя раса.

„Е, това вече не е изнудване! — побесня Тридесет и две. — Това е предателство!“

— Не — поправи го Двете пера, — това е бизнес... Виж какво, мога да се пазаря с тебе, а мога и с някой друг. Само това решение съм оставил на тебе, при това ти давам точно пет минути да помислиш. Ако се спогодим, ще се върна в посолството и ще работя за тебе. Ако не, можеш да си сигурен, че няма да ме спипаш, преди да намеря Свирача или Оракула.

Тридесет и две не отговори и Индианеца започна да отброява секундите на ум.

— Четири минути — обяви след малко.

Мълчание.

— Три минути.

„Колко искаш?“, едва изрече Тридесет и две.

— Аз съм сговорчив човек. Ти все ми набиваше в главата, че Оракула е най-голямата опасност в историята на Демокрацията. И си мисля, че десет милиона кредита няма да е прекалено.

„Десет милиона?! Ти си се побъркал!“

— Хайде де — отегчено каза Двете пера. — Прахосвателите милиарди във войни срещу раси, дето нищичко не могат да ви направят. Аз пък си мислех, че ще подскочиш от радост, ако те отърва от Оракула срещу някакви си десет милиона.

Отново дълга пауза.

„Съгласен ли си да вземеш парите, когато изпълниш задачата?“

Индианеца се разсмя гръмогласно.

— Загубих вярата си в Демокрацията! Половината предварително, а другата половина искам там, където ще ги намеря, щом приключа с тая история.

„Кажи ми банката и номера на сметката. До утре сутринта ще ти преведа пет милиона.“

— Не съм толкоз тъп и когато дъвча проклетите семена. Ще уредя да мине през безброй посредници, та да загубиш следите на мангизите насред път. И няма да си мръдна пръста, преди да разбере, че парите са си на мястото.

Обясни на Тридесет и две първата стъпка в прехвърлянето на парите.

„А какви гаранции имам, че ще работиш за мен, след като ти платя?“

— Никакви — натърти Индианеца. — Веднъж в живота си ще играеш на доверие.

„Трябва да си помисля.“

— Само че по-бързо. Остана ти по-малко от минута.

„А ще носиш ли предавателя, за да се осведомявам за напредъка ти?“

— Няма да стане. Работя сам.

Поредното мълчание.

„Добре. Споразумяхме се.“

Индианеца се ухили и пусна предавателя в отвора на машината за унищожаване на отпадъци.

— Да, ама не си стиснахме ръцете.

Индианеца се излежаваше и разглеждаше безцелно плоските и триизмерните бежови шарки по стените. Каза си, че посолството е могло да наеме и по-находчив декоратор. Когато прецени, че туптенето в дясното ухо и в тила му е отслабнало достатъчно, реши да се заеме с работата.

— Компютър, включи се.

Мониторът светна и изписука.

— Знаеш ли кой съм?

— Вие сте лейтенант Джими Двете пера.

— Знаеш ли с каква задача съм изпратен на Хадес?

— Не знам.

— В момента някой наблюдава ли стаята ми?

— Не.

— А някой подслушва ли разговора ни?

— Не.

— Дадено ли ми е правото да поискам положението да си остане такова?

— Не ви разбирам, лейтенант Двете пера — отговори машината.

— Трябва да формулирате въпросите си по-точно.

— Има ли начин да предотвратят наблюдението над тази стая?

— Не.

— А можеш ли да ме предупреждаваш, когато стаята е под наблюдение?

— Да.

— Тогава ти заповядвам да го правиш.

— Заповедта приета за изпълнение.

— Хубаво. — Индианецът се опита да изрази правилно следващото си искане. — Никой не бива да узнае за какво съм те питал. Възможно ли е този разговор и следващите да си останат между нас, така че никой да няма достъп до записите?

— Да.

— Какво трябва да направя?

— Трябва да ми подадете команда, че работата ви попада в категорията „Строго ограничен достъп“.

— Моля те да сложиш цялата ми работа с тебе в категорията „Строго ограничен достъп“.

— Заповедта приета за изпълнение.

— Добре. Сега да поработим. — Индианеца са запъна, защото поредната болезнена мълния прониза дясното му ухо. — Имам две задачи на Хадес. Първата е да убия човешкото същество, известно тук като Оракула. Другата е да попреча на един мъж, който се намира някъде в системата Алфа Крепело, да стигне до жената, преди аз да я намеря. Възможно е да се наложи да го убия, ако се срещнем. Твоите програми ще ти позволят ли да ми помогнеш?

— Да — отговори компютърът. — Подпомагането ви в тази мисия не противоречи на заложените в мен етически приоритети.

— Разбрахме се. В твоите бази данни има ли информация за наемен убиец или ловец на глави, който използва прякора Свирача?

— Не.

— Той идва от Вътрешната граница. Можеш ли да получиш достъп до компютър, който да разполага с информация за него?

— Вероятно.

Мълчание.

— Е, какво стана? — не издържа Индианеца.

— Не подадохте никаква команда, лейтенант Двете пера.

— Опитай се да получиш достъп до компютър, който ще ти предостави сведения за Свирача, и ако успееш, съобщи ми информацията.

— Изпълнявам командата...

Последва триминутна пауза. Индианеца остана напълно неподвижен на леглото с надеждата болката в главата му да затихне. Тъкмо му олекна малко, когато машината заговори.

— Мъжът, известен като Свирача, в действителност е Джошуа Джеремая Чандлър. Възраст — тридесет и осем години. Ръст — 187 сантиметра, тегло — 80 килограма. Кестенява коса, сини очи. Няма отличителни белези по рождение или такива, получени по-късно. Живее на планетата Бойзън III, известна и като Света на французина. Той е ловец на глави и по непотвърдени данни е извършил двадесет и седем убийства, предал е на властите единадесет живи бегълци.

Предполага се, че броят на убийствата е по-голям, но липсват всякакви сигурни сведения за останалите.

— Внушителна кариера... — отбеляза Индианеца. — Можеш ли да ми покажеш негова снимка или холограма?

— Да.

Двете пера изчака няколко секунди и лицето му се сви в гримаса.

— Моля те да направиш това.

На малкия екран незабавно се появи холограмата на Чандлър от неговия паспорт.

— Далечко съм да различа нещо — оплака се Индианеца. — Я увеличи малко!

Изведнъж изображението на Чандлър светна над бюрото, високо повече от метър. Двете пера изучаваше внимателно бледите очи, високите скули, сериозното лице. Опитваше се без особена увереност да почувства характера на този човек.

— Известно ли ти е дали той вече е кацнал на Хадес?

— Не.

— Не е кацнал ли?

— Не ми е известно.

— Не са ли длъжни всички хора да съобщават на посолството за пристигането си?

— Длъжни са. Но според достъпната ми информация обитателите на Вътрешната граница не признават властта на Демокрацията. Следователно е възможно да е пристигнал на планетата, без да уведоми посолството.

— Можеш ли да провериш в охраната на космодрума?

— Не. Нямам достъп до техния компютър.

— Ясно... — проточи Индианеца. Постара се да подреди мислите си. — Поръчано му е да отвлече жената, наречена Оракула. Според тебе какво е най-вероятно да направи?

— Ще пристигне на Хадес, ще се промъкне при нея и ще я отведе насила от планетата.

Двете пера се намръщи недоволно.

— Хайде да повторим стъпка по стъпка. Ако е искал никой да не научи за появата му на Хадес, как би могъл да си осигури това?

— Няма да уведоми посолството.

— Така няма да научиш само ти. А как ще се скрие от Сините дяволи?

— Има две възможности — започна машината. — Или ще трябва да избегне регистрирането си в системата за сигурност на космодрума, или да промени самоличността си...

Индианеца се намеси:

— А колко човека досега са успели да подминат сигурността?

— Нямам достатъчно данни, за да отговоря на въпроса ви.

— Поне ми кажи известни ли са ти такива случаи.

— Не.

— Значи ще приемем, че е невъзможно. Остава му да се престори на друг. Каква форма на измама ще бъде най-трудно забележима за сигурността?

— Нямам достатъчно данни, за да отговоря на въпроса ви.

— Искаш да ми кажеш, че никой никога не го е правил?

— Ако някой е постигнал успех в подобен опит, естествено е това да остане неизвестно за мен — отвърна компютърът.

Индианеца помълча, колкото да овладее нервите си.

— Да предположим, че този човек успее. Какво ще направи после?

— Нямам достатъчно данни, за да отговоря на въпроса ви.

— Ами ти си направо досадник! — отсече Двете пера. — Добре, ще го кажа иначе — ако не иска да отседне в посолството, къде е най-вероятно да се настани?

— Четири хотела приемат хора. Името на никой от тях не може да се произнесе на земен език. Обозначени са с кодовете Син дом, Червен дом, Бял дом и Зелен дом.

— Вероятно настаняват не само човеци?

— Прав сте.

— Да приемем, че е избрал един от тези хотели. Нека да е Синия дом. Следващата му стъпка е да открие къде е Оракула. Как ще започне?

— Първо, ще използва видеофонния указател. После ще попита в посолството. След това ще...

— Спри! — заповяда Индианеца.

Машината млъкна в същата частица от секундата.

— Забрави ли, че той ще иска никой да не научи за появата му? Да попита в посолството е все едно да развее знаме.

— Не разбирам същността на сравнението.

— Виж какво — раздразнено продължи Индианеца, — има твърдо установени факти, които трябва да включиш при преценката на хипотезите. Първо, Свирача ще бъде тук нелегално и ако го открият, ще бъде затворен, депортиран или дори убит. Второ, може вече да е проумял, че Демокрацията не иска той да успее и има заповед за ликвидирането му. Трето, Оракула е под покровителството на Сините дяволи и те почти сигурно ще се отнесат твърде подозрително към всеки, който разпитва за нея. И като се опираш на обстоятелството, че Свирача е принуден да действа в пълна тайна, според тебе как ще подходи?

— Нямам достатъчно данни, за да отговоря на въпроса ви.

— Защо бе? — изрева Индианеца и седна толкова рязко, че болката сякаш избухна в главата му.

— Макар че в мен е заложена способността да защитавам определени файлове от откриване, не съм програмиран за тайни операции.

— Просто те помолих да предположиш, дяволите те взели!

— Не съм в състояние да обработя тази хипотеза.

Двете пера се просна по гръб, нагласи възглавницата и затвори очи в очакване болката да отслабне.

— Ще ме побъркаш! — промърмори вбесено.

Машината не отговори.

— Добре де — обади се Индианеца след малко. — Засега да оставим Свирача на мира и да се заемем с Оракула. С какви данни за нея разполагаш?

— Знае се, че Оракула съществува.

Дълга пауза.

— Само това ли? — попита Двете пера изумено, а цялото му тяло се напрегна от яд.

— Това е единствената потвърдена информация. Всичко друго в моите бази данни се основава на предположения.

— Все едно, кажи ми всичко.

— Смята се, че Оракула е Пенелопа Бейли, възраст двадесет и две години. Предполага се, че я придружава извънземно същество,

известно като Лъжекостенурката. Според непълни данни Оракула е политически противник на Демокрацията. Предполага се, че има способността да предсказва бъдещето. Ако е вярно, че тя е Пенелопа Бейли, това предположение се потвърждава. Допуска се, че Оракула се намира на Алфа Крепело от дванадесет до четиринадесет години. Не е много вероятно тя да е член на правителството на планетата, но има голямо влияние над решенията му.

Двете пера изчака да се убеди, че компютърът е изчерпал предположенията.

— В Куичанча ли живее Оракула?

— Нямам достатъчно данни да отговоря на въпроса ви.

Индианеца реши да обмисли по-внимателно следващия въпрос.

— Оракула приема ли хора?

— Не.

— А случвало ли се е да приема представители на други раси, освен Сините дяволи?

— Нямам достатъчно данни да отговоря на въпроса ви.

— Значи нямаш информация за нито една такава среща?

— Точно така.

— А Оракула напускала ли е планетата през последните дванадесет години?

— Нямам достатъчно данни, за да отговоря на въпроса ви.

— Както и да е — промърмори Индианеца. — Ще приемем, че се е появила тук преди дванадесет-тринадесет години и оттогава не се среща с други, освен със Сини дяволи. Известно ли ти е нещо, което оспорва хипотезата?

— Не.

— Има ли други космодруми на Хадес извън Куичанча?

— Няма.

Двете пера прехвърли в ума си всичко, което научи. Изведнъж се засмя.

— Вече знам как да я намеря. Чудя се дали на Свирача ще му стигне хитрост, за да се сети.

Машината не сметна това за въпрос.

— Изобщо ли ти е отказан достъп до компютъра на космодрума или само до информацията по сигурността?

— Отказан ми е достъп до всичко, свързано с охраната и сигурността.

— Ами до изпращането и получаването на товари?

— Не разбирам въпроса.

— Имаш ли достъп до митническите декларации и товарителниците?

— Да, стига да не се отнасят за пратки, свързани със сигурността на планетата.

— Май стана прекалено лесно — учуди се Индианеца. — На това посолство му трябва повече убийци, а не бюрократи. — Усмиваше се. — Компютър, потърси информация за всички пратки, пристигнали на планетата през последните две седмици.

— Командата се изпълнява... готово, с вече посочените изключения.

— Добре. Сега извлечи от тях списък на всички подходящи за хора хранителни продукти, доставени от спътниците на Хадес.

— Изпълнявам... списъкът е готов.

— Извади от него всички продукти, поръчани от посолството или от четирите хотела, които приемат хора.

— Изпълнявам... отстраних ги от списъка.

— Махни и онези, поръчани от трите ресторанта в Куичанча.

— Изпълнявам... отстраних ги от списъка.

— Е, колко пратки останаха? — попита Индианеца.

— Четири.

— Наведнъж ли са получени?

— Не. На два пъти през десет дни.

— Кой е получателят?

— Вриеф Домо.

— Кой или какво е Вриеф Домо?

— Местен жител на Алфа Крепело III.

— Син дявол?

— Точно така.

— Знаех си, че онази няма да понесе диета от местното месо! — ликуващо възкликна Двете пера. — Компютър, можеш ли да ми покажеш как изглежда Вриеф Домо?

— Да.

Мълчание.

— Хайде, по-бързо! — отсече Индианеца.

Холограма на Син дявол замени тази на Чандлър.

— Тъпотия! — промърмори Двете пера. — За мен всички са еднакви. — Поумува малко. — С какви сведения за него разполагаш?

— Вриеф Домо е служител в правителството на Алфа Крепело III.

— В планетарното, а не в градската управа на Куичанча? — уточни Индианеца.

— Точно така.

— Какви задължения изпълнява?

— Не ми е известно.

— Къде ходи на работа?

— В Дома на властта.

— Дом на властта ли? — навъси се Двете пера. — Това пък какво е?

— Домът на властта е комплекс от сгради, където се намира правителството на Алфа Крепело III.

Индианеца поклати глава.

— Сигурно гъмжи от охрана... Все трябва да знаеш още нещо за него. Каж ми всичко.

— На всеки десет дни Вриеф Домо получава пратка от подходящи за хора хранителни продукти в космодрума на Куичанча. Разполагам само с тази информация за него.

— И къде ги кара?

— Търся... не е известно.

— Знаеш ли къде живее?

— Не.

— Можеш ли да научиш?

— Търся... информацията е намерена.

— В Куичанча ли?

— Да.

— Какъв му е адресът?

— В града няма съответствия на човешката система за посочване на местожителството.

— А можеш ли да ми посочиш жилището му на картата на града?

— Да.

Двете пера чакаше търпеливо.

— Хайде де, дяволите те взели!

Появи се триизмерна схема, мигаща точица сочеше къде живее Синия дявол.

— Искам копие на материален носител.

— Изпълнявам... готово.

— Искам копие и от холограмата на Вриеф Домо. Може да е двуизмерно.

— Изпълнявам... готово.

— Къде са? — сети се Индианеца.

— Моят принтер е в дясното голямо чекмедже на бюрото ви. Там ще намерите и копията.

— Какво е разстоянието от посолството до жилището на Вриеф Домо?

— Приблизително 1173 метра.

— Приблизително ли?

— По-точно — 1173,239 метра.

— По права линия или по улиците?

— По права линия.

— А колко е по улиците?

— Най-късият маршрут е около 4,2 километра.

— Чудесно. Погрижи се никой да няма достъп до този разговор.

— Вече поставихте работата си с мен в категорията „Строго ограничен достъп“.

— Само ти напомних.

— В мен не е заложено свойството да забравям.

— Хубаво. Изключи се.

Мониторът угасна, а Индианеца стана и отиде до бюрото. Отвори дясното чекмедже и извади двете копия. Сгъна старателно картата и я пхна в джоба на туниката си, после вдигна пред очите си снимката на Вриеф Домо — първата напипана следа към Оракула.

— Гепих те, копеле! — изръмжа Двете пера.

Ако туптенето в главата му бе престанало, можеше дори да изпита сянка на съчувствие към Синия дявол.

Индианеца си даде още два дни почивка.

Вече не усещаше болки. Използва времето, за да провери предпазливо дали парите му се движат по „маршрута“. Разбира се, Тридесет и две засега успяваше да проследи прехвърлянето на сумата, но това ставаше все по-трудно и Двете пера вярваше, че накрая ще се окаже невъзможно.

Искаше от компютъра да сравнява списъка на пристигащите хора с очакваните от посолството. Имаше неизменно съвпадение. Ако Свирача го биваше поне наполовина, колкото в приказките за него, тази ограничена машина не би могла да го открие.

Накрая се почувства достатъчно добре и повика Брусар при себе си.

— Как сте днес? — попита младежът, когато влезе след малко.

— Много по-свеж.

— Радвам се да го чуя.

— Нима? — засмя се Индианеца. — На твое място щеше да ми се свие сърцето. Пак ще ти режа от времето с твоята лекарка.

— Такава ми е работата, господине.

— Е, време е и аз да се захвана с моята работа. Придърпай си един стол насам.

Брусар взе стол от ъгъла и го пренесе до леглото.

— Сега седни и се настани удобно.

Младежът се ухили кисело.

— Поне със сядането беше лесно.

— Ама кой, дяволите го взели, е обзавеждал това място? Като е избрал толкова тъпи мебели, поне да бяха удобни.

— И аз често съм се питал, господине.

Индианеца го погледна развеселено, но след миг стана сериозен.

— Край на празните приказки. Трябва да обсъдим по-важни неща.

— За Оракула ли ще говорим?

— Да.

— А защо да не отидем в безопасно помещение?

— Няма нужда. Заповядах на компютъра да ми съобщи в мига, когато някой се опита да ни подслуша. — Двете пера подаде картата на Брусар. — Погледни и ми кажи дали се ориентираш.

Младежът разгледа картата внимателно и вдигна глава.

— Предполагам, че искате да стигнете до отбелязаното място?

— Правилно.

— Пеша или с кола?

— Още не съм сигурен.

— Денем или нощем?

— Няма значение.

— О, има, господине.

— Тъй ли? Че защо?

— Защото в момента температурата навън е петдесет и седем градуса по Целзий и е немислимо да отидете дотам и обратно. Ще се обезводните, а може и да получите топлинен удар. Макар да сте по-добре, само преди два дни се подложихте на сериозна операция.

— А през нощта колко топло ще бъде?

— Вероятно около четиридесет и четири градуса. Пак ще е страшно навън.

Лицето на Индианеца се изкриви недоволно.

— Май ще е с кола... Адски неприятно. Лесно ще разпознаят твоята кола.

— Онзи район е населен почти изключително със Сини дяволи — осведоми го Брусар. — Разхождащ се човек още повече ще се набива в очи.

— А нямате ли наоколо нещо като тайна квартира?

— Не ми се вярва, но можем да попитаме компютъра.

Двете пера тръсна глава.

— Не се хаби. Вече го питах. Нищо такова няма. Надявах се, че не му казвате всичко.

Брусар се вторачи озадачено в него.

— Всеки компютър е уязвим за проникване — обясни Индианеца.

— Не и този, господине.

— Ти си възхитително доверчив — сухо отбеляза Двете пера. — Имам пет-шест приятелчета, които ще му намерят цаката за два часа.

— Искрено се съмнявам в това — сериозно отвърна младежът.

— Не съм и очаквал друго от тебе — все така скептично промърмори Двете пера. — Няма нужда да спорим. Само исках да знам дали наблизо има тайна квартира.

— Доколкото ми е известно, нямаме нито една в Куичанча. Знаем за четири, пръснати по другите градове на планетата. — Брусар се размърда неспокойно на стола. — Може ли да попитам защо това ви интересува?

— Твърде вероятно е да направя много неприятни неща на един Син дявол — обясни Индианеца. — Предпочитам да не се занимавам с това в сграда, претърпкана с други като него. Ще ми се първо да го отведе на сигурно място.

— Възможно ли е да се стигне до убийството му?

— Ако не ми каже каквото искам да знам, абсолютно сигурно е. — Двете пера млъкна изведнъж и се замисли. — Май е неизбежно. Не искам веднага да ме изтропа на Оракула и не искам да се навърта наоколо, когато и Свирача ни се стовари на главите.

— Свирача ли? Кой е този?

— Боя се, че информацията е поверителна.

Брусар сви вежди.

— Господине, можете да причините големи неприятности на посолството. Ако убиете Син дявол — а аз предполагам, че той някак е свързан с Оракула — ще си помислят, че посолството е дало заповедта или поне не е попречило.

— Точно затова са посолствата — да оправят бъркотиите — безразлично подхвърли Двете пера. — Все нещо ще измислят.

— Не съм уверен. Твърде трудно ще им бъде да убедят Сините дяволи, че не сме знаели предварително за подготвяното убийство, значи или сме го одобрили, или сме си затворили очите. — Младежът се колебаеше дали да продължи. — В края на краищата карам служебна кола и вие сам казахте, че ще я разпознаят лесно.

— Ами вземи друга.

— Първо ще трябва да изкрънкам допълнителни средства и дори да одобряват искането ми, пак няма да е трудно да познаят чия е колата.

— Не че искам да се покажа дебелокож — каза Две пера, — но хич не ми пука в какви каши ще забъркам посолството. Задачата ми е по-важна.

— Вие просто не разбирате, господине — примоли се Брусар. — Дори аз да се съглася, най-добре е да не забъркваме посолството. Само ще помогнем на Оракула да се подготви.

— Точно това ще стане и след убийството — възрази Индианеца. Внезапно зачатъкът на план започна да се оформя в ума му. — Освен ако... — Дълго не проговори, а младежът го чакаше търпеливо. — Май измислих как да си опазим кожата — обяви накрая.

— Кой — вие и аз ли? — недоумяващо попита Брусар.

Двете пера завъртя глава.

— Не. Говоря за моята кожа и на всички в посолството. Можеш ли да докопаш малко семена?

— Какви, господине?

— Алфанела.

— Те са забранени със закон по всички планети на Демокрацията.

— Позволи ми да ти напомня, че сега не сме на територията на Демокрацията.

— И на Хадес са забранени.

— Ти не отговори на въпроса ми — непреклонно каза Двете пера.

— Може да стане — неохотно призна младежът.

— В посолството има ли?

Брусар енергично завъртя глава.

— Няма. Само че една жена в Червения дом...

— Продава или се друса?

— Друса се.

— Чудесно. Конфискувай пет-шест.

— Не разбирам смисъла — оплака се младежът.

— Няма значение дали ще свържат посолството с това убийство.

Щом очистя оня Син дявол, на секундата ще се досетят, че съм намислил да взема главата на Оракула.

— Но какво общо имат семената?

— Ако избия повечето обитатели на сградата и оставя две-три сдъвкани семена, посолството може да разтръби, че съм побъркан, който е прекалил с дозата. Нека даже предложат награда за залавянето ми, като посочат фалшива самоличност. Може да спечеля малко време така... Значи трябва да свърша работата през нощта и да отидем дотам

пеша. Малко е нелепо служебна кола да откара маниак до местопрестъплението. Но все пак ще имам нужда от помощта ти. Нито чета, нито говоря езика им, а трябва непременно да се занимая първо с моя Син дявол, преди да изтребя останалите. Не искам да ми избяга, като чуе врявата.

Брусар се опита да осмисли чутоето.

— Няма да стане, господине. Никой няма да одобри участието на посолството в подобно злодеяние. Говорите за убийството на десетки невинни само за да заблудите Оракула.

Индианеца вдигна рамене.

— Че това са някакви си противни твари.

— Посланикът веднага би ви изтъкнал, че на тази планета ние сме противните твари.

— Спести ми глупостите му. Демокрацията е във война с Оракула, а във всяка война се случва да пострадат и цивилни.

— Не знам нищо за Оракула — призна си Брусар, — обаче ми е известно, че Демокрацията не е в състояние на война с Хадес, но вашата постъпка може да я предизвика... Познавам и бюрократичната машина. Ще искат да съгласуват чак с Делурос VIII и дори съобщенията да не бъдат засечени, вашият Син дявол може да умре от старост, преди да решат нещо.

— Е, край на моята хитрост — примири се Двете пера. — Няма да успея, без да забъркам и посолството. И сам ще намеря семена, вероятно ще открия и Синия дявол, няма проблем да изтребя и други с него, за да объркам Оракула. Но ако тези тук не подкрепят измислицата, накрая всички ще ме подгонят, а нямам къде да се скрия. — Той въздъхна тежко. — Като гледам, минаваме към втория план.

— Ще убиее само един, така ли? — пожела да се увери Брусар.

— Ъхъ. — Индианеца се намръщи. — Но никак не ми се иска да очистя и него. Умре ли, Оракула веднага ще надуши какво й готвя. — Пак започна да умува. — А ако оня не се разприказва, губя си единствената нишка към жената. — Изглеждаше неуверен в себе си. — Само да не си приличаха толкова...

— Господине, ако можете да го проследите, ще предпочетете ли този вариант?

— И още как! — Двете пера се вторачи в Брусар. — Защо? Какво ти хрумна?

- Май има изход.
- Сериозно? Значи току-що страхотно ми облекчи живота.
- Не ми се вярва, господине — мрачно каза младежът.

Порт Маракеш, Порт Самарканд и Порт Маракайбо светеха високо в нощното небе, когато Индианеца излезе от тъмната кола, на около осемстотин метра от целта.

— Повече не мога да доближа, без да привлека вниманието — пак се оправда Брусар. — Ще ви чакам тук.

Двете пера кимна разсеяно, стараяше се да не загуби чувството си за ориентация. Тези нелепо разширяващи се и стесняващи се, сякаш гърчещи се улици изобщо не изглеждаха като на картата и той вече се бореше с объркването.

Имаше малко фенерче с литиева батерия в джоба на туниката си. Поблазни се от идеята да го извади и пак да погледне картата, но в този час никой нямаш да се зарадва на обикалящи наоколо хора с карти. Не биваше да издава присъствието си.

Би предпочел да се добере до целта по тесни задни улички, но тук просто нямаше такива. Обмисли възможността да се промъкне през канализацията, но компютърът не разполагаше с карта на подземните тунели, а Индианеца нямаше никакво желание да се лута без посока. Вървеше край стените на чудатите сгради, бавно и тихо в невероятно горещата нощ. Във въздуха едва се усещаха следи от влага, но жегата, усилието и напрежението вече изтръгваха пот от всяка пора на тялото му. По кожата му се стичаха капки, преди да е изминал и сто метра.

Доближи много остър ъгъл и изведнъж чу гласове — говореха извънземни. Озърна се към колата, но тя не се виждаше в сенките.

Гласовете звучаха все по-силно и той прецени, че местните твари са само на трийсетина метра пред него. Реши да се шумугне във входа на най-близкото здание, докато преминат, но откри, че вход липсваше. Върна се, намери тясна пролука между две постройки, клекна и зачака.

Петима Сини дяволи излязоха иззад ъгъла. Гласът на единия беше извънредно пронизителен, но Индианеца не можеше да ги различи по нищо друго. Четирима от тях носеха триъгълниците, които

Двете пера забеляза още първия ден. Техните дълги свободни роби като че бяха изработени от метални нишки.

Минаха по улицата покрай скривалището му и двама от тях се впуснаха в нещо подобно на спор. Цялата група спря веднага. Гласовете звучаха по-гръмко, в позите им личеше агресивност, жестовете ставаха по-невъздържани.

Индианеца усещаше как мускулите на бедрата и прасците му започнаха да се схващат. Позата му беше ужасно неудобна и се потеше обилно, но не смееше да помръдне, докато извънземните не се махнат. Достатъчно лошо би било да го открият в този квартал, но ако го намерят да се спотайва, ще стане страшно.

Накрая не издържа, наведе се предпазливо напред и зае позата на бегач преди старта, изпъна краката си поред. След това още внимателно застана на колене.

Извънземните още се пререкаваха помежду си, но след малко един направи неразбираем жест и двама се отдалечиха в мрака. Останалите поприказваха още минута и продължиха накъдето бяха тръгнали.

Двете пера остана в скривалището още поне три минути, за да се увери, че никой няма да се върне неочаквано. Изправи се, подаде глава от нишата, огледа навсякъде и побърза да завие зад ъгъла.

Както бе показано и на картата, улицата почти се връщаше назад и се стесняваше до проход, не по-широк от три метра. Индианеца се чувстваше доста притеснен, защото улицата ставаше все по-тясна. След петдесетина метра му се наложи да се промушва, долепил гръб до стената.

Със следващата крачка излезе измежду почти събралите се сгради и попадна на толкова широк булевард, че отначало помисли дали не е объркал пътя и е излязъл на някой от площадите.

Нямаше осветление, а и с трите спътника в небето не беше необходимо. Без да се затрудни особено, можеше да чете на тази светлина. Премери на око, че ще трябва да извърви около триста метра на открито — нямаше паркирани коли, пейки, лампи, контейнери за отпадъци. Нито едно удобно прикритие, а той щеше да бъде единственото движещо се живо същество.

Не му се вярваше да стигне до отсрещния край, без да го забележат, и обмисли дали да не избере друг начин. Промъкването по

покривите отпадна веднага, защото сградите рядко бяха еднакво високи. Отдавна се бе отказал и от канализацията, пък и не знаеше как да намери някоя от входните шахти.

Накрая реши, че му остава само да прекоси с цялата възможна бързина, без да се отделя от стените вляво на улицата. На половината път забеляза един Син дявол, който го зяпаше втренчено от прозореца на третия или четвъртия етаж.

Потисна желанието си да побегне, вдигна глава, размаха ръка за поздрав и продължи спокойно напред. Очакваше гневни крясъци, писък на аларми и тропот на бягащи към него извънземни, но нищо не се случи. Само след минута и половина попадна на улица, която за разнообразие се оказа нито прекалено широка, нито тягостно тясна.

Пак отстъпи в дълбоката сянка, когато още двама Сини дяволи се изпречиха на пътя му. Чакаше неподвижно, но те скоро влязоха в едно от близките здания. След малко още двама минаха наблизо и той отново изчезна в сенките.

Незнайно защо, движението по тази улица беше много по-оживено, но за късмет чупките на сградите му предлагаха сигурни убежища. Наложиха се да отбегне още четири групи Сини дяволи и един самотен пешеходец, докато измине последните двеста метра до целта.

Все пак стигна до търсеното здание. И не видя никаква врата.

Докато обикаляше, псуваше шепнешком. Най-после забеляза част от стената с друг цвят и я бутна предпазливо.

Никакъв резултат.

Натисна с все сила, но без полза. Отстъпи на два метра и размаха ръка с надеждата някакъв скенер да засече движението и да му отвори. Нищо не се случи.

Обиколи още веднъж цялата постройка и се върна при ясно очертания правоъгълник, вече убеден, че това е вход. Оглеждаше го и умуваше как да задейства отключващия механизъм. Явно не реагираше нито на натиск, нито на движение. Рискува да светне с фенерчето си към стената за миг, за да се убеди, че липсват звънци, бутони или компютърни сензори.

Огледа и настилката около стената, но не откри нищо обнадеждаващо.

Вриеф Домо живееше на третия етаж. Двете пера вдигна глава и установи, че няма как да се покатери отвън.

Още пет минути си блъскаше главата, за да открие начин да влезе, но не се сети. Най-последно се облегна на стената до правоъгълника и едва не падна навътре, когато широка повече от метър секция се отмести и се плъзна зад частта с различен цвят.

Огледа се набързо, преди вратата да се затвори, и се шмугна в сградата. Напипа тясна стълба. Освети я колкото да запечата в паметта си разположението и височината на стъпалата, после тръгна нагоре бавно и уверено. След четиринадесет стъпала попадна на площадка, потърси с ръка парапет, не го откри, пак включи фенерчето за секунда и установи, че стълбата свършва на този етаж.

Каза си, че мрази жилищата на извънземните дори повече, отколкото Тридесет и две. Стоеше и се опитваше да си изясни положението. Доколкото се досещаше, сградата имаше само един вход. Значи само тази стълба водеше нагоре от партера. И всички обитатели на горните етажи попадат тук, преди да продължат. Но какво правят после?

Престраши се да светне с фенерчето, за да огледа старателно площадката. Имаше четири врати, по-обикновени наглед от входната. На три се виждаха някакви знаци.

Двете пера си напомни, че тук би могло да има само едно жилище и три стълби, но все пак реши да опита първо с неотбелязаната врата. Щом пристъпи към нея, тя се прибра в стената и откри тясно стълбище, затова Индианеца не изключи фенерчето. И без това нямаше как да скрие присъствието си, ако някой слезеше насреща му.

С раздражение, но без да се учуди, той преброи тридесет и едно стъпала до следващия етаж, за да застане пред пет врати, четири от тях обозначени.

Извади картата, обърна я и се взря в знаците, които Брусар бе нарисувал на гърба ѝ.

Капката показваше, че жилището е на комуна или семейна група от млади Сини дяволи, достатъчно зрели да напуснат домовете си, но все още обвързани от неясен за хората обичай. Най-лявата врата отпаднаше. Вриеф Домо беше възрастен и служеше в правителството.

Двете пера освети следващата врата. Седемте символа му бяха непознати, но намери един на картата. Приличаше на пречупена кама или изкривен бастун. Брусар не му обясни значението, защото

трябвало задълго да се впусне в дебрите на разни теории, но такъв знак в никакъв случай нямало да види на вратата пред жилището на Вриеф Домо.

Оставаха двете врати отдясно. На всяка се мъдреше подобие на лунен сърп, което според Брусар означавало правителствените служители.

Индианеца едва се удържа от гръмко проклятие. Двама! Да му се не види, как да познае своята жертва? Сините дяволи изглеждаха еднакво, говореха еднакво, обличаха се еднакво... а попаднеш ли не на когото трябва, щеше да прахоса толкова време, преди да разбере грешката си, че Свирача щеше да го задмине безнадеждно по пътя към целта.

„Мисли, червенокожи — увещаваше се безмълвно. — Мисли!“

Вглеждаше се в знаците по двете врати и се опитваше да намери поне един, който да съвпада с онези, които според младежа можеше да види пред жилището на Вриеф Домо. Нямаше такива.

„Добре тогава, да започнем от края.“

Разполагаше със списък от единадесет символа, които изобщо не биваше да се появяват на търсената от него врата. На тази точно пред него не забеляза нито един. Освети крайната врата и попадна на толкова желаната разлика — килнат настрани трапец, обозначаващ военните. А Вриеф Домо беше цивилен служител.

Индианеца бе готов да се занимава часове наред със сложни компютърни ключалки, но на вратата откри само голяма дупка, в която лесно пъхна показалец. Само след трийсетина секунди напипа пружина и я освободи. Влезе напрегнат, послушваше се за всеки звук.

Застана неподвижно. През единствения прозорец се процеждаше светлината на спътниците и дясното му око привикна постепенно с полумрака. Не искаше да маха превръзката от протезата, за да не научи Тридесет и две с какво се занимава, но сега имаше нужда от обемно зрение. Смъкна превръзката и я пъхна в един джоб на туниката.

Предпазлива крачка напред, още една. Оглеждаше странното обзавеждане и дори не можа да си представи за какво служеха някои предмети, но така и не намери търсеното.

В тази стая имаше още три врати. Надуши вонята на развалено месо откъм дясната и се досети, че това е кухнята. Веднага влезе. Щом

се убеди, че няма никой, обмисли дали да си послужи с фенерчето, но пък после трябваше отново да нагажда зрението си към тъмнината.

Помещението беше малко, пълно с непознати приспособления, наредени съвсем безсмислено според Двете пера. Парче месо бе оставено върху плот, вдигнат само на половин метър над пода. Имаше столове, обърнати към стената, в един ъгъл намери струпани подправки. Видя и подобие на мивка, но със седем чучура над нея. Нямаше нищо, което дори смътно да напомня печка или хладилник. На стената висеше шестоъгълна схема. Индианеца я разгледа, но не можа да прецени дали е календар, сборник с рецепти или нещо невъобразимо.

Върна се в първата стая и започна да гадае коя от останалите врати води към спалнята на Вриеф Домо. Колеба се поне минута. Чу шум на вода в тръби отляво и незабавно се насочи натам.

Озова се в голямо помещение и този път беше принуден да използва фенерчето, защото прозорци липсваха, а тук не проникваше и отразена светлина. Вече можеше да вижда ясно, веднага извади превръзката и я нагласи на лявото си око.

Стените бяха направени от прекрасно, непознато за Индианеца дърво и преливаха в разнообразни оттенъци на кафявото и златистото. По всяка дъска бяха гравирани сложни орнаменти. Подът беше покрит с ръчно тъкан килим. Отначало му се стори, че нишките са метални, но след малко се убеди, че са от изключително качествена коприна. Усещаше тежката миризма на химикали. Имаше четири големи керамични съда, всеки също изрисуван на ръка, с отточни канали на дъното и свързани чрез позлатени тръби със стените. Двете пера за нищо на света не би успял да посочи кое е умивалник, кое тоалетна чиния и кое — вана. Но не се съмняваше, че е попаднал в банята на Синия дявол. Изброи и шест устройства по стените, блестящи от наглед хромово покритие, но отблизо се оказа, че това е старателно излъскана сплав от калай и олово.

„Тия типове май са превърнали миенето в обряд“, каза си присмехулно Двете пера.

Покрай едната стена бяха наредени множество порцеланови кутии. Индианеца приклепна, захапа фенерчето и започна да ги отваря една по една.

Намери каквото търсеше в третата — голям триъгълник, каквито повечето Сини дяволи носеха.

Бръкна в джоба, където бе пуснал даденото му от Брусар контейнерче, отвори го и изсипа няколко капки на парче чист плат. Грижливо потърка триъгълника с парчето. Почака да изсъхне, затвори кутиите, както ги завари, изключи фенерчето и се върна в първата стая.

Минаха две минути, докато очите му свикнат с тъмнината. С огромно облекчение, че не се наложи да влиза при спящото същество, Индианеца отвори безшумно вратата на жилището и се измъкна на площадката. Пак бръкна в ключалката и я нагласи.

Без никакво затруднение слезе по стълбите и след малко излезе на улицата. Притичваше от сянка в сянка край стените, прекоси откритото пространство и се натика в теснотията на улицата.

Брусар го чакаше в колата. Двете пера се тръшна на седалката и най-после си отдъхна.

— Успяхте ли? — веднага попита младежът.

— Тъхъ — измънка Индианеца. — Дано си бил прав за онова нещо.

— Не може да стане грешка — убедено отвърна Брусар. — В разтвора има микроскопични частици от рядко срещан изотоп на урана. Някои са полепнали по триъгълника. Радиацията няма да навреди особено на Синия дявол, но със следящите уреди, които имаме в посолството, ще можем да го намерим навсякъде. Само ще изчакаме да прибере следващата пратка от космодрума и ще го проследим чак до Оракула.

— Добре звучи — призна Двете пера. — Да се махаме по-бързо!

— Ей сега.

Брусар вече ускоряваше колата по налудничаво криволичетите улици.

— По-кратко — укори го Индианеца. — Не си рискувах живота, за да пукна в тъпа катастрофа.

— Извинете ме, господине. Май съм прекалено възбуден. Очаквах и вие да сте развълнуван от опасността.

— А, това беше само първата стъпка. Следващата е потрудничка.

— Да проследим Синия дявол ли? Няма проблеми!

— Проблемите ще започнат, след като го проследим — промърмори Индианеца и изведнъж ликуването му се изпари. Започна да се чуди какво ще прави, щом застане срещу Оракула. Нямахше да я излъже с евтини трикове като днешния. Осъзна, че е време да помисли как точно ще стигне до нея, за да изпълни задачата си.

Отпусна се, а когато усети, че мускулите му се освобождават от напрежението, започна да го измъчва старата ненаситна жажда... и в ума му се мярна неясната идея как да се справи.

Индианеца вече четири дни не изпускаше от поглед района на космодрума, но напразно.

Сутринта на петия ден Вриeff Домо най-после се появи.

— Тук е, господине — посочи Брусар към мигащата точка по разграфения екран на контролното табло.

— Крайно време беше, вдън земя да пропадне! — изръмжа Двете пера, навел се над предната седалка, за да наблюдава екрана. — Вече се чудех дали оная жена не е обявила гладна стачка.

— Ето, приближава товарните складове.

— Колко време ще ни отнеме да научим какво е взел?

— Имаме връзка с компютъра в посолството и държим под постоянно наблюдение движението на пратките. Мисля, че ще получим потвърждение, преди да излезе от космодрума.

— Тогава се пригответе да потеглим веднага.

Брусар кимна и се взря в таблото.

— Чудесно — промълви след две минути. — Прибра си пратката и потегли към изхода.

— Следвай го.

— Нашият компютър още не е потвърдил, че пратката се състои от хранителни продукти. Може да е дошъл по друга работа.

— Все едно, не го изпускай — заповяда Индианеца. — Ако се махне от космодрума, няма никакъв смисъл и ние да висим тук... а тръгне ли към Оракула, не искам да го изтървем. — Помисли малко и добави: — Остави му километър преднина.

— Не смея, господине — възрази младежът. — По тези улици може да ни изпревари с десетина минути.

— И какво от това?

— Ако Оракула не е в града, а той напусне Куичанча десет минути преди нас, може да се отдалечи толкова, че да изгубим сигнала.

— Добре де, но внимавай да си на достатъчно разстояние, за да не те забележи. Ако разбере, че го следим, може да ни разкарва по цялата си проклета планета или да ни натика право в някой капан.

— Ще се постарая — увери го Брусар и вкара колата в плътния поток возила, напускащи космодрума. На таблото замига още една светлинка. — Компютърът току-що потвърди! — възбудено възкликна той. — Взел е именно хранителни продукти от склада!

Двете пера си замълча и Брусар се съсредоточи в задачата да не изтърве колата на Вриeff Домо. Синият дявол явно не бързаше. Мина през жилищен район, после се отправи на юг.

— Значи веднага ще се срещне с нея — отбеляза Индианеца, когато градът свърши изведнъж и двамата се озоваха в червеникавата пустиня, чиито огромни простори бяха подсказали на хората мрачното име за тази планета.

— Може да се е насочил другаде — усъмни се шофьорът, настръхнал от усилията да задържи колата върху тесния път, проточил се нелепо наред червения пясък.

Двете пера поклати глава.

— Ще се срещне с нея — повтори убедено.

— Откъде знаете?

— Вече ни е известно, че тя не живее в града, както и че той й кара храна... Дано имаш повече гориво, отколкото в неговата кола. Много ще ми е неприятно да го изгубим накрая, а още по-гадно е да пукнем от жегата в пустинята. Навън май е скочило над шейсет градуса.

— Няма такава опасност — възрази Брусар. — Имаме и спомагателен двигател, който работи със слънчеви батерии. Точно в пустинята не можем да заседнем.

— Но той няма да пътува дълго през пустинята.

— Че защо? — скептично попита младежът.

— Ако целта му е следващият град, по-практично ще е да превози храната с редовен рейс. Ще спре някъде наблизо, при това не в пустинята, защото всяка постройка тук ще стърчи като показалец. — Индианецът посочи на екрана скални възвишения, до които оставаха шестнадесет километра. — Досещам се, че натам е тръгнал.

— Май имате право — призна Брусар. — Само че...

— Само че става прекалено лесно, тъй ли?

— Честно казано — да.

Двете пера се засмя.

— Колкото нещо е по-просто, толкова по-малко гафове стават. Отнася се и за машините, и за скривалищата.

Шофьорът сви рамене.

— Тук вие сте специалистът.

Индианеца пак се наведе напред да погледне светещата точка и докосна леко рамото на младежа.

— Я поспри малко.

— Но така ще загубим сигнала! Вече е десетина километра пред нас.

— Повярвай ми, ще спре при онези скали. Но заради пясъка по пътя вдигнахме страшна пушилка, а аз не искам той да ни забележи.

— Както кажете — неохотно се съгласи Брусар.

— Отбий встрани от пътя.

Шофьорът завъртя глава.

— Изключено, господине. Ще затънем.

— Толкова ли е мек пясъкът?

— И толкова дълбок.

— Чудно, как ли са прокарали път, който не затъва? — промърмори любопитно Двете пера.

— Де да знам. — Брусар извади две малки антареански пури и му предложи едната. — Пуши ли ви се?

— Гаден навик.

— Предпочитате ли да не пуша и аз?

Индианеца вдигна рамене.

— Твоя си работа. Всекиму е позволен поне един порок.

Младежът погледа пурите, въздъхна и ги прибра в туниката си.

— Господине, колко време трябва да останем на това място?

— А той колко се отдалечи?

— На петнайсетина километра.

— Е, можем вече да тръгваме. Но ако пак вдигнем прах, спри. Дори да загубим сигнала, ще заварим колата му при скалите.

Потеглиха. Когато до възвишенията оставаха шест километра, Брусар съобщи, че колата на Вриеф Домо е спряла.

— Точно както предвидихте — някъде сред скалите е.

— Значи има скрити сгради там. Тая твоя карта достатъчно добра ли е, за да видим точно в коя ще влезе?

— Не е проблем. Винаги мога да ви кажа къде се намира в момента.

Двете пера помисли и поклати глава.

— Това не стига. Ако тук ѝ е щабът, може да има шест-седем постройки и Домо да влезе по работа в почти всички. Трябва да знам къде ще остави храната. — Той млъкна за момент. — Пътят през скалите ли минава или ги заобикаля?

— Заобикаля.

— Можеш ли да разбереш дали има повече от една сграда?

— Да си призная, господине, изобщо не предполагах, че има сгради.

Индианеца въздъхна.

— Много неприятно. Май ще стане по трудния начин.

— Тоест?

— Ще ме оставиш възможно най-близо до скалите. Трябва да проверя колко са сградите и да позная в коя е Оракула.

— Господине, няма да ви е чак толкова трудно — опита се да го ободри Брусар. — Картата се отделя от контролното табло. Можете да я носите с вас.

— Значи ще я мъкна по неравен терен, в тази гнусна жега, при това без да ме открие охраната на най-пазеното същество на планетата. Не било трудно, а?

— Само исках да...

— Добре, не се връзвай. Просто ме остави при скалите.

— Има три километра от единия край до другия. Нататък пак е пустиня. Тук ли да ви чакам?

— Чакай тук и не мърдай. Едва ли са ни забелязали, но защо да рискуваме напразно?

— Всъщност, господине — промълви Брусар замислено, — не ми се вярва това да има значение. Ако Оракула наистина предсказва бъдещето, както повечето хора в посолството са убедени, тя вече знае, че сте дошъл да я ликвидирате.

— Не знае — самоуверено каза Двете пера.

Шофьорът се намръщи.

— Но...

— Няма как да види онова, дето няма да стане. А днес нямам никакво намерение да ѝ се изпреча насреща. Само искам да науча къде да я намеря. — Стрелна с поглед Брусар. — Май още се съмняваш.

— Дали ще се опитате днес или след седмица, все същото е — смятате да ѝ сторите зло по някое време в бъдещето. Защо да не се

отърве от вас още сега, преди да се превърнете в сериозна заплаха?

— Все някаква граница има тая нейна дарба — възрази Индианеца. — Щом съм още жив, значи не съм стъпил в опасната територия.

— Може би чака именно този момент — да дойдете пеша там — предположи младежът.

— Може и така да е. Но не ми се вярва. Ако замисълът да я очистя стигаше, за да я предизвикам, или вече щеше да ме е пречукала, или ще прати някой друг да свърши работата. Можеше да го направи поне десетина пъти, откакто стъпих на Хадес. Нещо ми подсказва, че тя или вижда само пряката заплаха за живота си, или е толкова самонадеяна, че не ѝ пука, докато се наложи да премахне опасността. Така или иначе — заключи Двете пера с неприятна усмивка, — пак трябва да науча къде е, за да я застраша.

— Но как дори ще припарите до човек, който предвижда бъдещето?

Индианеца се засмя по-весело.

— Като му дойде времето, ти пръв ще разбереш.

— Господине, изглежда не изпитвате никакви съмнения във възможностите си.

— Това ми е занаятът и съм дяволски добър в него. — Двете пера погледна през прозореца. — Намали скоростта и спри до оня висок камък вдясно. — Щом Брусар изпълни нареждането, той откачи картата от таблото. Трепна, когато страшната жегга го блъсна в лицето. Направи няколко крачки и се обърна към шофьора си. — Тук е доста по-твърдо. Отбий встрани и скрий колата зад камъка. Ако някой мине по пътя, изобщо няма да те забележи.

Брусар кимна, а Индианеца се закатери по скалите. Не забелязваше нищо необичайно, но картата показваше, че Домо не е помръднал през последните няколко минути, значи все нещо бе скрито в този пущинак.

Измина около седемстотин метра между острите камъни, преди да зърне първата сграда. Приличаше на лилава пирамида със страни, дълги около шест метра. Двете пера отново не се учуди, че нямаше видими врати и прозорци. Погледна картата — до Вриеф Домо оставаха още осемстотин метра.

Напредваше бавно и предпазливо и най-сетне стигна до мястото. Не беше нужно да проверява по картата, за да разбере, че се е добрал до целта. Във вдлъбнатина под огромен зъбер бе скрито здание... Думата „палат“ би му подходдала повече или пък „крепост“ — само че и двете звучаха неуместно за конструкцията, заемаща площ колкото градски квартал на Куичанча.

Постройката бе някак неправилна, с множество стени и ръбове. Стените се издигаха право нагоре, а в съседство се спускаха рязко, без никакво разумно обяснение. Покривът представляваше хаотично съчетание от цветен кварц и лъскав метал. Път, покрит с пластмаса, която не се топеше под яростните слънчеви лъчи, водеше към великанска триъгълна порта и Двете пера предположи, че зад нея има гараж за множество возила. Тук-там се срещаха подобия на фонтани, само че от нито един не бликаше вода.

Зданието бе прекрасно замаскирано — заради околните отвесни скали и вдлъбнатината не беше възможно някой да го забележи отгоре, а назъбената каменна стена не позволяваше да се види и откъм пътя. Само на едно място шофьорите можеха да отбият в тесния проход между две скали и да поемат по пластмасовата настилка.

Шестима Сини дяволи обикаляха района по странно заплетени маршрути. Наглед не носеха оръжие и Индианеца не знаеше дали са стражи, постоянни обитатели на грамадната постройка или просто изпълняваха някаква толкова чудата задача, че той дори не се опита да я проумее.

Картата сякаш побесня и Двете пера се уплаши да не започне и да писука, затова побърза да я изключи. Носеше превръзката на лявото си око. Жадуваше да се отърве от нея, за да огледа добре околността, но се опасяваше, че Тридесет и две ще запише картината и ще открие експерт, способен да установи мястото по особеностите на скалите. Не бе положил толкова усилия да намери леговището на Оракула само за да предаде любезно информацията на онзи гад и цялата му служба.

Приклезна в сянката на надвиснал ръб и прекара следващите десет минути в разучаване на района. Направи холографски запис с миниатюрната камера, която носеше. Накрая усети, че започва да се обезводнява опасно от жегата, и се оттегли внимателно, без да доближава никъде пътя. След време се върна при колата, която Брусар бе скрил грижливо.

— Божичко, страшна пещ е навън! — изпъшка Индианеца, когато се свлече на седалката.

Наслаждаваше се на хладния въздух в кабината.

— Хората не са създадени за подобен климат — съгласи се шофьорът. — Понякога си мисля, че и на Сините дяволи им е неприятен. — Той се поколеба, но не сдържа любопитството си: — Намерихте ли я?

— Така ми се струва.

— Така ви се струва ли? — озадачено повтори младежът.

— Не я видях с очите си, но ще бъда слисан, ако не я открия там.

— Измислихте ли как да влезете?

— Още има да мъдрувам.

— Сега какво ще правим?

Индианеца отметна ръце назад, сплете пръсти на тила си и затвори очи.

— Сега се връщаме в Куичанча и чакаме.

— Какво ще чакаме?

— Каквото и да е — невъзмутимо отвърна Двете пера. — Да бъде прехвърлена една сума. Да се появи Свирача. Оракула да направи поредната грешка.

— Поредната ли?

Индианеца кимна.

— Трябваше да ме убие днес. Нямах оръжие и отидох там пеша, не можех да пробягам и десет разкрача под това слънце... Да, не е всесилна. Не вижда достатъчно далеч в бъдещето, за да проумее, че следващия път ще се върна да я убия.

— Все още не ми е ясно как ще го направите — каза Брусар, докато изкарваше колата на пътя и поемаше обратно към Куичанча.

Двете пера се усмихна блажено.

— И на нея не ѝ е ясно.

— А имате ли план?

— Няма нужда да питаш.

— Бихте ли го споделил с мен?

— Всичко ще ти кажа в подходящия момент.

— А ако аз науча замисъла, няма ли и Оракула да го узнае?

— Твърде вероятно е.

— Значи ще може да ви попречи.

Индианеца клатеше глава.

— И да знае, с нищо няма да си помогне.

— Не ви разбирам.

— Както и тя — ухили се убиецът. — Почти ми дожаля за нея.

ТРЕТА ЧАСТ
КНИГА НА КРАЛИЦА НЕФРИТ

През следващите три дни Чандлър прекарваше повечето време в пансиона, излизаше само вечер, за да вечеря във „Върколака“. Обмисли дали да се срещне с някои от потенциалните клиенти на Хирурга, за да продължи с преструвките, че е дошъл да се наложи тук, но се отказа. В края на краищата вече и Оракула, и Демокрацията се бяха опитали да го убият. Май нямаше сериозна причина да поддържа измислицата.

На четвъртата вечер влезе в ресторанта заедно с Джин, който отново го взеше из града, макар рамото му да беше стегнато в превръзка. Върколака ги забеляза и веднага дойде при тях.

— Последвайте ме, моля.

Въведе ги в малка кръгла стая в задната част на залата, където Княз Луцифер вече се бе настанил до шестоъгълната маса.

— Добър вечер, господин Чандлър.

— Добър вечер — отвърна Свирача и остана прав, за да огледа помещението, макар че неговият шофьор побърза да си избере място.

След малко извади от джоба си миниатюрно устройство и го притисна към стената, където то увисна, щом Чандлър си дръпна ръката.

— Това пък какво е? — учуди се Върколака.

— Предпазва от подслушване. Ще обърка сигналите на всеки предавател, ако има такъв наблизо.

— Изключително предпазлив сте, господин Чандлър — отбеляза Княз Луцифер.

— Затова съм още жив.

— Свирач, да ти донеса ли нещо? — намеси се съдържателят. — Току-що получих нова партида цигниански коняк.

— По-късно.

— А вечеря?

— Ще ти кажем, когато сме готови с поръчката.

Върколака вдигна рамене и се върна в залата, а Чандлър най-после седна.

— Е, какво става? — обърна се към елегантния подземен главатар.

— По-трудно е да ви пратим на Хадес, отколкото си мислех. След смъртта на Бома Сините дяволи са затегнали мерките за сигурност на совалките, които сноват между планетата и спътниците. Разбира се, не е невъзможно, но ще изисква значително по-голяма изобретателност... и време. — Княз Луцифер се засмя. — Господин Чандлър, тя явно не изгаря от желание да се срещне с вас лично.

— Ако в приказките за нея има нещо вярно, не вярвам да си е загубила съня заради мен. Вероятно Сините дяволи се престарават...

Той млъкна изведнъж, сякаш осенен от неочаквана идея. Княз Луцифер се вторачи в него.

— Какво има, господин Чандлър?

— Я помислете за това, което казах току-що. Няма никаква причина една жена, способна да предвиди бъдещето, да се тревожи от намерението ми да я убия. Значи акцията сигурно е организирана от Сините дяволи. — Взря се в очите на главатаря. — Какво ви подсказва това?

— Че те не искат да стигнете до нея.

— Естествено е да не искат — нетърпеливо продължи Свирача. — Но защо? Знаят докъде се простира могъществото й, нали точно тя ги отървава засега от Демокрацията. Тогава защо са неспокойни?

— Ясно! — в същия миг се ухили Княз Луцифер.

— Да, ама на мене нищичко не ми е ясно — оплака се Джин. — Ей, няма ли да ми кажете с прости думи за какво се досетихте?

Чандлър се обърна към него.

— Бях нает да я отведа отгук и да я убия само в краен случай. Още не съм измислил как бих успял да я убия, а и те нямат повод да се притесняват, че това изобщо е възможно. Е, какъв извод можеш да направиш от това?

Джин вдигна рамене.

— Де да знам — измънка смутено. — А какъв извод трябва да направя?

— Страхуват се, че тя ще тръгне доброволно с господин Чандлър — смили се над него Княз Луцифер.

— Досега действах според предположението, че тя е останала на Хадес по своя воля — добави Свирача. — Ами ако не е вярно?

— Доста неща ми разправи за нея — възрази шофьорът, — и не виждам как ще задържат насила жена с такава дарба.

— Затвори я в килия със стени, по които си пуснал високо напрежение, включи силово поле около килията и постави двама пазачи. Тогава никакви предсказания няма да ѝ свършат работа. Ако във всяко възможно бъдеще тя си остава затворничка, значи няма да се измъкне.

— Пак има нещо гнило — възпротиви се Джин. — Щом вижда в бъдещето, защо изобщо е позволила да я затворят?

— Кой знае? — каза Чандлър. — Когато дошла на Хадес, била е само на осем години. Може да не е имала такава сила по онова време. Пристигнала с някакъв извънземен на име Лъжекостенурката. Нищо чудно той да я е предал. Или просто не е разбрала какво ще ѝ направят. — Той млъкна и се замисли. — Или всички са си живели в мир и любов до деня, когато решила да се махне, а Сините дяволи се сетили, че без нея Демокрацията ще ги налага бързичко.

— А може да бъркаш жестоко — промърмори шофьорът, когато никакви разсъждения не успяха да убедят.

— Вероятно е — допусна Свирача. — Но нека в момента приемем, че съм прав. — Пак се запъна за момент. — Да, това би обяснило и защо Демокрацията иска да ме отстрани. Ако се боят, че тя ще тръгне с мен, искат да си спестят главоболието да я търсят отново, а както изглежда, тя не е лесна за намиране, реши ли да се крие... Опитайте се да погледнете на нещата през техните очи — Сините дяволи не са кой знае каква военна заплаха, при това внимават да не се сближават прекалено с враговете на Демокрацията. Да предположим, че не могат да убият жената. Значи тук е най-безопасно за всички да бъде задържана. Изтръгне ли се от Сините дяволи, би могла да отиде на канфоритските планети-близнаци или пък на Лодин XI — светове, които могат да воюват срещу Демокрацията.

— Да, ама си мисля, че грешиш — разпалено отвърна Джин.

— Докажи.

— Лесно е — махна с ръка шофьорът. — Ако е искала да я спасиш, защо е пратила Синия дявол да те убие?

— Не го е пратила тя. Действал е сам или по заповед на своето правителство.

— Тогава как е научил кой си и къде да те намери?

— Чудесен въпрос — одобри Княз Луцифер и се взря любопитно в Чандлър. — Имате ли отговор?

— Когато боравим с толкова оскъдни сведения, отговори няма, остава ни да умуваме над хипотези — натърти Свирача. — Но ако предположим, че тя предварително е знаела за неуспеха на Бома в опита за убийството ми... и да речем, очаквала е да стигна до тези заключения... Нима това не е най-добрият начин да ми съобщи, че иска да се махне оттук?

— Много предположения станаха — скептично каза Джин. — На такова нещо аз поне няма да си заложа главата.

— И аз нямам намерение да си рискувам живота — увери го Чандлър. — Във всеки случай засега. — Опитва се да подреди мислите в ума си. — Все пак предчувствието ми подсказва, че съм прав. Май е време за съвсем нов план.

— Какво ще правите, господин Чандлър? — попита Княз Луцифер.

— Е, както изглежда, не мога да отида на Хадес точно сега, щом претърсват старателно всяка совалка.

— Тогава какво остава?

— Струваше ми се, че отговорът е очевиден. Щом не мога да стигна до нея, единственият начин е да я накарам тя да дойде при мен.

— Никога няма да дойде на спътниците — заяви главатарят на подземния свят. — И да иска да тръгне с вас, Сините дяволи няма да й позволят за нищо на света. А ако грешите и тя желае да умрете, има си предостатъчно агенти в Порт Маракеш, които да свършат работата вместо нея.

— Нямам никакво намерение да остана в Порт Маракеш — обясни Свирача. — Тези твари вече знаят кой съм, а и Демокрацията се опитва да ме очисти.

— Не мога да се досетя за плановете ви — озадачено промърмори Княз Луцифер.

— Има още два спътника. Къде Сините дяволи са повече?

— В Порт Маракайбо — намеси се шофьорът. — В Порт Самарканд май няма нищо друго, освен ферми и заводи.

— Значи Свирача ще бъде пленен от прочутия си противник Княз Луцифер, който ще го затвори в тунелите под Платиновия квартал, докато някой плати откупа му от... хъм, да не се оценявам

твърде евтино... нека бъдат десет милиона кредита. — Чандлър се засмя. — Естествено, никой няма да плати. Демокрацията и без това иска да не се меся, а Ледения няма да бръкне в собствения си джоб заради мен... А утре един мъж с нова и неподлежаща на проверка самоличност ще се появи в Порт Маракайбо. Ще живее кротичко, ще бяга от известността със същата упоритост, с която Свирача я търсеше в Порт Маракеш. И преди да е минал един месец, ще всели такъв смут в душите на агентите на Оракула, че самите Сини дяволи ще настояват тя да се намеси и да сложи край на злодеянията му.

— Сериозно ли се надявате, че ще я пратят в Порт Маракайбо, за да ви открие? — усъмни се Княз Луцифер.

— Няма да търпят безкрайно дълго моя терор, а е немислимо да обявят война срещу населението на спътниците, защото веднага ще дадат повод на Демокрацията да защити хората с цялата си сила. Рано или късно ще решат, че най-умният ход е да пратят Оракула в ролята на тяхна спасителка.

— А ако преценят, че тя е твърде ценна, за да рискуват? — настоя главатарят.

— Тогава — кисело промълви Свирача, — все още ще имам четири месеца да измисля нещо друго.

— Не че искам да ви обидя, господин Чандлър, но това е слабицък отговор на въпроса ми.

— Да, беше нескопосан опит за шега — призна си Свирача. — Всъщност не успя ли да я подмамя на Порт Маракайбо, според мен шансовете ми да я отведе може и да нараснат.

— Пак ме обърка — въздъхна Джин.

— Боя се, че и аз не мога да вникна в логиката на разсъжденията ви — добави Княз Луцифер.

— Ако тя е искрено предана на Сините дяволи, ще се опита да ми смъкне кожата в момента, когато започна да ги притискам. Вероятно се смята за непобедима, така че от нейна гледна точка няма да поеме никакъв риск. Просто ще се погрижи за реда и спокойствието. А ако наистина се стреми да напусне Хадес и онези твари вярват, че могат да я контролират, значи съм надценил способностите ѝ. Окаже ли се обаче, че ги е страх да я пуснат в Порт Маракайбо, това ще потвърди всичко, което вече чух за нея. В такъв

случай те се боят да ѝ дадат каквато и да било свобода на действие. Ще ми остане само да ѝ отворя вратата, а тя ще свърши останалото.

Княз Луцифер се усмихна.

— Както го казвате, изглежда лесно, но не вярвам да не срещнете никакви затруднения.

— Е, ако беше лесно, някой друг отдавна да се беше добрал до нея — подхвърли Чандлър. — Не знам вие как сте настроени, но аз вече съм готов да опитам прехваления коняк.

— И на мен ми звучи добре — обади се Джин.

Свирача се обърна към шофьора си.

— Тогава защо не отидеш при Върколака? Кажу ми да донесе по чаша за всеки.

— Ей сега.

Джин стана веднага и излезе от кръглата стаичка.

— Научете за него всичко възможно — тихо помоли Чандлър.

— За Джин? — учуди се главатарят. — Че той е тук от доста години.

— Няма значение.

— Имате ли причина да подозирате, че работи за Оракула?

— Доколкото знам, тя не наема хора.

— И аз не съм чувал такова нещо — Княз Луцифер сви вежди. — Тогава защо не му вярвате?

— Нали помните, че не само Оракула се опитва да ме премахне?

— Но Джин едва не умря при онзи опит да ви ликвидират — възрази главатарят.

— И прекара два дни в болницата заради едно изгорено рамо — добави Чандлър. — А трябваше да го пуснат още на следващата сутрин. Знаели са, че го наех за шофьор. Може да са го притиснали, докато лекарите му възстановяваха кожата. Ако така е станало, искам да знам на кого докладва.

— Ще се погрижа за това — обеща Княз Луцифер. — Все пак си мисля, че напразно се безпокоите. Я го вижте — та той направо ви боготвори.

— Ако не съм забравил старите митове, Юда също е боготворял Исус — намусено промърмори Свирача.

— Схванах мисълта ви. Между другото, хрумна ми, че ще имате полза от някой местен човек в Порт Маракайбо.

— И несъмнено вече сте се сетил за най-подходящия? — предположи Чандлър.

— Избрах най-добрата възможност — увери го Княз Луцифер. — Но Джин вече се връща с коняка, така че нека обсъдим нещата по-късно.

— Прав сте — съгласи се Чандлър.

— Страхотно е — обяви шофьорът, оставяйки на масата поднос с бутилка и три чаши. — Опитах го да проверя дали наистина си струва, както разправят. — Напълни чашите.

— Бих желал да вдигна тост, господин Чандлър.

— Разбира се.

— Да пием за Оракула — предложи Княз Луцифер. — Тя направи живота ни значително по-интересен.

— Да, добър тост — каза Свирача и допря чашата до устните си. — Но дано не е направила живота ни и доста по-кратък.

Макар един и същ екип да бе тераформирал спътниците и бе преустроил еднакво атмосферата, притеглянето и климата им, между Порт Маракеш и Порт Маракайбо имаше сериозни разлики, породени от хилядолетното човешко присъствие.

Тукашните постройки не бяха толкова екзотични — с повече прави ъгли и доста по-скупчени в жилищните райони. Личеше, че градът е планиран старателно. Улиците образуваха правилна и удобна транспортна мрежа, търговският център имаше ясно очертани граници, а множество общински коли се плъзгаха на няколко сантиметра над повърхността по свръхпроводимите линии от центъра до крайградските квартали.

Чандлър седеше в една от тях и разглеждаше картата, която си взе по време на митническата проверка. Понякога се озърташе, за да провери наблюдава ли го някой, макар да не очакваше да го заподозрат. Пребоядисаната му коса беше съвсем тъмна, в очите си имаше кафяви контактни лещи, остави и всичките си оръжия в Порт Маракеш. Новите му отличителни белези съвпадаха идеално с вписаните в паспорта, осигурен му от Княз Луцифер, така че никой от охраната на космодрума не го обезпокои излишно. Искаше да го смятат за обикновен скитник, преследван от лош късмет и надяващ се да намери работа на най-далечния спътник на Хадес.

Новото му име беше Престън Грендж и Княз Луцифер дори му уреди правдоподобно минало, включващо четири ареста и две присъди за дребни нарушения на закона. Ако и тук го арестуваха, прикритието му едва ли би издържало на щателна проверка, но в такъв случай това щеше да е най-малкият му проблем.

Мястото, посочено му от подземния главатар, се намиреше на улица „Клеопатра“. Намери го на картата, установи, че трябва да се прехвърли в кола по друг маршрут, затова се изправи и застана до изхода. Електронният сензор улови топлината на тялото му и даде сигнал на компютъра. Колата спря на първия ъгъл.

Чандлър се огледа, откри пункта за прекачване на следващото кръстовище и след малко вече пътуваше в поредната кола, а няколко минути по-късно стоеше на улица „Клеопатра“. Погледна номерата и тръгна към търсеното място.

Скоро се озова в по-западнал район — барове, нощни клубове и свърталища на наркомани се редяха един след друг. Ярко облечени мъже и жени се размотаваха около входовете. Някои подмамваха клиенти, други си шепнеха делово, трети зяпаха улицата, обзети от непреодолима скука.

Най-сетне стигна до номер 719 — малко, незабележимо здание, натикано между денонощен ресторант и долнопробен нощен клуб, чиито реклами обещаваха забавления, шокиращи за всички галактически раси без изключение.

Чандлър отвори вратата и попадна в неголямо осмоъгълно фойе, където наглед липсваха други врати. Под тавана се виждаше малко устройство и нечий записан глас му нареди да погледне към обектива. Свирача се подчини и след секунди вече гледаше холограма на зашеметяваща руса красавица, увлечена в ритмите на чувствен танц. След половин минута изображението изчезна и гласът го уведоми, че ретинаграмата му е разчетена, регистрирана и сверена.

— Моля ви, минете напред.

Чандлър тръгна към стената срещу входа, която се плъзна встрани и щом го пропусна, веднага се върна на мястото си.

Тесният коридор го изведе в разкошен салон, пълен с изящни мебели, еротични рисунки и холограми и дори бронзова статуетка на същата жена, чието изпълнение видя преди малко.

В салона се тълпяха много жени в най-различен стадий на освобождаване от излишното облекло, включително и две съвсем голи. Присъстваха и четирима мъже — грамаден мускулест бияч и трима в скъпи костюми. Очевидно бяха клиенти.

Жена в съблазнителни одежди се отдели от група подобно облечени хубавици и спря пред Чандлър.

— Добре дошъл в „Утробата“, най-великия бардак на трите спътника. С какво мога да ви бъда полезна?

— Търся Кралица Нефрит.

— А тя очаква ли ви?

— Доколкото знам — да.

— А името ви е?...

Свирача се взря непреклонно в очите ѝ.

— Просто ѝ кажете, че ме праща Княз Луцифер.

— Защо не се настаните удобно, докато чакате? Скоро ще се върна.

Чандлър позяпа безцелно предизвикателните рисунки по стените. Жената наистина не се забави.

— Елате с мен, моля.

Влязоха във въздушен асансьор, който ги тласна меко два етажа нагоре, минаха по още един тесен коридор и спряха пред последната врата.

— Тя е вътре.

— Благодаря.

— Ще се видим ли по-късно?

— Съмнявам се.

Жената вдигна рамене и се махна. Чандлър се обърна към вратата. Чу жуженето на въртящи се холокамери и изпита краткото, но винаги неприятно усещане от сканирането на ретината на очите му. Вратата се отвори и той влезе в огромна осмоъгълна стая, пълна с произведения на изкуството и странни предмети от поне дузина светове. Шарките на килима сякаш се преливаха по своя воля, а златистото диванче, увиснало една педя над пода, явно не беше предназначено да настанява същества с анатомия, дори приблизително подобна на човешката. Огромен прозорец откриваше изглед към много по-чужди гледки, отколкото предлагаше дори джунглата в Света на Французина. Свирача потърси с поглед холопрожекционния апарат, но не го откри.

Зад широко бюро, обърнато така че да вижда и вратата, и прозореца, седеше жена — нито в първа младост, нито с признаци на остаряване по лицето. Беше малко по-закръглена, отколкото Чандлър би одобрил, но той трябваше да признае, че домакинята изглеждаше добре. Тя носеше нефритена огърлица и три-четири нефритени пръстена. Големите зелени очи бяха доста раздалечени. Носът ѝ беше малък и прав. Тънките ѝ устни искряха в оранжево. В кестенявата ѝ коса имаше отънъци и на злато, и на огън, беше грижливо вчесана високо над главата.

— Какво мога да направя за вас, господин?... — попита тя с глас, малко по-плътен и хрипков от очакванията на Чандлър.

— Грендж. Престън Грендж.

— Ама че идиот е оня тип! — процеди тя презрително.

— Моля?

— През последните четири години вече ми прати три пъти Престън Грендж. Да не си въобразява, че номерът ще минава вечно?

— Така ми се пада, като се доверих на друг — примирено каза Свирача. — Утре ще си сменя името.

— А само от любопитство... как е истинското ви име?

— Чандлър.

— Някои хора не ви ли наричат Свирача?

— Има и такива.

Тя кимна доволно.

— Бях убедена, че сте вие. Славата ви изпреварва.

— Както и фалшивата ми самоличност — кисело подхвърли той.

— Това не е проблем. Ще имате нова още преди да излезете от кабинета ми. — Жената му посочи кресло пред бюрото си. — Моля ви, седнете. Да ви донесат ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— А искате ли нещо, от което ще се чувствате по-щастлив или, да речем, с избистрен ум?

Чандлър само врътна глава и жената вдигна рамене.

— Както желаете.

Тя стана и доближи шкафче, откъдето взе две таблетки. Изчака неподвижно, за да усети въздействието им, после се върна зад бюрото.

— Напишете името, което възнамерявате да използвате, за да няма грешки. И ще имам нужда от ваш подпис за документите.

— Дайте ми някакъв лист — помоли Чандлър, вече извадил писалка от джоба на туниката си.

Тя отвори горното чекмедже и взе оттам лист със златен монограм в горния край.

— Добре, ето го и името.

Жената се взря озадачено в написаното.

— Хулио Хуан Хавиер?

Чандлър се усмихна.

— Толкова глупаво звучи, че всеки веднага ще го помисли за истинско име, дадено ми от любяща, но не особено умна майка. Никой не използва такова име за фалшивата си самоличност.

Тя кимна.

— Така да бъде. До утре сутринта вече ще сте станал Хавиер. — Жената помисли малко. — Още сега ще започна да ви наричам с него. Не искам да свикна с Чандлър или Свирача, за да не се изтърва неволно пред когото не бива.

— А аз как да ви наричам?

— Професионалният ми псевдоним е Кралица Нефрит. Нека за вас бъда просто Нефрит.

— Прав ли съм в предположението си, че вие сте собственичката на това място?

— Владее всяка сграда и бизнес два квартала околоръст — заяви тя безцеремонно.

— Впечатлен съм.

— И би трябвало.

— А каква е връзката ви с Княз Луцифер?

— Щом той ви е пратил при мен, няма смисъл да крия. Положението му съответства на моето, само че в Порт Маракеш. И двамата сме създали малките си империйки на гърба на глупавите, лековерните и алчни хорица... Моите претенции не се простират към Порт Маракеш, а неговите — към Порт Маракайбо. Но и двамата бихме желали да разширим своя бизнес и на Хадес, затова имаме интерес да ви помогнем с всичко, което е по силите ни.

— Добре — кимна Свирача. — Имам нужда от всяка помощ, която успея да получа.

— Доколкото разбирам, имате нужда от много силна подкрепа — отвърна Нефрит. — Някой друг знае ли, че сте тук?

— Само моят шофьор Джин. Остана в Порт Маракеш под бдителното наблюдение на Княз Луцифер.

— Имате ли причини да го подозирате?

— Нямам.

— Тогава защо?...

— Просто съм си недоверчив по природа.

Тя кимна одобрително.

— Така може и да доживеете до дълбоки старини. — Позамисли се и попита: — А сигурен ли сте, че само той освен Княз Луцифер знае за идването ви тук?

— Те двамата, сега и вие.

— Докога ще останете при нас?

— Още не знам. Вероятно около месец, но дано не се проточи чак толкова.

— Ако очаквате от мен помощ, докато сте в Порт Маракайбо, сигурно е по-добре да ми обясните какви са намеренията ви.

— А може би е по-добре да не знаете — възрази Свирача. — Щом ви кажа, ставате съучастничка.

— Господин Хавиер — назидателно изрече Нефрит, — издържам половината чиновници на тази планетка, от време на време ползвам услугите и на останалите. Искате ли помощ от мен, трябва да ми кажете с каква цел дойдохте тук. Иначе няма да свършим никаква работа заедно.

Чандлър се поколеба, но кимна.

— Както искате. Дойдох в Порт Маракайбо, за да убивам Сини дяволи.

— Ако толкова ги мразите, имало е предостатъчно за изстребване и в Порт Маракеш.

— Нямах никаква полза от смъртта на онези там.

— Ясно. А защо ви хрумна да убивате именно тукашните Сини дяволи?

— Надявам се да предизвикам определена реакция.

— Не ви разбирам. Какво точно очаквате? Ненавист? Страх? Паника?

— От всичко, и то по много.

— Това не е задоволителен отговор. Защо е важно за вас Сините дяволи в Порт Маракайбо да се побъркат от страх?

— Защото ако постигна целта си, надявам се те да направят опит да ме спрат.

Тя го изгледа съсредоточено.

— Значи се надявате да доведат Оракула тук, за да ви открие?

— Права сте.

— Май не е най-блестящата идея, която се е раждала в главата ви. Разправят за нея, че била непобедима. Измислихте ли вече как да я

убиете?

— Много по-ценна е жива, отколкото мъртва — увери я Чандлър.
— В галактиката няма правителство или военен щаб, които не биха дали мило и драго, за да докопат тази жена. В края на краищата кой би загубил избори или битка, ако тя е на негова страна и му подсказва какво да прави? Демокрацията се опитва да я хване от шестнадесет години. Наеха ме да я отведа оттук и да я убия само ако се убедя, че тя няма да напусне Хадес.

— И си мислите, че ако убиете достатъчно Сини дяволи, тя ще дойде в Порт Маракайбо?

— Да, има такава вероятност.

Недоверието личеше ясно в погледа на Нефрит.

— А защо ще си прави труда?

— Защото само тя ще може да ме спре, а на местните твари все някога ще им омръзне да се прощават без време с живота си.

— Не, исках да ви внуша друго — какво я интересуват нея Сините дяволи? Защо да напуска Хадес, щом дори бойният флот не смее да припари тук заради нея?

— Защото подозирам, че тя иска да се махне от Хадес, дори че я държат там против волята ѝ.

— Тъй ли?

Чандлър повтори пред Кралица Нефрит разсъжденията си, които Княз Луцифер вече бе чул.

— Значи излиза, че ще бъдете по-доволен, ако тя не дойде?

— Да, стига да съм разбрал правилно положението.

— А колко време ще ви бъде нужно, за да се убедите? — скептично попита Нефрит. — Колко Сини дяволи ще се наложи да убие, за да повярвате, че тя няма да дойде?

— Не знам — призна си Свирача. — Зависи доколко ще успея да ги объркам и уплаша, а и да внеса хаос във връзките на тукашните Сини дяволи с Хадес.

— Все още не разбирам защо решихте да дойдете в Порт Маракайбо, за да постигнете целта си.

— Твърде много хора в Порт Маракеш научиха кой съм. Рано или късно Сините дяволи щяха да се досетят кой ги изтребва и сами щяха да ме подгонят. Много по-разумно е да започна отначало на нов свят, с друга самоличност. Така ще прибегнат до помощта на Оракула

само в краен случай, ако изпаднат в пълно недоумение кой ги убива и се намесва в съобщителните им линии.

Нефрит стана, отвори барче и си сипа малко цигниански коняк, после се обърна към Чандлър.

— Е, поне мога да ви кажа, Хуан Хулио Хавиер, че доста внимателно сте се подготвил за това начинание. — Отпи глътка, наслади ѝ се и попита: — А каква ще бъде моята роля в тази игра?

— Тук съм чужд — отговори Свирача. — И така искам да бъде. След седмица-две и сам бих успял да науча кое как е в Порт Маракайбо, къде се събират най-много Сини дяволи, дори да си уредя няколко скривалища. Само че много хора и твари биха ме забелязали, някои от тях сигурно биха ме запомнили. А единственият начин да вдъхна истински ужас на Сините дяволи е да остана непознат за тях. Ще бъда предоволен, ако си въобразят, че някой от тях извършва убийствата. Следователно имам нужда от съветник, който да ми казва къде да отида, а още по-добре би било да ме снабди и със собствена кола. При това имам нужда и от сигурно убежище. Някоя от спалните в „Утробата“ подхожда идеално, защото дори някой да ме проследи дотук, ще можете да свидетелствате, че не съм напускал през цялата нощ... — Чандлър се запъна и добави: — Има още една причина да се нуждая от помощта ви.

— И каква е тя?

— Налага се да убия немалко извънземни. Такава ми е работата, иначе нито на мен ми пука за тях, нито на тях за мен. Но бих си спестил излишното прахосване на живот, ако вие успеете да ме насочите точно към онези Сини дяволи, които вероятно поддържат връзка с Оракула или с властниците на Хадес. Щом целта на тази операция е да предизвика достатъчно непоносим хаос и да подмами Сините дяволи да докарат тук жената, за да ме премахне, значи най-бързият и пряк път към постигането ѝ е да убивам онези, които са близо до Оракула или правителството.

— Ясно — замислено кимна Нефрит.

— Между другото, ще имам нужда от оръжия. Можете ли да ми намерите нещо?

— Това не е проблем за мен.

Чандлър се поколеба.

— Редно е да ви кажа още нещо.

— Сега пък какво ви притеснява?

— Някои хора от Демокрацията се стремят да ми попречат в изпълнението на тази поръчка. Още не съм сигурен кое ги плаши повече — дали че ще успея да отведа Оракула оттук, или че ще измисля как да я ликвидирам. Все едно, важното е, че се опитаха да ме убият в Порт Маракеш.

— Да разбирам ли, че именно Демокрацията ви е наела в края на краищата? — попита Нефрит.

— Така ми се струва.

— Само ви се струва?

— Аз съм подизпълнител, така да се каже — обясни Свирача. — Никога не съм се срещал с човека, който плаща за цялата тази работа.

Жената се намръщи.

— Надушвам нещо твърде странно — каза тя и пак се настани в креслото си зад бюрото. — Ако приемем, че Демокрацията ви е възложила поръчката, защо просто не ви отзоват, вместо да ви убият?

— Вече обясних, че не съм сигурен дали работя за Демокрацията в крайна сметка, а и поръчката ми бе възложена от частно лице.

— Нека изразя недоумението си по друг начин — упорито продължи Нефрит. — Щом вече знаете, че не желаят да успеете, защо продължавате?

— Защото съм делови човек. Не ме подтиква някакъв смешен патриотизъм — увери я Чандлър. — Получих само половината пари предварително и няма начин да взема останалите, ако не изпълня поръчката.

— Не се държите особено умно — заяде се домакинята. — Не знам колко ви плащат, но във всеки случай не е достатъчно, за да предизвиквате Оракула.

— Значи и вие постъпвате неразумно, като се съгласявате да ми помогнете — изтъкна Свирача.

— Все пак има разлика. Мога да сложа ръка на цял един свят — напомни му жената. — Моята потенциална печалба е съизмерима с рисковете. Но вашата не е.

— Ще трябва да делите наполовина — напомни ѝ Чандлър.

— Говорите за Княз Луцифер, нали?

Той кимна мълчаливо.

— Княз Луцифер изобщо не влиза в сметките ми — каза Кралица Нефрит, а лицето ѝ беше не по-малко студено и безмилостно от това на Свирача. — Нима си въобразявате, че сте единственият убиец в тази стая?

Нефрит заведе Чандлър в просторна, луксозно обзаведена стая, разположена до нейната. Имаше удобно въздушно легло, мебели с дърворезба от системата Домар и същата холографска уредба като в кабинета ѝ.

— Ще известя хората си, че съм настанила тук свой близък приятел и никой няма да ви досажда.

— А няма ли да са любопитни какъв е този приятел? — усъмни се Свирача.

— Че какво лошо има в това? — учуди се Кралица Нефрит. — Добре е повече хора да научат, че сте тук. Дори ще уредим да ви носят храната в стаята. Важното е никой да не ви забележи, когато излизате... Ето там има фалшив гардероб. — Тя показа една от четирите огледални врати в стената. — Ще го програмирам да се задейства от вашата ретинаграма. Ще се отваря, щом го доближите, и ще остава отворен, да речем, двадесет секунди. Въздушният асансьор ще ви свали направо в моя гараж. Така ще напускате сградата и ще се прибирате. Никой няма да усети, че не сте бил в стаята си.

— Видях доста врати по коридора. На този етаж голяма част от бизнеса ли въртите? — попита Чандлър.

— Почти не се случва, освен когато посетителите станат прекалено много. Някои момичета преспиват на етажа, ако са преуморени и не им се иска да си отидат по домовете. Вероятно не е зле да се запознаете с няколко от тях и да се сприятелите. Колкото повече хора могат да гарантират, че прекарвате цялото си време тук, толкова по-добре.

— Звучи ми разумно. Утре ще трябва да пообиколя града.

— Щом нощта свърши, ще съм свободна. Тогава ще излезем. Предпочитам първия път аз да ви разведа из града, за да научите кое къде е. — Нефрит тръгна към вратата. — Ще се видим след няколко часа.

Чандлър не отговори нищо.

Влезе в банята за един сух душ, обръсна се и се изтегна на леглото. Заспа почти мигновено, но вътрешното му чувство за време го събуди двайсетина минути преди домакинята да се появи, затова беше облечен и готов за излизане.

— Изглеждате ми доволна от себе си — отбеляза той, щом тя се появи в доста по-обикновено облекло от предишния път и му даде поръчаните от него оръжия. — Сигурно приходите на публичния дом са били добри тази нощ.

— Всъщност бяха съвсем нормални. Но пък аз свърших доста работа.

Нефрит подхвърли два малки пакета на леглото.

— Какво е това?

— В единия са новите ви документи за самоличност.

— Благодаря — промърмори Свирача, като прецени с опитно око новата придобивка. — Бързо се справихте.

— Нали си плащате за всичко...

— А другото?

— Ами погледнете сам.

Чандлър извади лист, на който бяха нарисувани три неразбираеми извънземни символа.

— И какъв е смисълът?

— Един от клиентите на „Утробата“ работи в Управлението за планетарна отбрана.

— Не съм си и помислял, че имате такава.

— Ако живееш на спътник и се въртиш около планета, чието враждебно население е стотици пъти по-многобройно от тукашното, не е излишно да имаш и отбрана — отвърна Кралица Нефрит. — О, ясно ми е, че не можем да победим със сила Сините дяволи. Дори не вярвам, че ще издържим и десет минути, ако ни нападнат. Но поне прехващаме всичките им предавания и възникне ли подозрение, че се готвят за атака, ще повикаме нашия флот. — Тя помълча и реши да не се впуска в подробни обяснения. — Както и да е, нашият клиент се занимава с разшифроването и превода на съобщенията, които си разменят Сините дяволи. А това — тя заби показалец в рисунката, — е тяхното обозначение за Оракула.

— Как го накарахте да изтърве тайната?

— Първо го понапих — засмя се Кралица Нефрит. — А после погъделичках самолюбието му, което за жалост е единствената му забележителна черта. Когато се събуди сутринта, дори няма да помни, че ми е нарисувал нещо.

— Добре де, сега знам как да разчета името на Оракула, ако стъпя на Хадес. И какво от това?

— Струва ми се, че щом се опитвате да предизвикате някаква реакция, ще постигнете целта си значително по-бързо, ако оставяте този символ на всяка своя жертва.

Чандлър обмисли идеята.

— Не е зле — призна след малко.

— Направо е блестящо! Ако решат, че Оракула носи вината за тези убийства, тя ще бъде принудена да тръгне на лов за вас, за да се оневини. Досетят ли се, че някой се опитва да я хързулне на динена кора, ще я накарат да ви спре. — Нефрит грейна в тържествуваща усмивка. — Възможно е дори да си въобразят, че искате да ги предизвикате към по-груби действия, за да има повод за нахлуването на флота.

— Е, от това вече ще ги втресе — съгласи се Свирача. — Но бих искал да направите още нещо за мен.

— Какво е то?

— Свържете се с мъжа, от когото получихте символа. Проверете дали знае точно кой Син дявол праща тези съобщения, още кои от тварите работят за Оракула и от кой район на планетата идват тук. Според мен ще си свърша работата много по-бързо, ако нападам точно онези извънземни, които поддържат връзка с Оракула.

— Ще се постарая да го разпитам следващия път, когато се отбие при нас.

— А колко често идва?

Жената сви рамене.

— Ту рядко, ту по-често.

Чандлър поклати глава.

— Това не ми харесва. Може да не дойде седмица-две.

— Добре, ще го поканя на обяд, щом ви покажа града.

— А ще приеме ли поканата?

Тя се засмя.

— Щом аз го каня, няма да откаже. — Тя помълча и попита: — Е, готов ли сте вече за обиколката?

— Да вървим.

Тя застана пред огледалната врата, изчака я да се отвори и махна на Свирача да влезе. След миг силното въздушно течение в шахтата ги спусна меко върху пода на подземния гараж. Вътре имаше две коли — едната елегантна, цялата в хром и злато, която можеше да се носи над магнитните линии, но имаше и колела за обикновените улици. Другата беше очукано, безлично возило, виждало по-добри дни и дори по-добри десетилетия, но пък никой не би обърнал внимание на такава таратайка. Кралица Нефрит избра втората кола и Чандлър седна до нея на предната седалка.

— Как ви се струва? — любопитно се осведоми жената.

— Май мястото ѝ е в дом за престарели.

— Очаква ви изненада, Хавиер — ухили се Нефрит. — Всички механизми са сменени по моя поръчка. Сега е два пъти по-бърза от онази фукня.

Тя посочи лъскавата наземна кола.

— Интересно — безизразно отрони Чандлър.

— Практично — поправи го Нефрит. — Не приковава погледите като другата и мога да отивам незабелязано където поискам. — Изкачиха наклонената рампа и завиха на север. — Човек трябва да внимава с тези проклетии — отбеляза тя, когато се наложи да свърне към тротоара, за да пропусне едно от обществените возила. — Навсякъде са и заради тях се случват почти всички катастрофи в града.

— Накъде сме се запътили? — попита Чандлър.

— Към рая на Сините дяволи.

— Така ли го наричате?

— Би трябвало така да го наричаме. Там се събират повечето твари. Има няколко магазинчета, но никакви ресторанти, нощни клубове, нищо друго, освен жилища. Особена раса са, Хавиер. Аз съм в Порт Маракайбо от единайсет години и още не знам какво търсят те тук, по дяволите. Не се включват в икономиката, не работят, не се организират политически, не общуват с хората... Просто се мотаят по улиците и стърчат по кръстовищата като сбирщина непрокопсаници.

— Все някаква причина има да се заселват тук — натърти Свирача.

— Предполагам. Но да пукна, ако който и да е от познатите ми я е проумял досега.

— Може би поддържат минимално присъствие, в случай че някога решат да си върнат спътниците на планетата. За да имат оправдание, че никога не са се отказвали напълно от тях.

Нефрит поклати глава.

— Това е чудесно, логично, човешко обяснение... значи най-вероятно в него няма нищо вярно. — Тя се взря напред. — Ето, пристигаме. Щом пресечем онази широка улица и сме в техния район.

Чандлър се загледа през прозорците. Повечето от сградите явно бяха построени първоначално за хора, а сега изглеждаха занемарени и се нуждаеха от основен ремонт. Мнозина Сини дяволи наоколо просто стояха и зяпаха, само неколцина вървяха устремено по неразгадаемите си дела.

— А как се забавляват? — попита Свирача. — Имат ли нещо подобно на холопрожекции или театри?

— Знам ли...

— Май казахте, че живеете тук от единайсет години.

— Ние не ги закачаме и те не ни досаждат — обясни жената. — Всички предпочитаме това положение.

— Заведете ме в центъра на техния търговски квартал — помоли Чандлър. — Искам да го разгледам.

Тя зави наляво и на първата пресечка пак се насочи на север. След няколко секунди вече минаваха край плътна редица от магазини. Поне половината приличаха на дребни бакалии.

— По-бавно.

Нефрит веднага намали скоростта, но каза:

— Така няма да стане.

— За какво говорите?

— Май ви хрумна да пръснете на парчета няколко магазина. Но тези същества не са като нас. Вероятно можете да ги хвърлите в смут и паника със същия успех, ако гръмнете някой безобиден Син дявол, който подпира стената и никого на закача.

— Наложил ли се, ще направя и едното, и другото — увери я Чандлър. — Но определено предпочитам да открия кои от тукашните твари са свързани с Оракула.

— Вече ви казах, че ще имате тази информация — малко се разсърди Кралица Нефрит. — Ако сте пропуснал да забележите, напомням ви, че не съм се отделяла от вас, откакто ми я поискахте.

— Моля да ме извините — побърза да каже Свирача. — Само че ми изглежда съвсем безсмислено да избивам стотици Сини дяволи. Поуместно е да ликвидирам двама-трима, които имат значение за Оракула, и така да я предизвикам да действа.

— Я, имало наемни убийци с принципи! — развесели се спътничката му.

— Не всеки влиза в този занаят, защото му харесва да убива — сопна се той.

— Тогава защо се занимавате точно с това?

— Защото всички видове работа ме отвращават. От тази поне изкарвам достатъчно пари и не се налага да работя прекалено често.

— Допускам, че и в подобно схващане има някаква извратена логика — подхвърли Нефрит.

— Сега да се махнем от тази част на града — поиска Чандлър след няколко минути. — Нека се върнем до „Утробата“ и да пообиколим. Искам да видя подробностите в квартала и да съм сигурен, че ще намеря пътя по тъмно.

Жената изпълни желанието му и двайсетина минути по-късно се върнаха в подземния гараж.

— Ще ви оставя тук и ще се заема със събирането на информация — каза Нефрит. — Когато се качите в стаята си, просто съобщете на компютъра каква храна предпочитате и искането ви ще бъде предадено на нашата кухня.

— И кухня ли поддържате? — учуди се Чандлър.

— Е, по-точно кухнята е в съседния ресторант, но двете сгради са свързани. През това време ще видя какво още мога да науча. — Тя се канеше да излезе от колата, но се спря с ръка на вратата. — Хавиер, може ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се.

— Защо Демокрацията се вълнува толкова заради Оракула? Всички сме чували за тази жена, но никой не е наясно коя е тя и с какво се занимава.

— Предвижда бъдещето.

— Ясновидка?!

— Тя е нещо повече. Ако можеше само да предсказва бъдещите събития, според мен всички щяха да я оставят на мира... освен комарджиите и брокерите.

— На какво друго е способна?

— Не само вижда в бъдещето, ами и го манипулира — отвърна Свирача. — Ясна ѝ е всяка възможност, всяка дребна промяна и тя се старае да предизвика онова бъдеще, което е най-добро за нея.

— Шегувате се!

— Не.

— Но ако има силата да прави каквото си поиска, защо още не е завладяла галактиката?

Чандлър сви рамене.

— Нашата галактика не е от малките. Мисля, че силата ѝ си има предели.

— И какви са те?

— Не знам. Но ако не беше така, досега наистина щеше да е сложила ръка на галактиката. Или поне щеше да я промени, както не можем и да си представим.

— За мен е все същото — промърмори Нефрит. — Дано поне ви плащат достатъчно за тази поръчка.

— Понякога и аз се чудя дали поисках достатъчно — призна Свирача и излезе от колата.

Качи се с асансьора, отиде в стаята си, поръча храна и когато я изяде, си каза, че за късмет на този бардак печалбите му не зависеха от майсторството на готвачите. После се отпусна на въздушното легло и изгледа запис на мач по „смъртна топка“.

Кралица Нефрит влезе тъкмо когато малцината оцелели играчи се готвеха да решат окончателно резултата в допълнителното време.

— Докъде стигнахте? — попита Чандлър и се изправи.

— Ами имате вече първата си жертва. Стига да ми провърви, до утре сутрин може би ще зная и къде се намира Оракула.

— Нима?

Тя кимна уверено.

— Моят приятел ще проследи източника на предаванията. Ще може да посочи точното място на Хадес, откъдето се излъчват.

Свирача обмисли тази възможност и лицето му се сви в недоволна гримаса.

— Едва ли ще имаме особена полза от това. Вероятно съобщенията минават през пет-шест междинни станции, докато стигнат при нея. — Той се запъна и добави: — Все пак бих искал да знам откъде ги предават.

— Работим по въпроса — увери го Нефрит. — Но засега първата ви акция е уредена.

— Какво означава това?

— Синия дявол, който изпраща съобщенията оттук, се казва Краеф Тимо. Не знам точно какъв пост заема, но трябва да е страхотно важен сред своите.

— Защо?

— Има половин дузина телохранители.

— А откъде приятелят ви е научил това? Мислех, че само засича предаванията.

— Имам и други приятели — каза Кралица Нефрит. — Един от тях работи в полицията, но аз му плащам повече. Щом получих името на Краеф Тимо, помолих този човек да го провери в компютрите си. Оказа се, че преди пет месеца арестували същия този Тимо за съвсем дребно нарушение, дори не се стигнало до съд, но когато отишли да го приберат, той трябвало да усмирява копоите си, иначе щяла да стане истинска касапница.

— Твърде интересно — проточи Чандлър. — Къде мога да намеря този Тимо?

— Той е от малцината Сини дяволи, които не живеят в онзи квартал. Има апартамент в „Нешлифованият диамант“, хотел на десетина пресечки оттук.

— Предполагам, че телохранителите му са при него?

— Да, не се отделят от Тимо и за миг.

— А вечерта дали ще бъде в апартамента си?

Тя вдигна рамене.

— Никой не знае с какво се занимава той, значи не е ясно и кога се прибира в хотела... — Нефрит се поколеба, но попита: — Сигурен ли сте, че искате да си премерите силите с шестима въоръжени Сини дяволи?

— Лесно се сещам и за по-приятни възможности.

— Но въпреки това ще го направите?

— Не виждам по-добър начин да притисна Оракула.

— Може би ще успея да изкопча от приятеля си друго име, на същество, което също праща съобщения до Хадес, но няма ходещ арсенал около себе си.

Чандлър решително завъртя глава.

— Именно охраната превръща този в толкова желана цел. Защо не дойдете да ме вземете след около шест часа?

— А какво ще правите дотогава?

— Ще си поспя — обясни Свирача, който вече се наместваше на леглото. — Чака ме бурна нощ.

Затвори очи и след миг вече спеше дълбоко.

Кралица Нефрит го погледа замислено, после се върна в кабинета си, седна зад бюрото и за пръв път се замисли сериозно дали иска Оракула да нахълта в Порт Маракайбо, жадуваща да открие Чандлър и съучастниците му.

Чандлър се събуди малко след залез, поръча си вечеря и прекара следващия половин час в зяпане на всякакви състезания по холовизора. После Нефрит влезе в стаята.

— Готов ли си? — попита рязко.

Той поклати глава.

— Нека изчакаме още два-три часа. Ще ми се да дам време на онези телохранители, за да станат сънливи.

— Чудесно — промърмори домакинята и си придърпа стол, — защото се налага да си поприказваме.

— За какво?

— За Оракула.

Свирача впи в нея изпитателен поглед.

— Ами давай — изгърси със същата груба прямота, — слушам те.

— Защо се опитваш да я подмамиш да дойде в Порт Маракайбо?

— Вече ти казах защо.

— Помня какво ми каза. Сега обаче искам да ми обясниш още нещо.

— Питай.

— Откъде знаеш, че тази идея е твоя?

— Тя не е телепат — заяви уверено Чандлър. — Онзи, който ме нае, дори е прекарал известно време с нея преди години.

— Не й трябва да бъде телепат — упорстваше Нефрит.

— Май не ти схващам логиката.

— Нали сам каза, че тя вижда безброй варианти на бъдещето и влияе върху събитията, за да се сбъдне онова, което тя желае. Може пък да е избрала бъдеще, в което ти идваш в Порт Маракайбо и измисляш точно такъв план.

— Съмнявам се — изсумтя Чандлър. — Но дори да е вярно, какво от това? Задачата ми е да я измъкна от онази планета.

— Ами ако не иска да тръгне с тебе? Представи си, че просто има нужда от повод, за да се махне от Хадес.

— И каква може да е причината?

— Мен ли питаш? — намръщи се Кралица Нефрит. — Само искам да се уверя, че тя не ти дърпа конците и в момента.

Той въздъхна.

— Отговорът на всичките ти въпроси е — не знам. Но не мисля, че ме манипулира. Не вярвам да има чак такава сила, а ако я имаше, едва ли биха успели да я задържат някъде, например на Хадес, против волята ѝ. Дори и да ми влияе, за да я измъкна от планетата, защо да се притеснявам от това? Само ми улеснява работата.

— Не съм сигурна — възрази жената. — Нещо ме безпокои, и то много. Ако манипулира тебе, значи манипулира и мен, а това изобщо не ми харесва.

— Не си представям какво бихме могли да направим, за да успокоим тревогите ти.

— Можем да се откажем от плана, при това веднага.

— Няма да стане — натърти Свирача. — Сключил съм сделка.

— Ами ако тя иска да започне война с Демокрацията? Току-виж, Краеф Тимо е единственият влиятелен Син дявол, който се противопоставя на плановете ѝ, а тя полека те подтиква да го убиеш.

— Щом е способна да направи това от половин милион километра, защо не избере бъдеще, в което той се задавя с някоя хапка или пада по стълбите, за да си строши врата?

— Не знам защо — призна Нефрит, но изражението ѝ стана още по-неотстъпчиво. — Колкото повече мисля за всичко това, толкова по-неясно става.

— Виж какво — подхвана Чандлър, — или имаме свободна воля, или нямаме. Можем ли да избираме, значи изборът ни е правилен. Ако не можем, значи и без това не ни е по силите да променим нищо. Има ли смисъл да си хабим нервите?

— Има, защото съществува още една възможност — да спрем незабавно, стига да решим.

Свирача се засмя.

— Но дали ще си сигурна, че онази жена не си е променила намеренията и не е избрала бъдеще, в което да се откажем?

Кралица Нефрит се прегърби уморено на стола.

— Има ли край всичко това?

— Кое — надлъгването със съдбата ли? — попита Чандлър. — Няма. Затова е по-добре изобщо да не си задаваш такива въпроси.

— Не те ли дразни мисълта, че вероятно постъпките ти, всяко твое хрумване просто не е рожба на ума ти?

— Не. Те са си мои. Дори и да ни манипулира, Оракула не е избрала мислите и не ги е сложила в главата ми. Само е нагласила нещата така, че да стигна точно до този план... А и не виждам какво друго да направя. Ако тя ме насочва, положението си остава такова, независимо дали ще очистя Краеф Тимо или ще стоя по-далеч от него.

Нефрит обмисли думите му.

— Е, поне си настроен доста практично. Но за мен това не е достатъчно. Предполагам, че и някой звяр в джунглата може би се отнася така към живота.

— Повечето си време прекарвам тъкмо сред зверовете от джунглата — изрече Чандлър. — Сред тях не можеш да намериш същество с високо кръвно или болно сърце. Вероятно им е известно нещо, за което ние дори не се сещаме.

— Те не мислят — натърти Нефрит. — Просто действат.

— Грижат се да са на топло и сухо, при това добре нахранени — отбеляза Свирача. — В края на краищата и повечето хора се задоволяват с това.

— Хавиер, разговорите с тебе не са особено приятни — подметна жената. — Идвам да споделя сериозните си съмнения, а ти ми приказваш за животни.

— Утешителните приказки не вършат работа в моя занаят.

— Знам. Както се оказва, ще трябва да взема решението си, без да разчитам на тебе.

— Какво трябва да решаваш?

— Дали да ти помогна, или да те възпра — откровено призна Нефрит.

— Ще ти бъда особено признателен за подкрепата, но мога да изпълня задачата си и сам — не по-учтиво я увери Чандлър. — И настоятелно те съветвам да не ми пречиш.

Тя го изгледа неприветливо.

— Още нищо не съм решила.

— Съобщи ми, когато си изясниш намеренията.

— Ти пръв ще научиш.

Жената стана и излезе от стаята.

Чандлър изчака още двайсетина минути, после застана пред фалшивия гардероб. Щом сравни данните за ретината му със заложените в паметта, компютърът му отвори и след секунди Свирача се озова в подземния гараж. Реши да не използва колите на своята домакиня, защото не познаваше правилата за улично движение в Порт Маракайбо, а и не знаеше къде да паркира.

Тръгна нагоре по рампата, отвори си сам вратата и излезе на малка уличка зад „Утробата“. Стигна по нея до по-широка пресечка, попита един минувач как да намери „Нешлифованият диамант“, после се качи в една от големите коли.

Ядосваше се, че Кралица Нефрит го принуди да промени плана си. Много по-спокоен щеше да бъде, ако отидеше при Краеф Тимо след полунощ, когато телохранителите му са се отпуснали и дори един-двама може да са задрямали. Но той нямаше представа какво би направила Нефрит, реши ли да го възпре. Изобщо не би се затруднила да насъска срещу него сбирщина наемни убийци.

Общественото возило подмина малкия, съвсем обикновен наглед хотел и Чандлър слезе на следващото кръстовище. Върна се към сградата. Не се стараеше да остане незабелязан, защото тук още никой не го познаваше.

Влезе в сумрачния бар вляво от регистратурата и веднага усети вонята на гранясала мас от течните отрови, с които се наливаха извънземните твари. Забеляза, че хората в залата са твърде малко. Поръча си бира по компютърния терминал на масата. Поседя така петнайсетина минути, без да изпуска от очи входа на хотела. Макар че тук се подслоняваха почти само извънземни, не видя Сини дяволи, които да влизат или излизат, а и не очакваше това. Реши, че вече е време да открие къде точно е апартаментът, зает от Краеф Тимо.

Нямаше списък на посетителите, нито пък Чандлър би могъл да го прочете, ако имаше такъв. Дори не си помисли да използва вътрешната видеофонна мрежа. Беше сигурен, че дежурният администратор няма да му каже номера, а и не искаше да предупреждава Краеф Тимо за идването си. Сградата имаше само пет етажа. Свирача се отказа от идеята да ги огледа един по един, защото не му се вярваше някой от телохранителите да е застанал на пост пред апартамента.

Накрая влезе в кабинка на градската видеофонна система, прегледа указателя и си избра разположен наблизоресторант, който доставяше храна и по домовете. Бързо набра номера и се усмихна към камерата.

— Казвам се Тимо, обаждам ви се от „Нешлифованият диамант“. Последните две вечери тукашните гозби ми се сториха доста неприятни. Може ли да ми донесете сандвичи и бира?

Мъжът на екрана прие поръчката и попита за номера на стаята.

— Написан е на някакъв чудат език — оплака се Чандлър. — Но няма как да се объркате. Третата врата вдясно от асансьора, на седмия етаж.

Прекъсна връзката, върна се на мястото си в бара и зачака. След половин час в хотела влезе младеж, нарамил сак. Запъти се към въздушния асансьор, но излезе след броени секунди, смръщил вежди недоумяващо. Свирача бавно тръгна към вратата на асансьора, докато младежът размени няколко думи с лодинита на регистратурата. Влязоха едновременно и се качиха на четвъртия етаж.

Разносвачът тръгна наляво по коридора. Гледаше номерата на вратите. Чандлър изчака няколко секунди и го последва, без да бърза.

Младият мъж натисна сензора до една от вратите. Показа се Син дявол, започна разгорещен спор, който продължи не повече от две минути, и накрая разносвачът хлътна обратно в шахтата на асансьора.

Чандлър се облегна на стената. Искаше да е сигурен, че младежът няма пак да се опита да предаде поръчката и да си вземе парите. След малко прекоси тихо коридора, застана пред вратата на апартамента и докосна сензора.

Вратата незабавно се прибра в стената и пред него се изпречи могъщ Син дявол.

— Вече ти казах да се махаш! — изръмжа на земен език със силен акцент.

Без да продума, Свирача се пресегна и му преряза гърлото. Скочи в стаята, където още трима телохранители се бяха настанили в кресла със странна форма. Уби ги със звуковия си пистолет, преди да са осъзнали присъствието на натрапника.

Лазерен лъч прогори въздуха на сантиметри от ухото му, Чандлър се претърколи по пода и отвърна на изстрела. Още един Син дявол писна в агония и се запрепъва към средата на стаята. От ушите

му шуртеше зелена течност. Чандлър пак натисна спусъка и съществото се строполи на пода.

— Кой си ти? — попита глас, в който акцентът почти не личеше, но явно не беше човешки. — Какво искаш?

Говорещият беше в лявата спалня и Свирача смени звуковия пистолет с лазерен. Лъчът направо разпра стената на около метър над пода.

— Кой си ти? — повтори гласът. — Тя защо пожела аз да умра?

За миг задоволство наруши невъзмутимото хладнокръвие на Свирача. „Тя“ можеше да бъде само Оракула, значи наистина бе избрал подходяща мишена за нападението. За миг се поколеба — дали да не остави Тимо жив и да го разпита подробно за жената и нейните кроежи. Но си спомни как Бома предпочете сам да сложи край на живота си, вместо да издаде нещо за Оракула. Оставаше да се справи с поне още един телохранител, а Чандлър избягваше излишните рискове.

Пак стреля през стената, този път по-ниско, и чу шум от паднало тяло.

Изчака цяла минута за още някакъв звук или движение, за каквото и да е признак на живот в спалнята, после влезе предпазливо. Видя проснат Син дявол с огромно овъглено петно на гърдния кош.

Доближи трупа, обърна го по гръб и потърси с поглед някакъв символ или знак по дрехите. Още оглеждаше жертвата си, когато улови с ъгълчето на едното си око внезапно движение. Докато се извърташе към връхлитания телохранител, един синкав крак изрита пистолета от ръката му.

Огромният Син дявол протегна ръце към Чандлър, който отвърна в същия миг с два ритника по ставите на краката му. Изненаданото същество се олюля и едва запази равновесие, а Свирача направи едно-единствено движение с дясната си ръка и отскочи, за да не го опръска плисналата от гърлото на противника му кръв. Синия дявол изграчи нещо, впил яростен поглед в очите му, после умря.

Чандлър заключи вратата към коридора и през следващите минути се увери, че не са останали живи твари. След това измъкна малкия си нож, изрязва на всеки труп символа на Оракула и се зае старателно да претърсва апартамента. Взираше се за каквато и да било дреболия, която би могла да му подсказже нещо за Оракула и нейната организация.

Вече приключваше с ровенето, когато Нефрит влезе в апартамента с пистолет в дясната си ръка.

— Добре си се позабавлявал — отбеляза тя, отделила само секунда, за да огледа трупове по пода.

— А ти как влезе? — озъби се Чандлър.

— Тази сграда е моя.

— И какво търсиш тук?

— Дойдох да те спра.

— Защо?

— Защото още не бях решила дали искам да убиеш тези твари, а в моя свят никой не убива, без да съм му разрешила. — Тя се задави от ярост, но продължи със същия леден тон: — Каза, че ще останеш в стаята си още два часа, но ме излъга.

— Промених си решението — изрече безизразно Свирача.

— Ти ме излъга и само това има значение за мен. Може да не си искал да дойда с тебе, или пък си лъжец по природа. А може и тя да те е накарала да ме излъжеш.

— Вече имаш страхова невроза от Оракула — присмя ѝ се Чандлър.

— Нима е глупаво да се боиш от някого, който е способен да насочва бъдещето? — сопна се жената. — Възможно е да подцениш силите ѝ, но няма как да ги надцениш. Все едно, не това е важното сега. Ти ме излъга и уби седем Сини дяволи без моето съгласие. Прояви открито неподчинение.

— Що за глупости?! — ядоса се Чандлър. — Искаш да кажеш, че трябва да се подчинявам на твоите заповеди. Аз не приемам заповеди от никого!

— Имаш само две възможности, докато си в Порт Маракайбо — заяви Нефрит. — Първата е да обсъждаш плановете си с мен, за да ги одобря.

— А втората?

Тя насочи пистолета към него.

— Втората е да те убия.

— Я махни това — изрече пренебрежително Чандлър. — Нали искаш да пренесеш дейността си и на Хадес, а единствено аз съм способен да ти помогна. Все още играем в един отбор.

— Щом сме в един отбор, не би трябвало да ми се измъкваш под носа и да убиваш, без да съм се съгласила.

Откъм коридора се чува стъпките на много тежък извънземен, който се прибираше в стаята си.

— Мястото и моментът не са много подходящи за подобни спорове — отбеляза Свирача. — Тези трупове няма да останат неоткрити цяла нощ... Тимо и един от телохранителите бяха в спалнята. Откъде да знам, може и да са повикали помощ, преди да ги очистят.

Нефрит помисли и кимна.

— Така да бъде. — Тя прибра пистолета си. — Значи ще продължим разговора в „Утробата“.

Спуснаха се с асансьора във фойето и побързаха да излязат.

— С кола ли дойде? — попита Свирача.

— Оставих я зад оня ъгъл — посочи жената.

Мълчаха, докато Нефрит караше към публичния дом. От гаража се пренесоха в стаята на Чандлър, а оттам веднага отидоха в кабинета на съдържателката.

— Е, сега какво ще правим? — попита тя.

— Сега ще изберем нова жертва.

Кралица Нефрит поклати глава.

— Няма да ти помагам, докато не се уверя, че не ме манипулират.

Свирача сви рамене.

— Значи ще трябва сам да се оправям.

— Без информация от мен само ще изстребиш куп невинни Сини дяволи, които вероятно нямат нищо общо с Оракула.

— Не се налага да избия мнозина от тях — възрази Чандлър. — Ако оставям символа на Оракула на всяка жертва, или тя ще дойде да ме спре след най-много две седмици, или ще знам, че ѝ пречат да

напусне Хадес и сам ще отида там... Все пак бих си спестил излишни неприятности, ако знам кой работи за нея.

— Не и докато си изясня всичко! — упорито изрече Нефрит.

— Достатъчно ти е да знаеш едно-единствено нещо — успокои я Чандлър, — а то е, че ще станеш богата... всъщност още по-богата, независимо дали ще ликвидирам онази жена или ще я отведа. За останалото просто нищо не можем да си изясним. Можеш да си блъскаш главата отсега до края на света и пак няма да разбереш дали постъпваме според желанията ѝ, или решаваме сами.

— Само че пропускаш един факт.

— Нима? Кой по-точно?

— Каза ми, че агенти на Демокрацията се опитали да те убият в Порт Маракеш. Защо?

— Не се сещам. Вероятно не са искали да изпълня поръчката.

— Коя поръчка? — натърти Кралица Нефрит. — Да ликвидираш Оракула или да я заведеш при тях?

— Не знам.

— Е, поне за това би трябвало да се замислиш — увери го домакинята. — Ако са успели да научат нещо за Оракула, след като са те наели, и са решили, че е твърде опасно да я оставят жива, значи изобщо не бива да мислиш как да я отведеш от Хадес.

— Щом си убедена, че тя е способна да манипулира мен или тебе, защо да не манипулира и тях?

— Но защо ще иска от тях да те убият, щом си решил да я измъкнеш от планетата?

— Мога да измисля веднага какви ли не причини. Току-виж, оказало се, че е доволна и щастлива на Хадес. Или пък е уредила това покушение срещу мен, защото е знаела, че ще остана жив, но ще се прехвърля от Порт Маракеш в Порт Маракайбо, където ще успея да убедя Сините дяволи, че трябва да я насъскат срещу мен. Освен това се сетих, че тя може би има зъб на човека, който ме нае. Представи си, че според нея, ако аз съм мъртъв, той ще реши сам да изпълни поръчката. — Той се замисли и тръсна глава. — Няма как да проверя, преди да застана лице в лице с нея.

— Тогава ще е твърде късно! — отсече Нефрит. — Не знам дали насочва събитията, както си седи на Хадес, но всичко чуто досега ме убеждава, че поне няма да има проблеми с тебе, ако сте в една стая.

— Но аз не съм дошъл тук с твърдото намерение да я убия — възрази Чандлър. — Това ѝ е ясно предварително.

— Само че ще я убиеш, ако се наложи — веднага му напомни жената. — Това също ѝ е ясно.

— Да, ако не се уверя, че е склонна да дойде с мен, вероятно ще бъда принуден да я ликвидирам. Твърде опасно е човек да се надхитря с нея.

— Тя ще знае какво си намислил.

— Значи ще трябва да я поставя в такова положение, че осведомеността да не ѝ помогне с нищо.

— Не е възможно.

— Ще видим — отвърна Свирача по-самоуверено, отколкото се чувстваше в момента. Помълча и попита: — Имаш ли да ми казваш още нещо?

— Засега нямам.

— Ако нямаш нищо против, искам да си залъжа стомаха.

— Най-добре поръчай да ти донесат храната в стаята. Ще ти е от полза, ако някой може да се закълне, че те е заварил тук.

Чандлър кимна и се върна в стаята си. Поръча си сандвичи и се загледа в холографския пейзаж на фалшивия „прозорец“, докато чакаше да му ги донесат.

Сигналната лампичка на видеофона светна и той го включи.

— Да?

На екрана се появи лицето на Син дявол.

— Няма да стане, Свирач.

— За какво говориш?

— Върви си у дома — троснато изрече съществото. — Върви си, за да останеш жив.

Връзката прекъсна.

Чандлър незабавно се върна в кабинета на Кралица Нефрит и я завари да се мръщи пред монитора на компютър.

— Какво има? — попита го тя.

— Успяхме, при това доста по-скоро, отколкото се надявах.

— В кое сме успели?

— Току-що ме предупредиха да се махам.

— Оракула ли те пъди?

— Всъщност да — увери я Свирача. — Направи го чрез един Син дявол.

— Но как са те открили толкова бързо?

Той вдигна рамене.

— Нямам представа. Може да са ме следили още откакто слязох от кораба.

— И си ги насочил право към „Утробата“?!

— Не беше нарочно — успокой я Чандлър. — Пък и се свързаха с мен, а не с тебе. Знаят кой е виновен за произшествието в хотела. Няма основание да те подозират в съучастие.

— Щом са те видели в „Нешлифованият диамант“, видели са и мен. Какво точно ти каза Синия дявол?

— Че нямало да стане каквото искам. — Той се запъна и заяви: — По този начин тя ми подсказва сам да я потърся на планетата.

— Измисляш си.

— Аз не мисля, че си въобразявам.

— Може би Сините дяволи се опитват да те прогонят от Порт Маракайбо, за да не се наложи да пратят Оракула срещу тебе.

Свирача поклати глава.

— Повярвай ми, самата тя се е намесила.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото Сините дяволи и без това знаят къде да ме намерят, ако тя поиска да ме очистят. Щях да получа куршум или лазерен лъч, а не да си бърбря по видеофона... Но ако тя иска да я измъкна, точно това е начинът да ми го каже.

— Тази вечер ти уби седем Сини дяволи. Какво те кара да мислиш, че няма да ти отмъстят, без да чакат заповеди от Оракула?

— Защото им е казала вече нищо да не предприемат срещу мен. И защото само тя е могла да нагласи нещата така, че Демокрацията да ги остави на мира.

— Никакъв смисъл не виждам! — оплака се Кралица Нефрит. — Първо ми я описваш едва ли не като затворничка, после излиза, че те се боят дори да ѝ възразят.

— Може би двете възможности не се изключват взаимно — подсказа Свирача. — Представи си, че условието е да ѝ запазят живота само докато им дава ценни напътствия... но веднъж да сгреша, ще я унищожат. Ако положението е такова, значи изчакват първо да се

уверят във враждебните ѝ намерения към тях, иначе им остава единствено да я убият. Пък и замисли се над посланието ѝ — наглед тя само ми демонстрира силата си и се опитва да ме сплши.

Нефрит не проговори цяла минута, после кръстоса поглед с този на Чандлър.

— Не можеш да отидеш на Хадес.

Той направи кисела гримаса.

— Пак ли те загризаха съмненията?

— Докато ти беше в стаята си, свързах се с главната база данни на Делурос.

— Е, и?

— Поисках да ми предостави цялата достъпна информация за Оракула. Компютърът уточни, че информацията е действителна само в случай, че Гадателката и Оракула са едно и също лице. Но някои от подробностите съвпаднаха с онова, което чух от тебе.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — раздразнено попита Чандлър.

— Когато е била само на осем години, успяла е да изтреби някои от най-добрите ловци на глави по Вътрешната граница. Била е момиченце, но сега е зряла жена и е логично да се очаква, че е несравнимо по-силна. — Погледът ѝ не се отделяше от очите на Чандлър. — За един следобед е пречукала осмина тежковъоръжени преследвачи на планетата Убийствен рай. Не искам да имам нищо общо с нея — не си струва при такава опасност.

— Ако беше лесно да я отвлечеш или убиеш, нямаше да дават толкова пари за нея.

— Нима още не си проумял? — разгневено възкликна Нефрит. — Тази жена е способна да се пребори с Демокрацията. Твоите жертви още не са изстинали, а тя вече знае, че ти си ги убил. Ако я държат на Хадес против волята ѝ, ще кажа само: браво на Сините дяволи! Нека си я пазят! Съветът на онази твар е добър — прибери се у дома.

— Първо трябва да си свърша работата — спокойно каза Свирача. — А ти не си ли любопитна да научиш какво точно може да прави Оракула? Защото аз съм.

— Не искам аз да съм човекът, който ще ѝ позволи да се развихри в галактиката.

— Не е нужно да се замесваш. Искам само да знам как да слеза на планетата, без да ме открият веднага.

— И ти няма да се замесваш.

— Не се опитвай да ми попречиш! — заплашително изсъска Свирача.

— Няма да ѝ позволя да избяга от Хадес — изрече непреклонно Кралица Нефрит.

— Нямах избор.

— Напротив! — заяви домакинята и в същия миг пистолетът се оказа в дясната ѝ ръка. — Вече ти казах веднъж, че не си единственият убиец тук. Досега ти пощадих живота, но се боя, че вече е невъзможно.

— Наистина ли смяташ да ме убиеш? — промърмори Чандлър.

— Точно така.

— А откъде знаеш, че не правиш каквото Оракула иска от тебе?

Нефрит сви вежди, сякаш се замисли сериозно над въпроса му. Свирача се възползва от моментната ѝ разсеяност и замахна с лявата си ръка. Жената изпъшка и изтърва пистолета. От шията ѝ стърчеше дръжката на метателен нож.

Чандлър застана до нея.

— Съжалявам, но и ти се канеше да ме убиеш.

— Ти си глупак — дрезгаво прошепна тя. — Съсипа всички ни.

Кралица Нефрит се килна върху бюрото си и умря.

Свирача се забави само колкото да си прибере ножа, върна се в стаята си, спусна се в гаража и излезе в нощта на Порт Маракайбо.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
КНИГА НА ЛЕДЕНИЯ

Когато совалката кацна на Филемон II, Ледения попита как да стигне до голямото шестоъгълно здание. На входа показва временния си пропуск. Веднага застана пред пулта на информационния компютър и след малко влезе в шахтата на въздушен асансьор. Отново трябваше да покаже пропуска и да се подложи на проверка на ретинаграмата си, после се спусна поне шестдесет метра под земята.

Озова се в лабиринт от сияещи от чистота, ярко осветени коридори, изчака един войник да го доближи, показва пропуска си за трети път и бе заведен в тясно преддверие. Едва имаше време да запали малка пура, когато отсрещната врата се прибра в стената и друг войник застана пред него.

— Господин Мендоса, той е готов да ви приеме.

Ледения влезе в просторен кабинет, а войникът отстъпи в преддверието и вратата се затвори зад него.

— Карлос!

Тридесет и две вдигна поглед от лъскавата хромирана повърхност на бюрото си и се усмихна. Стената зад него бе изпъстрена с дреболии и сувенири, натрупали се през цял един живот, прекаран в служба на правителството, включително лично надписана холограма, изобразяваща настоящия Секретар на Демокрацията.

— Отдавна не сме се виждали — отбеляза домакинът.

— От двадесет и четири години плюс-минус един месец — потвърди Ледения.

— Не си се променил много.

— Не е зле да си провериш зрението — ухили се Мендоса. — Аз съм старец на шейсет и пет години, при това с шкембенце и изкуствен крак.

Тридесет и две също се засмя.

— Карлос, ти наистина не си се променил. Винаги си бил излишно прям и не си обръщал внимание на добронамерените, макар и неискрени комплименти. — Той изрече рязка команда и един левитиращ стол се плъзна към госта. — Няма ли да седнеш?

Ледения се настани удобно и попита:

— Какво ще кажеш за едно питие?

— А какво ти се пие?

— Все едно, стига да е мокро. Ако навиците ти са останали същите, едва ли имаш евтини боклуци.

Тридесет и две прихна доволно.

— Тогава малко алфардско бренди?

— Добре звучи — съгласи се Ледения.

Домакинът застава пред стена, привидно покрита от тавана до пода с библиотечни шкафове, натисна на определено място, част от холографското изображение изчезна и откри добре заредено барче. Тридесет и две напълни две чаши с бренди, занесе едната на госта и се върна зад бюрото си.

— Благодаря — промърмори Ледения.

— Това е от нови лозя — осведоми го домакинът и приглади светещия плат на скъпата си, шита по мярка туника. — Очаквам с нетърпение оценката ти.

Другият мъж сви рамене.

— Защо пък не. Аз поне нямам с какво да си запълня деня. Когато искаш да говорим по работа, кажи ми.

— Ти и по празните приказки не си падаш, нали? — кисело промълви Тридесет и две.

— В момента ти харчиш пари, а не аз. Така че дърдори колкото си искаш. Но като ти омръзне, все пак можеш да обясниш защо ми предложи три милиона кредита само за да дойда на Филемон II.

— Не вярвах да дойдеш, ако сумата е по-малка — откровено обясни домакинът. — Доколкото разбирам, забогатял си.

— Оправям се някак.

— И все пак трите милиона те накараха да се появиш тук.

— Не са малко пари за едно обикновено пътуване.

— Там, откъдето идват тези пари, има още много.

— Охотно ще те изслушам — увери гостът.

— Карлос, ние се намираме в твърде затруднено положение.

— Кой сте „вие“?

— Знаеш за кого работя.

— Добре, загазили сте. Това какво общо има с мен?

— За да бъдем съвсем честни, Карлос, в момента ти работиш за мен.

Ледения си позволи тънка усмивчица.

— Значи ти си ми пратил Бетина Бейли или както всъщност се казва онази жена... Знаех, че е някой от Демокрацията, но не бях сигурен точно кой.

— Да, аз я пратих при тебе. И ти прие поръчката.

— Работа по въпроса.

— Нека бъдем точни — по въпроса работи Джошуа Джеремая Чандлър, по прякор Свирача. Прав ли съм?

Лицето на Ледения остана напълно невъзмутимо.

— Не виждам защо трябва да отричам. Той е по-млад, по-силен и ужасно бърз в сравнение с мен.

— Но аз наех тебе.

— Всъщност ти не си наемал никого. Това направи твоята агентка, а аз избрах най-добрия да свърши работата.

— Е, тогава сигурно ще ти бъде интересно да научиш, че твоят „най-добър“ избраник направо е превъртял.

— Позволявам си да се усъмня.

— Поддържате ли връзка, откакто той замина за системата Алфа Крепело?

— Не. Но не съм и очаквал да ми се обади толкова скоро.

Ледения допи чашата си и запали отново пурата, която бе угаснала.

— Ще бъда много изненадан, ако някога ти се обади — заяде се Тридесет и две. — Знаеш ли какво е направил още щом се появил в Порт Маракеш?

— Порт Маракеш ли?

— Това е един от тераформираните спътници на Алфа Крепело III.

— Ами ти ми кажи — предложи Ледения.

— Ликвидирал най-добрия наемен убиец там и поел неговия бизнес. После се преместил в Порт Маракайбо, където преди два дни премахнал и жената, която въртяла проституцията и рекета на втория спътник. — Тридесет и две опита да се успокои. — По дяволите, Карлос!... Твоят човек е станал цар на криминалните типове, при това е започнал с пари, дадени от мен!

Гостът поклати глава.

— Не ми казваш всичко, което знаеш.

— Не е вярно. Деянията му са установен факт.

— Познавам Свирача. Той няма никакво желание да напусне родния си свят. Дори поръчките приема, за да покрие разходите си за онази негова джунгла.

— Уверявам те, вече върти свои игрички — настоя Тридесет и две. — Работи само за себе си.

— Укроти се малко — посъветва го Ледения. — Подхванал е нещата точно както бих го направил аз. Първо си е разчистил място, за да уталожил подозренията на Пенелопа, че е дошъл заради нея, а и така по-лесно е могъл да си купи информация за нея. Явно е успял. Но в такъв случай не разбирам защо е трябвало да се мести на другия спътник.

— Преметнал ни е! — сопна се домакинът.

Ледения пак поклати глава.

— Не е останал достатъчно дълго в Порт Маракеш, за да си закрепил положението. Нещо го е принудило да се махне. — Той впи пронизващ поглед в Тридесет и две. — И ти ще ми кажеш какво е станало, ако искаш този разговор да продължи.

Домакинът отвърна на погледа му, но сведе глава и въздъхна.

— Опитали са се да го убият.

— Някой от твоите хора?

— Не, но и те работят за Демокрацията. Не сме единственото управление, което се тревожи от съществуването на Оракула.

— Стига де — изсумтя Ледения недоверчиво. — Били са от твоите кучета, защото си решил, че е най-добре да се отървеш от него. — Той прехвърли възможностите в ума си. — Значи Свирача е разбрал, че се опитваш да го отстраниш, затова се е преместил на другия спътник. Само че не ми е ясно защо не си е променил самоличността.

— Променил я е.

— А ти как разбра, че той е извършил второто убийство?

— Ликвидирал е жена, известна там като Кралица Нефрит. Мнозина от подчинените ѝ ни описаха мъжа.

— Предполагам, че не сте успели да го спипате?

— Той просто изчезна. Но е само въпрос на време да се появи отново. Още не се е наложил като главатар.

На Ледения изглежда му беше много забавно.

— Виждам, че с годините не си помъдрял особено.

— А според тебе къде ще отиде?

— Вероятно вече е на Алфа Крепело III.

— Тогава защо е убил Кралица Нефрит?

— Нямам представа.

— Няма да се хвана на въдицата — троснато каза Тридесет и две.

— Откакто е пристигнал в онази звездна система, всяка негова стъпка е имала за цел да вземе в свои ръце цялата мрежа от престъпници на два от спътниците.

— Мисли каквото искаш — нехайно отвърна Ледения. — Не съм дошъл тук да споря с тебе.

— Дойде, защото ти платих.

— Правилно. И срещу три милиона кредита поне съм длъжен да изслушам учтиво твоите дрънканици.

— Виж какво — разсърди се домакинът, — вече ти казах, че си имаме сериозни проблеми. Дори ако си прав и той е отишъл на Алфа Крепело III, не сме се отървали от затрудненията.

— Все още съм готов да те изслушам.

— Внушиха ни, че никой не иска да рискува и няма да измъкваме Оракула от планетата. Новата ми заповед е да я унищожа.

— Дано имаш късмет — подсмихна се Ледения.

— Нужно ми е нещо повече от късмет — натърти Тридесет и две. — Искам резултати... А Свирача дали ще я убие?

— Само ако не измисли начин да я отведе. Сигурно не си забравил, че точно за това ми плати.

— Можеш ли да се свържеш с него и да му съобщиш, че условията вече са други? Съмнявам се да ми повярва след случката в Порт Маракеш, макар че изобщо не бях забъркан в покушението срещу него.

— И аз се съмнявам — проточи замислено Ледения. — Ако вече е на планетата, ще се крие от всички, докато стигне до Оракула. Най-добрият вариант за тебе е да пратиш още някого и да се надяваш, че вторият ти агент ще изпревари Свирача.

— Вече пратих там осем човека — призна Тридесет и две. — Първите седем от тях са мъртви.

— А осмият?

Лицето на домакина се разкриви.

— Осмият е престъпник, когото освободих от затвора. Изпипва великолепно операциите си и убива, без да му мигне окото. — Той се подвоуми, но продължи: — Натъпках го с всякакви устройства — камера в окото, предавател в ухото, дори бомба в черепа, за да не се прави на интересен.

— И какво стана?

— Кучият му син открил как да махне всичко! — изръмжа Тридесет и две. — Вече ме изнуди за пари и действия, без да го контролирам по никакъв начин!

Ледения се ухили.

— Това момче май ще ми стане симпатично.

— Освен това има заповед да премахне твоя човек, ако се сблъска на Хадес.

— Хадес ли?

— Това е неофициалното име на Алфа Крепело III.

— А защо е нужно да убива Свирача?

— Защото шефовете на Демокрацията са решили, че предпочитат онази жена да е мъртва, отколкото да върлува из галактиката.

— Безполезно е — промълви Ледения след малко. — По-печен от Свирача не съм срещал. Твоят човек и косъм не може да смъкне от главата му.

— Не ми пука дали ще го убие! — отсече домакинът.

— Май нищо не разбирам.

— Проклятие, Карлос!... Вече имаме двама на планетата. Единият ще се опита да отмъкне Пенелопа, а ние за нищо на света не искаме тя да тръгне с него. Другият знае, че му преведохме десет милиона в някаква толкова сенчеста сметка, че дори аз не успях да се добера до нея. И му е ясно като слънчев ден, че докопаме ли го, чака го незабавна екзекуция. — Той млъкна с усилие, за да овладее нервите си. — Заповядано ми е да ликвидирам Оракула, но не мога да се надявам, че който и да е от двамата ще направи това.

— Може и да си прав — безметежно отвърна Ледения. — Като гледам, доста пари си пръснал на вятъра.

— Вината отчасти е и твоя — заяде се Тридесет и две.

— Виж ти! Как го измисли?

— Само един човек в света познава Пенелопа Бейли достатъчно добре, за да ми свърши работата. И аз те наех, Карлос. Щом си взел парите, трябваше лично да се заемеш с това.

— Аз съм един куц, затлъстял дъртак — взмути се гостът. — Затова ти намерих най-добрия в занаята.

— Може да е страхотен като убиец, но не познава жената. За разлика от тебе.

— Чуй ме сега — подхвана Ледения. — Аз още по-силно от тебе желая смъртта ѝ. Тя уби човек, който не ми беше безразличен, а аз останах с един крак. — Той се пресегна и угаси пурата си в пепелника. — Но освен това съзнавам колко е опасна Пенелопа. Допускам, че тя е най-опасното живо същество в цялата скапана галактика, може би дори в цялата история на галактиката! Ето причината да се откажа от сладостта на личното отмъщение и да наема професионалист, който има най-големи шансове да успее.

— Добре де, но той няма никакво намерение да свърши това. Изтребва главатари на банди и се стреми да заеме мястото им.

— Готов съм да се обзаложа с тебе на трите милиона кредита, които ми даде, че той е или на Хадес, или е на път за там.

— Дори да си прав, няма да я ликвидира.

— Отначало няма да се опита — съгласи се Ледения.

— Ти си наясно с дарбата на Пенелопа. Ако тя знае, че той е наблизо, и не иска да тръгне с него, какви са шансовете му да я убие?

— Горедолу равни на нула.

— Моят човек би могъл да я изненада, но пък няма никакъв стимул да се занимава с нея. Платихме му пребогато и едва ли някога ще си направи труда да ми се обади.

— Никой не може да я изненада — възрази гостът. — Не е нужно да те види, за да знае, че си наоколо. Тя вижда какво ще стане и ако не ѝ харесва — променя го.

— Е, сега убеди ли се?! — възкликна домакинът. — Ето какво не знаят Свирача и Джими Двете пера! Затова си ми нужен ти!

— Джими Двете пера? — учудено повтори Ледения. — Пратил си Индианеца срещу Оракула?

— Познаваш ли го?

— Чувал съм за него. Пада си по онези семенца.

— Затова предпочетох да го държа под око.

— Ами можеш да забравиш за него — заяви Ледения. — Щом се е отървал от твоите джунджурии, вече се кефи в своя въображаем рай.

— На Хадес не може да си намери семена.

Гостът го зяпна.

— Ти вярваш ли си?

— Проверяваме всяка пратка товари, предназначена за Хадес.

— И да има планета, на която не се вкарват нелегално семена, тя още не е открита.

— Все едно. Ако Джими вече си е напълнил устата с дрога, твоята намеса става още по-наложителна.

— Засега няма нищо наложително — кротко напомни гостът. — Ти ми плати три милиона само за да те изслушам.

— Готов съм да ти платя много повече.

— Достатъчно богат съм. Нямам нужда от още пари.

— Давам ти възможност и да си отмъстиш.

— Няма как да отмъстиш на ураган или йонна буря — възрази Ледения. — Те са природни стихии. Ако оцелееш след срещата си с тях, радваш се на късмета си и се стараеш такава беда да не ти се случи втори път. — Той млъкна за момент и се навъси. — И Пенелопа е природна стихия. Ще ликувам, ако на някого му стигнат силите да я убие, но не вярвам, че това е възможно. Не съм толкова тъп, че сам да се опитам. Сблъсках се с нея, когато бях много по-млад и жизнен, но и тогава ми се размина на косъм.

— Толкова си трезвомислещ и спокоен, че почти ти повярвах — промърмори Тридесет и две. — Карлос, постарах се да науча всичко за тебе. През последните четиринадесет години си разнищвал всяка следа, която е могла да те отведе при нея. Кръстосвал си из цялата Вътрешна граница в опити да откриеш момичето. Поведението ти не е на човек, който се страхува от нова среща с Пенелопа.

— Да, отначало я издирвах стръвно — призна Ледения. — Няма защо да те лъжа. Но никой не може да живее само с омраза толкова години. След време чувствата затихват, съзнанието се избистря. Накрая я търсех по-скоро от любопитство. Исках да науча в какво се е превърнала, как е успяла да се крие толкова дълго, какво е намислила.

— Сега Пенелопа е само на две звездни системи оттук — напомни Тридесет и две. — А ти още нищо не знаеш за нея.

— Когато е готова да направи решителния си ход, всички ще научим.

Домакинът допи последната глътка бренди от чашата си и се вторачи в госта.

— Не можем да си позволим това. Трябва да я ликвидираме сега.

— А може би тя иска само да я оставим на мира.

— Ако ти имаше такава дарба, би ли се примирил да живееш тихо и скромно само за да не си навличаш неприятности?

— Не, обаче...

— Какво „обаче“?

— Обаче аз съм човек — каза Ледения. — Предполагам, че за Пенелопа това определение вече не важи.

— Още една причина да се отървем от нея.

— Щом казваш.

— Десет милиона кредита — изрече домакинът.

Гостът не отговори, загледал се в някаква точка на стената.

— Е? — подкани го нетърпеливо Тридесет и две.

— Не ми досаждай — отрязва го Ледения. — Мисля.

— Разходите ли пресмяташ?

— Казах ти да си затваряш устата!

Мъжът зад бюрото го изгледа, сви рамене и не проговори повече. Ледения не помръдна в креслото две-три минути, после се обърна към Тридесет и две.

— Имаш си страхотна беля на главата.

— Точно това ти обяснявам, откакто влезе тук.

Гостът поклати глава.

— Най-лошият ти проблем не е този, за който си мислиш.

— Нещо не те разбирам...

— Толкова отдавна срещнах Пенелопа, че понякога забравям на какво е способна — обясни Ледения. — Имаш двама агенти на Хадес...

— Знаем само за един.

— Повярвай ми — имаш двама.

— Добре де, засега ще се съглася. И що за извод следва от това?

— Помисли — защо тези двамата са още живи?

Домакинът явно се обърка напълно.

— Не схващам смисъла на въпроса ти.

— Защо корабът на Индианеца не се разби, вместо да кацне благополучно? Защо Свирача е успял да извърши убийствата на спътниците?

— Тя ги иска живи! — досети се Тридесет и две. — Но защо?

— Сещам се само за една причина. Задържат насила Пенелопа на онази планета и тя иска двамата агенти да я измъкнат оттам.

— Насила ли? Нима това е възможно?

— Не мога да кажа... но знам, че ако не е искала да тръгне, Индианеца нямаше да преживее операцията за премахването на твоите устройства. Хирургът е щял да кихне или да трепне в най-неподходящия момент... Да, ти си прав. Ако не можеш да отзовеш Свирача, ще се наложи да го убиеш. Вероятно и Индианеца. Щом Пенелопа желае да се махне от Хадес, трябва да я спреш.

— Заповядано ми е да организирам ликвидирането ѝ.

— Набутай си тия заповеди отзад! — изсумтя Ледения. — Момичето ти беше в ръцете едва шестгодишно, а ти дори тогава не успя да я опазиш. Опитах се да я убия, когато беше на осем години, и се провалих с трясък. Но сега жителите на Хадес са измислили как да я държат затворена там години наред, въпреки че без никакво съмнение силата ѝ се е развивала. — Взираше се настойчиво в очите на Тридесет и две. — Позволиш ли ѝ да избяга от планетата, адът ще се отвори под краката ни. Пенелопа няма нужда от боен флот, за да покори някоя планета. Само ще избере единственото бъдеще сред милиони възможни, в което близката звезда избухва или грамаден метеорит се забива в планетата. Дай ѝ петхилядна армия и тя ще победи в битка срещу всяка сила в галактиката, като просто предпочете най-печелившия вариант. Не вярвам, че е възможно тя да бъде убита, но може да бъде затворена — както е и в момента.

— Ако си налучкал истината, това са идеалните условия, улесняващи ликвидирането ѝ — настоя домакинът.

— Не, ти още не разбираш — въздъхна Ледения. — Да си представим, че я държат в килия. Ако се опиташ да я застреляш, тя ще кихне или ще се закашля в точно подбран миг, или пък ще направи нещо друго, за да настъпи бъдещето, в което ти ще улучиш вместо нея ключалката на вратата.

— И все пак сме длъжни да опитаме.

— Не! — изрева Ледения. — Поне сега проумей какво се опитвам да ти обясня — те са измислили как да я задържат. Трябва да сме луди, за да се намесим.

— Но не можем да седим със скръстени ръце! — ядоса се и Тридесет и две.

— Можехме, ако не ме беше наел и ако не беше насъскал Индианеца — тежко изрече Ледения. — Но както вече ти казах, имаш си голяма беля на главата. Който и да стигне пръв до нея, ще я освободи, съзнателно или по принуда. — Той млъкна за дълго. — Преведи десет милиона кредита по някоя от сметките ми — каза неохотно. — Ще трябва и аз да отида.

— Май доскоро не искаше да се забъркваш.

— И сега не искам. Но само аз мога да отменя поръчката на Свирача. Той ще убие всеки друг, когото пратиш при него.

— А Индианеца?

— Намерил ли си е семена, сега е някъде из безкрайните ловни полета. Ако пък се опита да убие Свирача, ще можеш да погребеш каквото остане от него.

— Но ако е без дрога и не срещне Свирача, ще потърси Оракула.

— Значи ще се наложи аз да го намеря и да го спра.

— Ти сам изтъкна, че си дърт дебелак с протеза вместо крак — сопна му се Тридесет и две. — Защо се надяваш да го спреш?

— Той няма да знае защо съм там и така ще му липсва мотив да ме очисти. Дано дотогава съм намерил Свирача, за да ми помогне. — Ледения изгледа мрачно събеседника си. — Иначе ти остава само още една възможност.

— Например?

— Да пръснеш на атоми цялата гадна планета, при това с автоматични кораби, програмирани на хиляди светлинни години оттук.

— Не можем да избием двеста милиона Сини дяволи само за да се отървем от някой, който е вероятна заплаха за нас!

— Правила сме и по-лоши неща преди.

— Нямам намерение да се прочуя като масов убиец!

Ледения въздъхна.

— Значи остава аз да отида на Хадес и ако мога, да намеря Свирача и Индианеца, преди те да са я намерили.

— А какво те кара да мислиш, че тя ще те остави да кацнеш на планетата?

— Все ще измисля нещо. Плащаш ми отчасти и за това.

Тридесет и две се опита да осмисли отговора и смутено тръсна глава.

— Не знам какво да правя. Когато го казваш по този начин, поне изглежда логично... — Въздъхна пресекливо. — Но от мен се иска да я убия, а ние обсъждаме как да попречим на двама изпечени убийци, които имат задача да я открият.

— Ти решаваш — отсече Ледения. — Аз съм старец и се надявам животът ми да свърши, преди тя да обърне Демокрацията с карантите навън. — Той се изправи. — Връщам се в кораба си. Ще остана в орбита още десет часа. Сигурно си записал целия ни разговор. Пусни го на ония, от които си получаваш заповедите. Ако не ми се обадиш през това време, ще приема, че продължавате с опитите да убиете Пенелопа, и ще се върна на Последен шанс.

Не бяха нужни десет часа, нито дори осем.

Само пет часа по-късно Демокрацията преведе по сметка на Ледения десет милиона кредита.

Десет минути след това той включи двигателите на кораба си и отпътува към Хадес. Чудеше се дали ще доживее да похарчи дори един кредит от тези пари.

Когато доближи планетата, получи радиосигнал.

— Навлязохте в пространството, контролирано от Алфа Крепело

III — съобщи глас с акцент. — Моля, идентифицирайте се.

— Тук „Космическа мишка“, регистрационен номер 932K1P23, излетях преди пет галактически стандартни денонощия от Последен шанс със спиране на Филемон II. Пилот — Карлос Мендоса.

— Достъпът до Алфа Крепело III е забранен за лица, които не са получили предварително разрешение.

— Искам да говоря с някой от началниците.

— Това е невъзможно.

— Трябва да предам особено важна информация.

— От какъв характер е тази информация?

— Не е предназначена за дребни чиновници — отсече Ледения.

— Трябва да говоря с някого от вашите началници.

— Вече ви обясних, че това е невъзможно.

— Тогава ми съобщете името и служебния си номер — настоя Ледения. — Искам да знам кой ще си го отнесе, когато командирът ви попита защо не е бил уведомен навреме.

Последва кратка пауза.

— Моля, изчакайте — обади се гласът.

Ледения си позволи мигновена усмивка, отвори кутия бира и зачака искането му да бъде предадено нагоре по командната верига до някого, който най-накрая би поел отговорност.

Минаха единадесет минути.

После на екрана се появи Син дявол с блестящи скъпоценни камъни по униформата си. Човекът предположи, че това са някакви ордени или знаци за висок ранг.

— Аз съм Праед Тропо — представи се съществото.

— Началник ли сте?

— Заемам отговорен пост. Каква информация искате да ми съобщите?

— Въпросът е твърде деликатен. Бих искал да поговоря с вас лично.

— Нямате разрешение за кацане на Алфа Крепело III.

— Дори за да спася живота на Оракула? — учуди се Ледения.

Лицето на Синия дявол не се промени, но тонът му стана по-умерен.

— Продължавайте — подкани той.

— В момента на Алфа Крепело III се намира професионален убиец — човек, който е нает да ликвидира Оракула. Той не работи за Демокрацията. Всъщност именно Демокрацията, която няма никакво желание да избухне междупланетен скандал, ми възложи задачата да попреча на убиеца. Но за да я изпълня, имам нужда от вашето съдействие.

— Оракула не е в опасност — заяви съществото. — Никой не може да ѝ навреди.

— Демокрацията контролира петдесетина хиляди светове, но никъде по тях няма по-хитър убиец от този. Сигурен ли сте, че сте готов да поемете такъв риск?

— Щом е най-хитрият убиец, как възнамерявате да му попречите?

— Лично аз не мога да сторя това — призна Ледения. — Най-добрите ми години отдавна останаха зад гърба ми. Все пак познавам похватите на този човек, а и ще го разпозная. Надявам се да ви помогна при залавянето му.

— Изпратете ни холограмата и ретинаграмата му, а ние ще се погрижим за него.

— Ако организирам залавянето му, ще ми бъдат изплатени десет милиона кредита. Но ще получа парите единствено в случай че мисията ми завърши успешно. Демокрацията няма да има никакъв мотив да ми ги даде, ако вие свършите работата вместо мен. Или ще си сътрудничим, или се връщам на Последен шанс, а Оракула да се оправя както може.

— Защо трябва да ви вярвам? — скептично подхвърли Праед Тропо.

— Можете да се допитате до човека, който ми възложи задачата.

— А защо да вярвам на който и да е човек?

Ледения очакваше този въпрос. Сега беше времето да изиграе най-силния си коз — предложението, на което бе готов да заложил живота си.

— Охотно ще се поставя на ваше разположение, докато се убедите, че ви казвам истината. Не се съмнявам, че имате устройства, подобни на детектора на лъжата. Нямам нищо против да ме разпитате и да проверите реакциите ми с такова устройство.

— Имам нужда от време, за да обмисля решението си — заяви Праед Тропо.

— Разбирам ви, но моля да разберете, че всяка пропусната минута е в полза на убиеца.

„А и колкото по-малко време имаш да се сетиш за изненадващ въпрос, толкова по-добре.“

Този път мълчанието трая най-много тридесет секунди.

— Ще излъчим координатите на площадката за кацане — съобщи Синият дявол. — Трябва да изключите всички оръжейни системи на кораба си или ще бъдете унищожен.

— Нямам никакви оръжейни системи — отвърна Ледения.

— Предаваме координатите.

Корабът бе насочен към военен космодрум, където кацна след четиридесет минути. Ледения излезе в непоносимо жежкия въздух на Хадес и веднага бе заобиколен от цял взвод Сини дяволи. Отведоха го набързо в близката сграда, където го чакаше Праед Тропо.

— Трябва да ви е ясно, че ако ви уличим в лъжа, ще бъдете затворен и най-вероятно екзекутиран — каза военачалникът вместо поздрав.

— Съзнавам това. Но щом се уверите, че съм искрен с вас, надявам се да работим заедно.

— Ще видим.

— Нека ви кажа още нещо. Аз съм независим бизнесмен, който се опитва да стане още по-независим. Лично на мен не ми пука дали Оракула ще живее милион години, или ще се спомине още утре.

— А защо трябва да знам това?

— Опитвам се да ви накарам да разберете, че можете да ми се доверите, защото се ръководя от най-древната и силна човешка подбуда — алчността. Нямам причина да ви лъжа, напротив.

— Мендоса, ако казвате истината, няма за какво да се безпокоите — отвърна Праед Тропо. — Последвайте ме.

Тръгнаха по коридора, придружени от взвода. Ледения не бе виждал такъв коридор през живота си. Сякаш се бе пръкнал от фантазията на пиян до смърт архитект или направо от мозъка на луд. Таванът се издигаше пет метра нагоре, после се спускаше отведнъж, така че трябваше да се наведат, за да не си ударят главите. Криволичеше без никакво видимо обяснение, отстрани нямаше врати или открити помещения. И когато Ледения вече бе уверен, че са се върнали там, откъдето тръгнаха, внезапно се озоваха в голяма стая.

Стените образуваха чудати ъгли помежду си, а таванът приличаше на застинала вълна от бурен океан. В отсрещния край на стаята бяха наредени машини, но никоя от тях не приличаше на нещо познато. До една от тях бе поставен стол, явно предназначен не за човеци. Като се вгледа, Ледения прецени, че на тази измишльотина и един Син дявол би се чувствал доста неудобно.

Наредиха му да седне. Праед Тропо залепи малък диск отзад на врата му и още един на лявата му китка. Четирима Сини дяволи от взвода насочиха оръжията си към човека.

— Готови сме да ви разпитаме — съобщи военачалникът. — Ако излъжете, нервните ви центрове ще бъдат подложени на почти смъртоносно въздействие. Разбрахте ли ме?

— Да.

— Опитате ли се да избягате преди края на разпита, ще бъдете застрелян. Разбрахте ли и това?

— Да.

— Добре. Как се казвате?

— Карлос Мендоса.

— На коя планета живеете?

— На Последен шанс.

— В нашата документация не е регистрирана планета с наименование Последен шанс.

— Официално се нарича Медисън IV.

— Мендоса, защо дойдохте тук?

„Ето, започва се. Запази спокойствие, не се вълнувай излишно и си подбирай думите много предпазливо. Ако не се объркаш, можеш да надхитриш тази машина.“

— Дойдох на Алфа Крепело III, за да попреча на наемен убиец, чието име е Чандлър.

Напрегна се в очакване на токовия удар, но след миг се отпусна.

— Каква е задачата на Чандлър?

— Трябва да открие и ликвидира Оракула.

— А вие как научихте това?

„Внимавай!“

— Познавам добре човека, който го е наел.

— А кой нае вас, за да предотвратите убийството?

— Високопоставен служител на Демокрацията. Не знам истинското му име, а кодовото е Тридесет и две. В момента се намира на Филемон II. Предложи ми десет милиона кредита, ако изпълня мисията си.

— Как е успял Чандлър да дойде на Алфа Крепело III? — продължи Праед Тропо.

— Това не ми е известно.

— Къде е той сега?

— Не знам.

— Но сте сигурен, че му е поръчано да убие Оракула?

„Не отговаряй веднага. Поеми си дъх. Нека отговорът ти бъде точен. Мисли!“

— Знам, че при подходящи обстоятелства той ще се опита да я убие.

И сега Ледения очакваше да бъде раздрусан почти фатално, но нищо подобно не го сполетя.

— Срещал ли сте се лично с Чандлър?

— Да.

— И можете да го разпознаете?

— Да.

— А каква полза ще имаме ние от това, щом е такъв майстор на маскировката?

— Познавам начина му на действие. И когато го видя, ще го позная веднага.

— Убеден ли сте? — усъмни се Праед Тропо. — Изобщо ли не се колебаете?

— Абсолютно сигурен съм — потвърди Ледения. — Не изпитвам никакви колебания. — Той поспря и добави: — Ако сте удовлетворен

от отговорите, защо не махнете тези неща от мен? Доста неспокоен съм и се притеснявам машината да не сметне състоянието на нервите ми за признак на лъжа.

— Ще прекъснем връзката ви с уреда, когато аз реша — заяви Синия дявол.

Зададе същите въпроси още три пъти, после поиска Ледения да му изброи установените жертви на Чандлър.

— Изглежда, че наистина е опасен — най-после призна Праед Тропо.

— Разправят, че е най-добрият в занаята.

— И все пак не разбирам защо Демокрацията иска да му попречи. Струва ми се, че ще бъдат много доволни, ако Оракула умре. Само тя успя да съхрани нашата независимост досега.

Отначало Ледения реши да си замълчи, защото не му бе зададен пряк въпрос. Но след миг разбра, че е добре да скалъпи някакъв отговор, преди Тропо да се сети за по-опасен начин да изрази недоумението си.

— Уверявам ви, че Демокрацията не иска Чандлър да изпълни поръчката. Доколкото разбрах, опитали са се да го премахнат, докато е бил в Порт Маракеш, но неуспешно.

Синия дявол се вторачи задълго в него.

— Ще ви попитам още веднъж, направо: Демокрацията ли нае този професионален убиец?

„Този убиец. Съсредоточи се върху «този». Те дори не подозират за Индианеца. «Този» убиец е Свирача. Само Свирача! И точно аз му казах да я убие, ако не може да я отведе. Демокрацията не знаеше нищо за указанията ми. Те я искаха жива по онова време. И Тропо говори само за Свирача. Не за Индианеца. Само за Свирача, а аз му казах какво да прави, не Демокрацията!“

— Явно се колебаете как да ми отговорите — обади се Праед Тропо. — Питам ви отново: Демокрацията ли нае този убиец да ликвидира Оракула?

— Не — натърти Ледения.

— И още веднъж: Демокрацията ли нае Чандлър да убие Оракула?

— Не.

„Това е. Вече научи от мен всичко, което можех да ти кажа. Няма смисъл да ме разпитваш за Оракула. Аз съм само един дребен доносник. Какво мога да знам за нея? Вероятно дори не ми е ясно дали е човек или е Син дявол. И защо да се интересувам от Оракула? Никой нищо не би ми казал за нейната дарба. Само не ме питай за нея и вече съм победител. Само не ме питай за Оракула...“

— Вие верен ли сте на Демокрацията? — изрече Праед Тропо.

— Не изпитвам подобни чувства.

— Ако поискат от вас да излъжете, ще го направите ли?

— Зависи от много неща.

— От какво например?

— От изгодата, която ще ми донесат лъжите.

— За финансова изгода ли говорите?

— Точно така.

— А излъгахте ли ме?

„Пита ме за лъжи по време на този разпит, а не за разговора ни, докато бях в кораба. Това е очевидно. Пита ме само дали съм го излъгал, откакто съм прикачен към тая машина. Въпросът се отнася само за този разпит!“

— Не.

Праед Тропо отново провери данните от уреда и кимна на един от подчинените си, който махна дисковете от врата и ръката на Ледения. Човекът стана от стола и изведнъж усети колко неудобна е била позата му. Протегна се, за да разкърши схванатите си мускули.

— Доволен ли сте? — попита след секунда.

— Засега — отговори Синия дявол.

— Тогава нека се захващаме за работа, преди Чандлър да ни е минал на завоя.

— Какво означава това?

— Искях да кажа — преди да ни е изпреварил. Тук е от няколко дни. Откъде да знам, може вече да е опасно близо до Оракула.

— Нищо не заплашва Оракула — спокойно го увери Праед Тропо.

— Колко пъти да ви повтарям, че този мъж е най-способният убиец в Демокрацията?

— Няма никакво значение. Никой не може да убие Оракула.

Ледения прозря възможността да се покаже невеж и се възползва мигновено.

— Всеки Син дявол може да бъде убит.

Лицето на съществото се разкриви странно и Ледения реши, че е успял да го развесели.

— Тя не принадлежи към моята раса, а към вашата!

— Тогава какво търси на Алфа Крепело III?

— Това не ви засяга.

— Е, щом е жена, още по-наложително е да я защитим — промълви Ледения. — Чандлър е специалист точно в изтребването на човеци.

— Не може да я убие — с равен глас повтори Синия дявол.

— Ами щом сте толкова сигурен, защо ми позволихте да кацна, по дяволите?

— Защото на планетата има наемен убиец, който трябва да бъде задържан.

Ледения се насили да покаже, че е смутен.

— Но нали сте убеден, че той нищо лошо няма да направи на Оракула? Тогава защо?...

— Защото може да навреди на онези мои сънародници, които са постоянно около Оракула.

— А защо Оракула е толкова неуязвима?

Праед Тропо пренебрегна въпроса и поведе Ледения обратно по безумно кривящия се коридор към изхода от сградата. Щом излязоха, спря и се обърна към човека.

— Нямаме подходяща за вас храна. Ще бъдете придружен до вашия кораб, откъдето ще вземете припаси, достатъчни за три денонощия.

— Ами ако минат повече от три дни, докато хванем Чандлър?

— В такъв случай ще взема друго решение.

— Я почакайте малко. Щом нямате храна за хора, Оракула какво яде?

— Нямаме храна за вас — обясни военачалникът.

„Свиращ, ти ще трябва да се криеш много старателно, значи е малко вероятно да научиш кой й доставя храната. Но ако Индианеца не се е отнесъл в страната на виденията, досега се е сетил сто пъти. Значи

той е по-близо до нея от тебе и очаквам да се появи пръв, стига да не преживя семена.

И ако се наложи да пожертвам един от вас, ще е по-скоро Индианеца, ще го представя за тебе... Пък и така е по-добре, защото отдавна мина времето, когато бих се надявал да се справя с тебе, ако изобщо някога съм бил способен на това. Само ми се иска да бях погледнал някаква холограма на проклетия Индианец!“

— Какво ще правим, след като си взема храна? — попита Ледения на глас.

— После ще дойдете с мен на едно място, където ще прегледате холограмите на всички хора, намиращи се в момента на Алфа Крепело III. Ако разпознаете Чандлър между тях, ще го арестуваме.

— Ами ако нямате негова холограма или не можете да го намерите?

— Тогава ще повишим бдителността на охраната и когато направи опит да нападне Оракула, ще го задържим.

— Искате ли да чуете едно предложение от мен? — попита Ледения.

— Кажете.

— Чандлър е твърде опитен професионалист, за да го спипате толкова лесно. Може и да го разпознае на холограмата, но по-вероятно е той вече да приближава мястото, където сте настанили Оракула. Няма да избере най-прекия път. Само глупак би постъпил така на планета, където всеки човек е под подозрение.

„Само глупак или сакат старец, който е толкова грохнал, че вече не го бива за тайни операции.“

— Мендоса, какво искате да ми внушите? — грубо попита Праед Тропо.

— Той е предпазлив — продължи Ледения, — затова няма да направи нищо, преди да е проучил задълженията и графика на всеки Син дявол, който е близо до Оракула. Вижте какво, ако просто подсилите охраната, той ще чака, докато вашата бдителност отслабне. Не знам колко са му платили за тази поръчка, но трябва да е достатъчно, за да чака година или две, ако го принудите. Той обаче ме познава и няма никаква причина да се усъмни в мен. Поставете ме близо до щаба на Оракула, така че да се забелязвам лесно, и според мен той ще се опита да поговори с мен.

— За какво има да говори с вас?

— Ще се учуди, защото няма да разбере какво правя там. Ще иска да се убеди, че не сме съперници, или пък ще си помисли, че му нося нови указания от неговия работодател.

— Нима това ще ни помогне? — недоверчиво подхвърли военачалникът. — Вие сте старец, а той е професионален убиец. Как ще го задържите?

— Няма аз да го задържа — обясни Ледения. — Но поне има шанс да улесня залавянето му. Ще му кажа, че има промяна в плановете и че трябва да отидем някъде, за да я обсъдим... а там ще го чакате вие.

— Очаквате ли да ви повярва?

— А защо не?

— Защото, както вече изтъкнахте, няма очевидна причина за присъствието ви на Алфа Крепело III. Може би ще надуши опасността още щом ви види.

— И това не е изключено — съгласи се Ледения. — Но какъв избор ще има? Уверявате ме, че Оракула е недосегаема. Успее ли планът ми, само час по-късно ще арестувате убиеца. Ако се разтревожи, когато ме намери, ще се скрие отново, което с нищо няма да ви затрудни, напротив — поне ще знаете приблизително района, където да го търсите.

— А ако ви премахне? — упорстваше Праед Тропо.

— Плащат ми достатъчно, за да поема този риск.

— Ще се наложи да обмисля много внимателно вашето предложение. Не ми допада да ви предоставя чак такава свобода на действията.

— Щом ще си помагаме, ще трябва и да си имаме доверие.

— Вие сте човек и това е достатъчно, за да ви подозирам — заяви военачалникът.

— Но нали собствената ви машина потвърди, че казвам истината!

— Отговорихте искрено на въпросите ми — призна Праед Тропо. — Но остава възможността да не съм задал най-правилните въпроси. Вие сте човек, а искате да помогнете на друга раса да се отърве от такъв като вас. Изобщо не се съмнявам, че ако не ви бях разрешил да кацнете, щяхте да потърсите начин за нелегално проникване на Алфа

Крепело III. Онзи убиец ви познава и ви вярва, а вие се каните да го измамите и да го предадете в ръцете ни. Как да знам какви други подбуди имате, защо всъщност сте тук?

„Тропо, по-умен си, отколкото изглеждаше в началото. Скоро ще ти хрумне да попиташ Оракула какво трябва да предприемеш срещу Чандлър. Засега те е страх да я занимаваш с такава глупост, но утре или вдругиден ще събереш смелост. Почти сигурен съм, че ще споменеш името ми. Боя се, че ти е писано да умреш преждевременно.“

— Е, измислите ли нещо по-добро, съобщете ми.

— Така и ще направя.

— Само не се бавете излишно. Не забравяйте, че този мъж винаги е успявал, освен това е имал достатъчно време, за да открие къде е Оракула. Животът на мнозина зависи от нашата бърза реакция.

„Включително и моят.“

До края на деня Праед Тропо още не бе решил какъв план за действие да избере и Ледения помоли за разрешение да прекара нощта в кораба си, където щеше да му бъде по-хладно и имаше удобно за човеци легло. Синия дявол отначало се заинати, но все пак му разреши да се върне в кораба.

Щом затвори люка на въздушния шлюз и включи системата за сигурност, Ледения седна пред подпространствената си радиостанция.

— Тридесет и две слуша — чу се глас.

— Аз съм — каза Ледения. — Дано си прав, че тия твари не могат да засичат честотата, която използваме.

— Не могат. А ти къде си — на някой от спътниците ли?

— На Хадес.

— Вече си на Хадес?! — изуми се Тридесет и две. — Знаех си, че ти си най-подходящ за тази задача, и затова изпратих онази жена при тебе! Не биваше да прехвърляш работата на друг.

— И сега щеше да се опитваш да убиеш мен — сухо напомни Ледения.

Настъпи неловко мълчание.

— Научи ли нещо ново? — накрая попита Тридесет и две.

— Още нищо не съм надушил за намеренията на Свирача, ако това те интересува.

— А за Джими Двете пера?

— Не знам къде е, но ако се е опазил от семената, знам къде ще се появи.

— Не за него се тревожа. Или ще убие Оракула, или него ще пречукат, докато се опитва. Трябва да спрем Чандлър!

— Позволяваш ли да ти напомня, че съм на тази гнусна планета само от три-четири часа? Ако беше толкова лесно човек да го прецака, нямаше да го наема, а ти не би ме потърсил изобщо.

— Моля те да ме извиниш — явно насила каза Тридесет и две. — Само че много се безпокоим какво ще стане накрая.

— И колко сте тези, дето се безпокоите? Да не правите облози кой ще остане жив и на кого ще видят сметката?

— Моля те, само внимавай! — напомни Тридесет и две. — Ако наистина се обзалагахме, Оракула щеше да е фаворит в състезанието.

— Известно ми е. Но ако ме оставиш да поприказвам с някой от твоите специалисти по взривни вещества, може и да намаля шансовете й.

— Веднага ще повикам някого.

— Само побързай. Въпреки всичко не разчитам на тази защитена честота.

Специалистката беше готова за разговор след броени минути. Ледения й зададе множество въпроси, отговорите го удовлетвориха и той изключи радиостанцията. Изчака няколко минути да се убеди, че никой не е засякъл разговора и не се кани да го арестува. През следващите два часа беше много зает — възползва се от току-що получената информация. Накрая се просна на койката си и заспа на секундата, изтощен и телесно, и психически от този ден.

Още с изгрева на слънцето Праед Тропо му се обади и поиска веднага да го види. Навън вече беше твърде топло, а въздухът се сгорещяваше с всяка минута. Ледения нахлупи широкопола шапка, за да предпази очите си от слънчевите лъчи.

— Обмислих предложението ви — съобщи военачалникът, докато вървяха към чакащата ги кола. — Реших да приложим вашия план за залавянето на убиеца.

— Благодаря.

— Мендоса, няма за какво да ми благодарите. Трябва да се справим с много опасно положение. А вие ще рискувате живота си.

— Вече ви казах, че ми плащат добре за рисковете.

Лицето на Праед Тропо показва ясно какво мисли той за раса, която би направила всичко за пари.

— Къде ще ходим? — попита Ледения, когато военачалникът му махна да влезе в колата.

Вътре се бяха настанили още четирима въоръжени Сини дяволи.

— Където вие пожелахте да отидем.

Изведнъж прозорците на возилото се затъмниха и се включи осветлението.

— В щаба на Оракула?

— Познахте — потвърди Праед Тропо. — Не е нужно да знаете къде е разположен, затова затъмнихме прозорците.

Ледения се опитваше напразно да седне по-удобно. За пръв път, откакто стъпи на Хадес, остро усети неприятната, почти горчива миризма на Сините дяволи. В колата нямаше климатична инсталация, защото местните жители понасяха добре жегата. Устата на човека пресъхна в миг. След няколко минути вече се потеше обилно, дрехите му подгизнаха, а стъпалото на здравия му крак жвакаше неприятно в обувката.

— Колко остава? — попита прегракнало.

— Може би час, може би два — нехайно отговори Праед Тропо.

— Чудесно — промърмори човекът.

— Не ви понася климатът ли?

— Да, и то много.

— О, тъй ли било! — изрече военачалникът без дори намек за загриженост.

Колата се носеше бързо в неznайна посока. Ледения откри, че му е по-удобно да седи приведен напред, опрял лакти на коленете си. Но само след десетина минути гърбът го заболя и той пак се облегна назад. Долавяше, че състоянието му дава истински повод за веселие на Сините дяволи.

— В някакъв град ли отиваме? — попита човекът с надеждата, че разговорът поне ще отвлече мислите му от това окаяно положение.

— Какво ви накара да предположите това?

— Защото би било по-трудно да открият сградата, където е Оракула, ако наоколо има още стотици такива.

— Тя не се бои от нападения.

— Разкажете ми нещо за нея.

— Защо?

— Рискувам живота си, за да я спася. Естествено е да съм любопитен.

— Тя не е заплашена от нищо. Тук сте само за да помогнете в залавянето на престъпник, който би могъл да навреди на мои сънародници.

— Защо я наричате Оракула? Да не изрича някакви мистични послания от отвъдното?

— „Оракул“ е дума от земния език. Тя сама си избра името. Не знам какво означава.

— А защо живее сред вас?

— Вече казах, че това не ви засяга — напомни Праед Тропо.

— Как изглежда?

— Като всеки друг човек.

— Да, но всеки друг човек е смъртен и уязвим. Защо сте толкова уверен, че тя е недосегаема?

— Мендоса, започвате да прекалявате с въпросите.

— Демокрацията ми плаща тлъста сумичка, за да се погрижа за безопасността на тази жена. Значи някой друг е платил твърде много, за да се отърве от нея. Ще ми се да знам какво я прави толкова важна. А вашето твърдение, че тя е в пълна безопасност, ме озадачава.

— Моля ви да млъкнете, Мендоса. Досаждате ми с тези въпроси.

— Ами тогава отговорете ми и ще спра да ви питам.

— Хрумна ми нещо, за което вие несъмнено сте се досетил отдавна. Чандлър може и да е получил повече от десет милиона кредита, за да убие Оракула. Щом знаете кой го е наел и щом алчността е най-силната подбуда за хората, струва ми се твърде вероятно и вие да се опитате да я убиете, ако прецените, че обстоятелствата ви позволяват това.

— Постоянно чувам от вас, че е невъзможно тази жена да пострада — сопна се Ледения. — Нима ме лъгахте досега?

— Не. Но може да причините смъртта на мои сънародници, за което ще ми потърсят отговорност. Именно аз ви разреших да дойдете тук. Затова няма да ви кажа нищо повече за Оракула. Мислете как да заловим Чандлър. Другото не е ваша работа.

„Хъм, да бях по-млад и силен, сигурно наистина щях да прецакам Чандлър, за да убия Оракула... и ако беше истина каквото казах на Тропо. Той пак хитрее прекалено. Ако всички Сини дяволи са като него, чудя се за какво им е притрябвала Пенелопа.“

— Поне ми кажете — изрече на глас, — нещо за мястото, където сте я настанили. Какви са размерите му, колко Сини дяволи го охраняват, какви системи за сигурност използвате.

— Сам ще видите, когато пристигнем.

— Така да бъде — въздъхна Ледения.

— Мендоса, едно нещо ще ви кажа още сега.

— Добре.

— Моята раса се нарича Лорхн. Смятаме прякора Сини дяволи за обида.

— Нямах намерение да ви обиждам. Досега съм чувал да ви наричат само Сини дяволи.

— Ние ви наричаме хора, а не... — Праед Тропо произнесе странно съчетание от звуци. — И научихме вашия език, въпреки че няма нищо общо с нашия. Демокрацията отлично знае названието на нашата раса, но продължава да си служи с този прякор и не изисква от своите дипломати да учат езика ни. Трябва ли да се учудвате, че не искаме да се присъединим към вас?

— Не съм нито политик, нито чиновник — отвърна Ледения. — Аз съм обикновен бизнесмен и отсега нататък с удоволствие ще ви наричам Лорхни. Щом смятате, че големите клечки в Демокрацията се отнасят пренебрежително към вас, кажете го на тях.

— Лично аз не поддържам никаква връзка с Демокрацията, нито имам такива намерения. Казах това на вас, защото ако останете жив, ще очаквам от вас да предадете думите ми на сегашните си работодатели.

— Така и ще направя — излъга Ледения.

Синия дявол млъкна, човекът също се отказа да му задава въпроси.

След около час усети, че колата завива наляво и изведнъж свистенето на вятъра затихна, явно заради масивна преграда — здания или някакви естествени възвишения. След около два километра спряха.

— Пристигнахме — съобщи Праед Тропо и прозорците отново станаха прозрачни.

Очите на Ледения се насълзиха от ярките отражения по пясъка. Първо забеляза сградата, добре прикрита под надвиснали скали. Постройката му се видя направо шантава и трудно премери дължината ѝ на око — поне стотина метра.

Кварцовият покрив хвърляше налудничави отблясъци в червено, оранжево и златисто, а сините метални ивици на рамката изглеждаха твърде сложно преплетени.

Ледения потърси с поглед прозорци и врати — откри няколко, където не биваше да ги има, но никакви по нормалните им места, и сви

рамене. Бе обикалял достатъчно дълго по чужди светове и вече не се опитваше да търси човешка логика, където не би могъл да я намери. Щом местните жители смятаха, че тук покривът трябва да се издига на петнадесет метра, а там да се спуска до три, беше готов да приеме факта, без да умува над обяснението му. Интересуваше го само жената под този покрив.

В края на сградата имаше огромна триъгълна врата и когато останалите слязоха от колата, шофьорът я подкара натам. Ледения предположи, че зад вратата е разположен просторен гараж.

Наоколо крачеха единадесет Сини дяволи, но маршрутите на обиколките им като че изобщо не бяха съгласувани. Нито един от тях не носеше оръжие.

— Тези кои са? — попита Ледения.

— Обслужващ персонал.

— Какво вършат?

— Изпълняват религиозни ритуали.

— Твърде удобни мишени са — отбеляза човекът.

— Значи по-скоро ще се присъединят към своя Бог — вдигна рамене Праед Тропо.

— А онова какво е? — Ледения посочи една от каменните форми, пръснати наоколо. — Прилича ми на фонтан.

— Какво е фонтан?

Човекът обясни и Синия дявол не скри неодобрението си.

— Нямаме излишна вода за подобни безсмислици.

— Добре, а за какво служат тези неща?

— Това са паметници, отбелязващи местата, където различни представители на моята раса загинаха в защита на Оракула. — Съществува добави внушително: — Всички до един бяха убити от агенти на Демокрацията.

— Явно са ме наели, за да се помирят с вас — отбеляза Ледения.

— Опитът ме учи, че хората никога не се стремят да поправят стореното зло — заяви Праед Тропо.

— Значи сте се сблъскал само със зли хора.

— Мендоса, ще ви дам възможност да ми докажете, че греша. Но не очаквам да сте различен от останалите.

— Вижте какво, не искате да ви наричам Сини дяволи и аз се съобразих с желанието ви. Но имате навика да изказвате съждения за

моята раса, макар да знаете, че не са верни.

— Не съм казал нищо, което да не е вярно.

— Според вас хората не заслужават доверие и презират вашата раса.

— Това е истина.

— Забравяте Оракула. Тя също е от моята раса, но вие ѝ се доверявате.

Праед Тропо изгледа втренчено Ледения и натърти:

— Повтарям — не съм казал нищо, което да не е вярно.

Ледения размишляваше над думите на Праед Тропо, докато обикаляха района около сградата. Щом минаха навсякъде, военачалникът попита:

— Според вас откъде ще доближи Чандлър?

Ледения се завъртя на пети, за да огледа отново.

— Трудно е да се каже. Предполагам, че западната ограда е под напрежение?

— Не използваме електричество в системите си за сигурност — отвърна Праед Тропо. — Твърде лесно е да бъде изключено като източник на енергия. Около оградата има поле, което при допир убива всяко същество.

— Ами онази скала? — попита Ледения и посочил грамадата, надвиснала над зданието.

— Недостъпна е.

— Може би ще затрудни един Лорхн, но едва ли ще измъчи много Чандлър.

— А вие бихте ли успял да я изкачите? — заядливо подхвърли Праед Тропо.

Човекът се засмя.

— Не... но аз ходя с протеза вместо крак, а и не мога да я използвам както трябва заради повреден нерв. Преди двайсетина години щях да се кача горе, без да се задъхам.

— Значи ще разположа часови на всички подстъпи към скалата — заключи военачалникът.

— На ваше място не бих постъпил така.

— Защо? — подозрително попита Синия дявол.

— Защото си нямате работа с некадърник. Веднага ще забележи постовете и няма да навлезе навътре. А без да ме доближи, няма как да се свържа с него.

— Сигурен ли сте?

— Единственият друг начин да проникне е да убие всички часови... Доколкото разбирам, докарахте ме тук, за да предотвратя

именно това.

— Вярно е — призна Праед Тропо. — Но ако се отнасяме така към схемата за защита, Чандлър почти сигурно ще стигне мястото, на което стоим, без да бъде задържан.

— Ами че нали към това се стремим?! — учуди се Ледения. — Нека го пуснем да влезе в капана, иначе няма как да говори с мен.

— Възможно е изобщо да не говори с вас — възрази военачалникът. — Може би просто ще реши да ви убие.

— Не виждам защо ще го прави.

— Хората непрекъснато се мамят един друг. Защо очаквате да ви повярва?

— Защото ме познава.

— Този отговор не ме задоволява.

— Жалко, защото за друг не се сецам. А и за вас е безразлично дали ще ме убие. Настоявате, че никой не може да стори зло на Оракула. Така поне Чандлър няма да ви се измъкне.

Праед Тропо помисли, преди да каже:

— Разсъждавате логично.

— Радвам се, че поне в едно нещо мненията ни съвпаднаха — промърмори Ледения.

— Какви са предложенията ви за останалата част от защитния периметър? Бихме могли просто да изключим оградата.

— Идеята не е добра. Нали искаме ние да изберем откъде да дойде Чандлър? Ако го оставите той да избира, може изобщо да не го забележа.

Синият дявол го погледна особено.

— Нещо глупаво ли казах? — попита Ледения.

— Не. Само си помислих, че много добре играете ролята си.

— Не играя никаква роля! — сърдито отвърна човекът. — Опитвам се да спечеля обещаните ми пари.

— И все пак не ви вярвам, Мендоса. Досега се постаряхте да не допуснете никаква грешка. Ако бяхте предложил да изключим оградата, щях да се уверя, че сте съучастник на убиеца, и щях веднага да ви изпратя в най-близкия затвор. — Съществува мълъкна колебливо. — Ще продължа да работя с вас, но очаквам рано или късно да сбъркате и няма да пропусна този момент.

— Обречен сте на голямо разочарование — увери го Ледения.

— Винаги съм очаквал най-лошото от хората — заяви Праед Тропо. — И досега не съм бъркал в предположенията си.

— Ако още ще ме убеждавате към каква раса от предатели и измамници принадлежа, не можем ли да продължим някъде на сянка? — раздразнено изрече Ледения. — Остана ли тук по-дълго, животът ми ще свърши, преди да съм ви убедил в своята искреност.

Синия дявол го отведе под чудатото оформен навес — наглед имаше само предназначението да подслони на сянка всеки, който бе готов да се наведе или да приклепне.

— А на вас не ви ли е неудобно тук? — попита човекът съществото, което беше малко по-високо от него.

— Вие поискахте да отидем на сянка.

— Вече ме напушва смях — осведоми го Ледения. — Мебелите и колите ви са достатъчно неудобни, но ако ще се пека до смърт, не виждам защо трябва и да съм се сгънал на две през това време.

— Трябваше да помислите за това, преди да дойдете на Алфа Крепело III — сопна му се Праед Тропо и пак излезе на слънце.

— Вижте какво — подхвана възрастният мъж, който също го последва и мъчително изправи гърба си, — знам, че сте доволен от причинените ми неудобства, но моята раса просто не е приспособена към такива температури, а и аз не съм в първа младост. Трябва да ми осигурите някое удобно сенчесто място — подчертавам, удобно — за да стоя отвън и да чакам появата на Чандлър.

— Най-вероятно ще се опита да проникне в периметъра по тъмно — възрази военачалникът. — Тук е доста хладно през нощта.

— Благодаря, вече се насладих и на нощите ви. Хладни са само за един Лорхн. Вие имате ли престава какво е чадър?

— Не.

— Ще ви го нарисувам. Искам някой от вашите да ми направи нещо подобно. И ще имам нужда от много вода.

— Водата изобщо не се намира в изобилие на Алфа Крепело III.

— Но професионалните убийци идват още по-рядко — отсече Ледения. — Ако искате да му попреча, поне ми поддържайте живота, докато дойде.

Синия дявол изглежда реши да се отнесе сериозно към молбата му.

— Ще видя какво можем да направим за вас.

— Добре.

Праед Тропо го погледна по-внимателно.

— Още не сте огледал подстъпите, по които колите навлизат в периметъра. Чувствате ли се достатъчно силен, за да направим това още сега?

— Хайде да свършваме по-бързо — изсумтя човекът.

Вече вървяха към втория път, когато Ледения спря внезапно заради силен пристъп на световъртеж.

— Какво ви е, Мендоса?

— Май е топлинен удар — промърмори старецът. — Не трябва да стоя повече на открито.

— Как се лекува топлинният удар при хората?

— Не знам — изпъшка Ледения и сграбчи ръката на Праед Тропо, за да не падне. — Досега не ми се е случвало. Занесете ме на хладина и ако изпадна в безсъзнание, измислете как да вкарате повечко течности в организма ми. Нека бъде само вода. Едва ли ще понеса някое от вашите питиета.

Военачалникът побърза да повика още двама Сини дяволи. Последният спомен на Ледения бе как го внасят във фоайето на огромна сграда.

После изпадна в несвяст.

Когато се опомни, лежеше на пода в тясна стаичка, до нар със странна форма. Помисли, че дори замаян от обезводняването е предпочел пода пред тукашните мебели.

Стана, подпря се на каменната стена и огледа помещението. Едва ли имаше седем-осем квадратни метра — точно колкото да побере нара, масичка с няколко плота и холоекран на вътрешната комуникационна система. На масичката бе оставен голям съд с вода. Ледения веднага го сграбчи, но мина почти минута, преди да открие как се отваря. Отпи две дълги глътки. Водата беше топла и отгоре плуваха някакви дребни точици, но вкусът ѝ му се стори божествен.

Измъчваше го желанието да изпразни съда на един дъх, но си спомни нещо прочетено отдавна — трябва да пие често, но по малко, докато си възстанови силите. Предпазливо пристъпи из стаичката и установи, че не е толкова слаб, колкото очакваше.

Вратата беше затворена. Ледения нямаше представа дали е заключена, а и засега не го интересуваше. Поне още час не би могъл да се възползва от новото преимущество... ако изобщо бе спечелил нещо с проникването си в сградата.

Закрачи от стена до стена, за да прогони схващането от тялото си, после седна предпазливо на края на нара и се отдаде на наслаждението, че се е отървал от слънцето на Хадес. И в стаята беше твърде топло — поне тридесет и пет градуса, но в сравнение с пещта навън му се струваше много приятно.

След пет минути пак стана да се поразтъпче и този път се чувстваше по-добре. Тъкмо доближи стената срещу холоекрана, когато чу глас:

— Както виждам, вече си се възстановил.

Студен, равнодушен, смътно познат глас.

Обърна се към изображението на стройна млада жена. Взря се в лицето — скулите изпъкваха малко повече, брадичката беше по-остро очертана, а и косата му се стори по-тъмна. Но това беше тя. Само в

очите откри истинска промяна. Бяха странно отчуждени, сякаш го гледаше някой извънземен.

— Отдавна не сме се срещали — изрече Ледения най-сетне.

— От четиринадесет години — уточни Пенелопа Бейли.

ПЕТА ЧАСТ
КНИГА НА ОРАКУЛА

— Писна ми да чакам, гади ми се вече! — изръмжа Индианеца. Двамата с Брусар бяха в стаята му в посолството. — Май е време да си свърша работата.

— Но нали нямахте намерение да правите нищо, преди Свирача да се появи?

— Откъде да знам, че Сините дяволи не са го очистили още на някой от спътниците? Може изобщо да не дойде.

Индианеца пак скочи и закръстосва неспокойно из стаята, а Брусар се втренчи в него объркано. Не разбираше промяната, настъпила постепенно у лейтенанта през последните дни. Ставаше все по-раздражителен и няколко пъти си позволи да избухне невъздържано. Тези странности просто не се връзваха с фасадата на хладнокръвен професионалист, с която Брусар вече свикна. Младежът сериозно се безпокоеше за психическото състояние на Двете пера.

— Къде е тоя, по дяволите? — изсъска Индианеца и блъсна с юмрук по стената. — Не мога да го чакам до безкрайност!

— Господине, не е определен никакъв краен срок за ликвидирането на Оракула — опита се да го успокои Брусар. — Поне не сте ми казал такова нещо.

— Имам си личен краен срок! — отсече Двете пера. — И почти стигнах до него.

— Личен срок ли? — озадачено повтори младежът.

— Млъкни и ме остави да помисля!

— Господине, мога да изляза, ако желаете.

— Излизай или стой, все ми е едно.

Мяташе се между стените още по-трескаво. Брусар го погледа още няколко минути, после се прибра в своята стая, разтревожен от състоянието на своя нов началник.

Накрая Индианеца спря пред компютъра и го зяпна, сякаш го виждаше за пръв път. Подивелият му поглед се избистри и той седна спокойно в креслото.

— Компютър, включи се!

— Работа — уведоми го машината.

— Провери всички бази данни на планетата и ми кажи дали Джошуа Джеремая Чандлър, известен още като Свирача, вече е пристигнал на Хадес.

— Проверявам... не е известно.

— Мамка му! — промърмори Двете пера.

Тъкмо да скочи от креслото, когато прозрението го споходи.

— Компютър! — кресна в същия миг.

— Да?

— Като те питах досега, отговаряше ми с „не“. Защо сега отговори: „Не е известно“?

— Защото във военната база Полид Креба е кацнал кораб с човек на борда, но не успях да установя неговата самоличност.

— Той трябва да е! — възкликна Индианеца. — Арестуван ли е?

— Не е известно.

— Няма значение. Ако са го опандизили, ще си изгние в килията и няма защо да чакам повече. А ако не са, явно ги е убедил, че е безвреден, и вече се движи свободно по планетата. Значи трябва да нанесе удара още тая нощ.

Машината не отговори, защото не ѝ бе зададен въпрос.

— Изключи се — нареди Двете пера.

Екранът угасна, а мъжът излезе и отиде при Брусар.

— Тая нощ ще се развихря!

— Сигурен ли сте, господине? — смутено попита младежът.

— И още как! Чандлър е кацнал на Хадес!

— Това установено ли е?

— Компютърът потвърди.

— Компютърът потвърди, че Чандлър е на планетата? Тогава защо името му липсва в нашите имиграционни списъци?

— Приземил е кораба си във военна база на Сините дяволи.

— Но защо?!

— А аз откъде да знам! — троснато отвърна Индианеца. — Той е тук, от нищо друго не ми пука.

— Какво име използва?

— Не знам.

Брусар се намръщи.

— В такъв случай едва ли е сигурно, че това е Свирача.

— Кой друг би кацнал в тази адска дупка, без да мине през митницата и имиграционните власти? — Индианеца се запъна изведнъж. — Ще имам нужда от твоята помощ.

— Господине, не искам да проявя нито непочтителност, нито пренебрежение към вашия чин, но предлагам първо да се подложите на психологически тест.

Яростният поглед на Двете пера почти го опари физически.

— Какви ми ги плещиш? Да не мислиш, че съм се побъркал?

— Не, господине. Но напоследък се държите странно.

— Скоро ще се оправя — обеща Индианеца.

— Вие сте изнервен и раздразнителен, станяхте и разсеян — неумолимо продължи младежът. — Струва ми се, че не е разумно в такова състояние да действате срещу Оракула.

— Всичко ще бъде наред — настоя Двете пера, положил мъчителни усилия да уталожил гнева си и разяждащия го порок. — Повярвай ми!

— Само бих искал да ви прегледа щатният ни психолог.

— Няма да ми каже нищо ново. Чуй сега — тая нощ ще се размърдам, с тебе или без тебе, но ще ми облекчиш живота, ако дойдеш с мен. Само ме закарай до мястото, където бяхме миналия път. За останалото ще имам грижа аз. — Той погледна строго младежа. — Е, излизаш ли от играта?

Брусар въздъхна примирено.

— Не мога да ви пусна сам.

— Добре. Щом се смрачи, тръгваме.

Младежът понечи да излезе.

— Има още нещо — спря го Индианецът.

— Моля?

— Ценя твоята загриженост и разбирам, че ми желаш само доброто... Но ако ти или някой друг се опитате да ме спрете, ще се убедите колко ме бива като убиец.

Брусар се изопна в цял ръст.

— Това беше излишна забележка, господине — изрече с достойнство.

— Да се надяваме.

На свечеряване потеглиха с колата. Поеха по главното шосе, водещо извън града, без да бързат. След двадесетина минути идващите

насреща коли съвсем се разрешиха, а след още половин час изчезнаха напълно.

— Нищо не ми изглежда познато — промърмори Индианеца, присвил очи към страничния прозорец. — Къде са всичките ония скали?

— Ще стигнем там чак след четиридесет минути.

Двете пера се свлече в седалката и затвори очи.

— Господине, още не сте ми казал какъв е планът ви за тази вечер — напомни Брусар.

— Знам.

— Но поне имате план, нали?

Двете пера се тупна по туниката.

— Всичко необходимо е тук.

— Оръжие ли носите?

Индианеца се засмя.

— Нося и оръжие.

Двама въоръжени Сини дяволи влязоха в стаичката и мълчаливо поведоха Ледения по дълъг тъмен коридор, после по стръмно наклонена рампа, минаха по втори коридор и накрая спряха пред широка врата, където ги чакаше Праед Тропо.

— Мендоса, тя иска да говори с вас.

— Досетих се.

— Не я доближавайте!

— Не разбирам.

— Ще разберете.

Военачалникът тихо изрече команда, вратата се отвори и откри огромна, разкошно обзаведена стая. Стените бяха дълги почти петнадесет метра. Имаше легла, кресла, бюра, маси, дори холоекран — всичко тук беше предназначено да се използва от човек.

А единствената обитателка на стаята стоеше на десетина метра от Ледения — висока, стройна, с тъмноруса коса и бледосини очи, които сякаш гледаха през него към скрита тайна, която само тази жена можеше да съзре.

— Добре дошъл във владенията ми.

— Здравсти, Пенелопа.

— Познавате ли я? — изненада се Праед Тропо.

— Срецали сме се много отдавна — отвърна Ледения.

— Не очаквах да те видя отново — каза Оракула. — Мислех, че ще умреш там, където те оставих, но тогава бях още малка и способностите ми не бяха съзрели достатъчно.

— Вече си пораснала.

— Да, пораснах — отвърна тя разсеяно, като че му отделяше само малка частица от вниманието си. — Виждам нещата по-ясно, по-ярко, а и ги тълкувам правилно.

— Що за неща виждаш?

— Каквито биха те побъркали за миг, ако ти се явят... Милиони възможности, всички борещи се за съществуване. Трилиони случки, очакващи да им позволя да се сбъднат.

— Съжаливах те, когато беше момиченце — промълви Ледения.
— Съжаливам те и сега.

— Спести си чувствата — грубо каза Пенелопа. — Не бих си разменила мястото с тебе.

Той се вгледа в тънката линия на три метра пред краката му и забеляза, че минава и по стените и тавана.

— По-точно казано, дори да искаше, не би могла да застанеш на моето място.

Тя се усмихна.

— А, говориш за силовото поле.

— Това ли било...

— Да, задържа ме вътре, но в същото време задържа отвън тебе... и другите.

— Кои други?

— Не се прави на тъпак. Не ти подхожда.

— За убиеца Чандлър ли говорите? — намеси се Праед Тропо.

— Може би — изрече Оракула и се обърна към Синия дявол. — Сега трябва да ни оставиш сами.

Той веднага се присъедини към двамата си войници зад вратата, която се затвори след секунда.

— Пенелопа, откога си затворена тук?

— Защо смяташ, че съм затворничка?

— Можеш ли да напуснеш тази стая?

— Ще мога... след време.

— Но не точно сега, нали?

— В момента нямам желание да изляза.

Той я огледа мълчаливо.

— Променила си се — каза след малко.

— Пораснах — отново натърти Оракула.

Старецът поклати глава.

— Вече е трудно да се каже, че си човешко същество.

— Я ме виж! — Тя се завъртя пред него. — Не изглеждам ли като всяка млада жена?

— Другите млади жени обикновено съсредоточават вниманието си върху това, което говорят или слушат. А ти си с часове, дори дни пред всеки друг, нали? Нашето настояще за тебе е минало. Изричаш думи, вече познати за тебе отпреди идването ми.

— Твърде прозорлив си. Радвам се, че те доведох тук.

— Дойдох по своя воля. Ако това служи на целите ти, дължи се на случайно съвпадение.

— Мисли каквото си искаш — Пенелопа рязко се обърна наляво.

— А това защо го направи? — попита Ледения.

— Твоят приятел Свирача идва насам. Пристигна преди три дни, скрит в товарния отсек на кораб. Измъкна се от космодрума през нощта. И вече знае къде съм. Ако бях останала на мястото си, един от моите служители щеше да го разпознае, преди да е напуснал Куичанча.

— И ти с едно завъртане му помогна да остане незабелязан? — усъмни се Ледения.

— Слушай, има безбройни варианти на бъдещето. Възможностите ми да му въздействам са ограничени, но поне във всяко бъдеще след това завъртане той напуска града, без да му попречат.

— Но как е възможно едно движение да повлияе на събития, предстоящи на сто и петдесет километра оттук?

— Не знам отговора на въпроса „защо и как“, но пък знам Истината — ведро отвърна Оракула. — В тази вселена на причини и следствия аз съм Причинителката, а волята и постъпките ми избират следствията.

Старецът се вторачи безмълвно в нея.

— Защо ме гледаш толкова особено?

— Защото се чудя.

— На мен ли?

Той поклати глава.

— Не, на себе си.

— Обясни ми, моля те.

— Защо да си хабя думите? Ти вече знаеш какво ще ти кажа.

— Знаем милиони думи, които би могъл да кажеш. Не искам да ги прехвърлям през ума си.

— Добре. Учудих се на реакцията си спрямо тебе.

— И каква е?

— Последния път, когато те видях, ти причини смъртта на човек, който ми беше много скъп. Направо я уби, а мен осакати. Въобразявах си, че те мразя. Мислех си, че ако те срещна отново, ще ме обземе само желанието да те стисна за гушата и да те удуша.

— Значи не е така?

— Не. Мразех едно момиченце, което убиваше от капризна ревност... но ти вече не си онова момиченце. Не са ти останали никакви чувства. Не знам дали приличаш по нещо на хората. Вече си само една природна стихия. И нищо друго. — Старецът въздъхна. — Никой не мрази урагана за това, което причинява. Разбрах, че не мога да мразя и тебе.

Тя го гледаше любопитно, но не му отговори.

— Все пак това не означава, че не трябва да бъдеш възпряна — продължи Ледения. — Когато ветровете набират скоростта на урагани, ние ги разпръскваме в атмосферата. Когато йонна буря доближи обитаема планета, ние неутрализираме заряда ѝ.

— Не можеш да ме спреш — изрече Пенелопа, а в гласа ѝ се прокрадна само сянка на присмех. — Трябваше вече да си разбрал това.

— Някой вече те е обуздал. Или все пак можеш да дойдеш в моята половина на стаята?

— Досега не исках да изляза — кротко отвърна тя. — Но вече искам и скоро ще уредя това.

— Как ли са успели да те затворят тук?

— Бях неопитна и наивна.

— Съгласен съм, че може и да си била неопитна. Но ми е трудно да повярвам, че някога си била наивна.

— Вярно е. Дойдох тук с Лъжекостенурката. Спряхме да презаредим с гориво на път за планета, където трябваше да порасна, защитена от всякакви външни влияния, да се науча как да си служа със силата си. — Тя млъкна за момент. — И тогава направих грешка.

— Каква?

— Видях, че корабът ще се повреди, ако не бъде сменен един малък уплътнител, и позволих на местните жители да чуят разговора ми с Лъжекостенурката. Ако си спомняш, той просто се прекланяше пред мен. Веднага взе да настоява пред механиците да подменят незабавно дефектния уплътнител. Когато те откриха, че наистина е трябвало да направят това, казаха ни, че техните кораби имали съвсем различно устройство, затова трябвало да почакаме няколко седмици, докато доставят този детайл. Способностите ми още не бяха достигнали зрелостта си, затова не прозрях достатъчно далеч в

бъдещето и не разбрах, че нищо не се канят да доставят. Доверих им се.

— И тогава те затвориха тук?

— Обясниха, че било заради безопасността ми. Така си е — призна Пенелопа. — Както аз не мога да мина през полето, не можеш и ти. — Тя отново се поколеба, сякаш ѝ беше много по-трудно да си спомни миналото, отколкото бъдещето. — На другата сутрин вече се бях досетила, че сме затворници. Но понеже и без това не изгарях от желание да отида в света на Лъжекостенурката, а тук задоволявах всичките ми потребности, мястото ми се стори не по-лошо от всяко друго, за да набера сили.

— А защо помогна на Сините дяволи срещу Демокрацията? Едва ли са ти по-мили от Лъжекостенурката.

— Помислиха, а вероятно още си мислят, че им помагам с надеждата някой ден да заслужи свободата си, но всъщност ми дадох възможност да проверя доколко се е развила дарбата ми. А аз нямам никаква причина да желая доброто на Демокрацията. Нейни хора ме откъснаха от моите родители и се опитаха да ме превърнат в лабораторно животинче, което послушно изпълнява всяка заповед. Пак Демокрацията изпрати по петите ми десетки ловци на глави, когато избягах. Не, няма за какво да я обичам. — Погледът ѝ срещна очите на Ледения. Отново му се стори, че тя гледа през него в идните месеци и години. — Трябва да ти кажа, че имам някои планове спрямо Демокрацията, наистина занимателни и забавни планове.

— Вярваш ли, че вече си готова да ги осъществиш?

— Отдавна пораснах. Вече не съм нито Пенелопа Бейли, нито Гадателката на Лъжекостенурката. Сега съм Оракула и е време да изляза на воля в галактиката.

— А какво стана с Лъжекостенурката?

— Умря.

— Как?

— Какво те засяга?

— Любопитно ми е. Мисля, че си могла да му запазиш живота, ако си искала.

Жената се усмихна. На такова лице усмивката трябваше да е много привлекателна, но от нея по-скоро лъхаше студ.

— Да, наистина си прозорлив.

— Нима си се уморила да те обожават?

— Че кой бог се уморява от преклонението пред него?

— Как умря Лъжекостенурката?

— Занимавах я го само мислите какво бих могла да направя за неговия нищожен свят. Единствено за това говореше. Все ме подканяше да избягаме и да отидем на неговата планета. Накрая стана много досаден.

— И какво се случи тогава?

— Един ден сърцето му спря.

— Разбира се, ти си го накарала да спре.

— Все още не разбираш — упрекна го Оракула и тъжно поклати глава. — Аз не предизвиквам събитията. Аз избирам бъдещето, в което вече са се случили.

Ледения се намръщи.

— Това ми прилича на парадокс.

— Защо?

— Защото нищо не може вече да се е случило, ако виждаш бъдещето.

— Може би е така в твоето бъдеще. Но ти си само човек.

Тя вдигна лявата си ръка над главата и остана в тази поза около пет секунди.

— Сега какво бъдеще избра? — попита Ледения.

— Тази нощ ще събера ведно множество възможности. Но както и да ти обяснявам, не си способен да ме разбереш.

— Опитай все пак.

— Предпочитам просто да те използвам.

— И как ще стане това?

— Време е да се махна от този затвор, а ти ще изиграеш важна роля в освобождаването ми.

— Не и ако мога да ти попреча с нещо.

Пенелопа се засмя развеселено.

— Само че си безпомощен. Затова си тук, на това място, в този миг.

Индианеца излезе от затъмнената кола на около километър от района, където беше Оракула, и безшумно тръгна към скалния навес, който си избра предишния път.

Малко преди да стигне до подножието на зъберите, усети нечие присъствие. Веднага извади лазерния пистолет — най-безшумното от своите оръжия. Приклезна и застина неподвижно. Взираше се в мрака и се заслушваше.

Нито видя, нито чу нещо, но не можеше да се отърси от увереността, че има някой наоколо. Едва ли Син дявол би искал да остане незабелязан от него, освен ако вече го е видял и се опитва да го залови. Но Двете пера не се съмняваше в уменията си. Нямахше как да се е издал досега. Значи тук беше Свирача, най-последно намерил начин да дойде на Хадес от някой от трите спътника.

Индианеца разбра, че ще има нужда от обемното си зрение, и за пръв път от няколко дни махна превръзката от едното си око. Почака да свикне отново с по-широкото полезрение.

Изведнъж долови, че загадъчното присъствие вече не е наблизо, и се покатери като котка до върха на скалата. Оттам можа да огледа целия район. В отсрещния край двама въоръжени Сини дяволи пазеха пътя.

Остана на мястото си достатъчно дълго, за да забележи още трима часови. Взираше се в сенките, хвърлени от различните части на сградата, но не успя да забележи Свирача.

Накрая изпълзя до ръба на скалния навес. Беше само на три метра над една от металните опори, крепящи кварцовия покрив. Той се спусна внимателно и стъпалата му опряха в твърдата повърхност.

Тръгна по опората и се скри в по-плътна сянка от погледите на всеки, който случайно би вдигнал глава. После извади кърпа от един джоб и изтри лицето си, покрито с пот от усилията в горещата нощ на Хадес.

Не искаше да върви по кварцовите плоскости, защото не знаеше дали ще издържат тежестта му, затова се насочи към един остър ъгъл

на покрива. Легна по корем и надникна надолу. Търсеше прозорец... и видя един, по-широк дори от врата, само на два метра вдясно.

Не забравяше, че поне десетина метра го отделят от земята, затова се спусна много предпазливо, докато краката му докоснаха перваза. Натисна капака, който поддаде съвсем лесно.

Изчака, за да провери дали някой в тъмната стая ще отиде до прозореца. Никой не се показа и Индианеца се пусна от ръба на покрива. Скочи в стаята с едно ловко движение и затвори прозореца.

Помещението имаше формата на равностраничен триъгълник. Липсваше обзавеждане и Двете пера не можа да прецени за какво служи тази стая. По средата забеляза два грубо издялани дървени стълба, високи към два метра. Огледа ги, но не се досети какво представляват.

Насочи вниманието си към вратата. Когато я доближи, тя не се прибра в стената, а и наглед нямаше нищо подобно на компютърна ключалка. Накрая той просто посегна и я бутна лекичко. Плоскостта се скри толкова бързо, че Индианеца стреснато отскочи назад.

Пак извади лазерния пистолет, готов да овъгли всеки, проявил любопитство към неочаквано отворилата се врата. Но когато излезе в безсмислено стесняващия се и разширяващ се коридор, намери го празен.

Още щом се обърна наляво, вратата се затвори рязко. Двете пера стигна до плътна стена без следа от врати, стълби или въздушни шахти. Върна се и зави надясно. Озова се пред рампа, водеща към долния етаж.

Тръгна предпазливо по нея, чу гласове и приклезна, готов да стреля. Съществата разговаряха на един от гърлените си диалекти. Повече от минута нито го доближиха, нито се магнаха. Двете пера пак тръгна надолу.

Попадна в голямо помещение с множество прозорци и препълнено с непознати предмети. Имаше холограми и плоски изображения, каквито нито един нормален човек не би успял да изтръгне от мозъка си. Столовете и креслата можеха да настанят не само Сини дяволи, но и лодинити с техните безбройни стави по крайниците, както и някакви слоноподобни твари, чиято външност Индианеца нямаше никакво желание да си представи. Холоекран в

един ъгъл показваше дразнеща поредица от светлини в различни оттенъци на сивото, които действаха почти хипнотично.

Чу стъпки и се скри зад едно огромно кресло. Миг по-късно Син дявол влезе откъм отсрещния край и излезе през вратата вляво.

Двете пера се изправи, огледа двата изхода от стаята и реши да последва съществото. Даде му тридесет секунди преднина и излезе в дългия виещ се коридор. Мина край немалко затворени врати и се озова в още една просторна стая. Тази беше пълна с компютри и местни разновидности на радиостанции. Още четирима Сини дяволи седяха тук.

Индианеца осъзна, че е невъзможно да ги подмине, без да го забележат, и макар да не го притесняваше убийството на която и да е твар в сградата, едва ли можеше да довърши всички, преди да са включили някакъв сигнал за тревога. Върна се в стаята с мебелите и излезе през другата врата.

Отначало му се стори, че пак е попаднал на глуха стена, но тъкмо преди да се обърне, забеляза необичайно тясно стълбище вдясно. Предположи, че не биха настанили някой като Оракула долу, и реши да се качи на горния етаж.

Попадна на площадка с твърде неправилна форма и се зачуди какво да прави сега. Изведнъж надуши миризмата на храна — човешка храна — откъм коридора отсреща. Тръгна по него и влезе в малка кухня, където един Син дявол нареждаше в чинии пържола и салатата.

Сви се в сенките на съседната стая и зачака. След няколко минути друго същество влезе в кухничката, заповяда нещо и излезе. Готвачът застана пред светещото кълбо в ъгъла, произнесе няколко думи и след малко друг Син дявол дойде в кухнята през още една врата, сложи чиниите на поднос и ги отнесе.

Двете пера трябваше да прекоси помещението, за да го последва. Стана, изкашля се, за да привлече вниманието на готвача, и насочи лазерния пистолет към него.

— Нито звук! — заповяда му тихо.

Синия дявол го зяпна. Не помръдна.

— Къде е Оракула?

Никакъв отговор.

— Чу какво те попитах. Къде сте я настанили?

Съществото изрече нещо неразбираемо.

— Мамка му! — промърмори Двете пера. — Само не ми разправяй, че не говориш нашия език.

Готвачът каза още нещо и Индианеца пак не чу нито една позната дума. Огледа се, видя подобие на шкаф и без да отклонява оръжието от Синия дявол, отиде да отвори вратичката.

— Влизай тук! — заповяда и посочи недвусмислено.

Онзи го гледаше недоумяващо.

— Нямам излишно време! Хайде, размърдай се!

Синия дявол си стоеше на мястото. Двете пера го сграбчи за ръката и съществото мигновено посегна с другата си ръка към гърлото му.

Индианеца го ритна по крака и стовари пистолета си върху главата му. Синия дявол се свлече на пода. Без да се интересува дали е мъртъв или само в безсъзнание, Двете пера го натика в шкафа и затвори вратичката. Насочи пистолета към компютърната ключалка на кухничката, но когато натисна спусъка, не се случи нищо.

Огледа пистолета и видя, че ударът по главата на Синия дявол е прекъснал хранването. Пъкна безползното оръжие в някакво чекмедже. Вече бе загубил цяла минута. Втурна се след съществото с подноса.

Този коридор беше сравнително прав и постепенно се разширяваше. Индианеца надникна зад първия остър завой и забележа петима въоръжени Сини дяволи пред голяма врата.

— Тук ще да е — промърмори на себе си.

Почака да види дали онзи с подноса ще излезе, но това не стана. Разбира се, каза си Двете пера, може да е предал храната на някой от пазачите и да е отпрашил нанякъде. Множество коридори се разклоняваха наляво и надясно. Дори допускаше вероятността тези Сини дяволи да пазят нещо друго, а не Оракула, но се съмняваше в това. А и ако беше така, трябваше да се справи с петима пазачи, преди да проникне вътре... Но пък никъде другаде не срещна охрана в този налудничав лабиринт, дори в комуникационния център.

Време беше да провери дали планът му ще успее.

Извади звуковия си пистолет и спусна предпазителя. С лявата си ръка бръкна в джоба на туниката, извади семената от алфанела, които му бе донесъл Брусар, внимателно ги нагласи между зъбите си и ги захапа.

— Вече са тук — съобщи Оракула, зареяла поглед нанякъде.

— И двамата ли?

— Да. — Тя се обърна към него и му се усмихна. — Завършекът наближава.

— Значи и аз съм част от плана ти, така ли? — попита Ледения.

— В някои случаи присъствието ти има значение, в други — не.

— И какво ще направя според тебе?

Тя се засмя.

— В никое бъдеще, което мога да видя, аз не отговарям на въпроса ти.

Той извади малка пура от предния джоб на туниката си.

— Имаш ли нещо против да пуша?

— Да, имам.

— Жалко — промърмори Ледения и запали пурата.

— Гледай ти — все така весело продължи Оракула. — Инатиш се. Сега по-добре ли се чувстваш?

— Не много.

— Но не те е страх от мен?

— Почти.

— Би трябвало да се страхуваш.

Старецът сви рамене.

— Сигурно.

— А знаеш ли, че през целия си живот досега съм се бояла само от един човек?

— Нима? От кого?

— От тебе.

— Поласкан съм.

— Но това беше отдавна. Сега те гледам и не се плаша. — Взря се в него и очите ѝ най-после виждаха настоящето. — Изпитвам единствено презрение към тебе.

— Не е ли омраза?

Тя поклати глава.

— За да мразиш някого, трябва поне малко да го уважаваш или да се съобразяваш със заплахата, която представлява.

— Значи ме смяташ за безобиден?

— Да. — Оракула пак го огледа от главата до петите. — За мен си безобиден дори с експлозивите, които си скрил в протезата си.

— И за тях ли знаеш?

— Знам всичко. Нима не съм Оракула?

— Да, Оракула си. И си затворена зад силово поле. Как ще ме възпреш, ако реша да ги взривя?

— Ти си старец и сърцето ти е изтърпяло какви ли не натоварвания през годините. Ако се опиташ да взривиш експлозивите, ще усетиш непоносима болка в гърдите, сърцето ти ще се пръсне и ще умреш. — Погледът ѝ го пронизваше. — То вече бие по-ускорено, пулсът ти доближава опасната граница. В милиони варианти на бъдещето дори няма да разбереш какво ти се е случило. Но... — тя се премести две крачки надясно, — ...щом съм тук, вече има бъдеще, в което болката те предупреждава какво ще стане. Нали?

Ледения притисна ръка към гърдите си. Изведнъж започна да се задушава, нещо сякаш притисна сърцето му. Опита се да прикрие състоянието си, но не можа.

— Ето, убеди ли се? — Оракула се засмя доволно. — Освен милиардите вероятности, в които успяваш да взривиш експлозивите, има и едно бъдеще, когато болката не престава. И миг преди да умреш, ти разбираш, че съм ти казала истината.

Изведнъж му олекна. Ледения се опря на вратата, за да не падне.

— Може ли да те попитам нещо? — каза той след малко.

— Нали за това е Оракула — да отговаря на въпроси.

— Как, дяволите ги взели, са успели да те задържат тук? Защо твоите надзиратели не са пукнали в подходящия момент?

— Подбираха ги много старателно — обясни жената. — В никое достъпно за мен бъдеще не се разболяваха така, че да си възвърна свободата.

— А как те хранят? Трябва да изключват поне частично полето.

— Да, но съвсем малка част от него. Ей сега ще видиш. — Тя заговори по-силно. — Можеш да влезеш!

Появи се Син дявол с поднос, остави го пред тънката черта на пода и веднага излезе. След секунда от комуникатора прозвуча

мелодичен звън и Пенелопа се дръпна към отсрещната стена, колкото се може по-далеч от полето. Въздухът до подноса изпраця и тя коленичи, посегна много внимателно и придърпа храната към себе си. Щом пренесе подноса през чертата, чу се ново пращане и записан глас на Син дявол съобщи, че полето отново е включено напълно.

Жената нареди чиниите на маса и седна.

— Сега разбра ли? — обърна се към Ледения.

— От колко години няма друго живо същество от твоята страна на полето?

— От злощастния край на Лъжекостенурката.

— И през цялото време не си се срещала с хора?

— Не съм се срещала с никого. — Тя помълча и добави: — Имах кукла, но тя се разпадна преди четири години.

Ледения опита да си представи как осемнадесетгодишната Пенелопа си е играла с куклата, но не успя.

— Да, още те съжалявам — промълви след малко. — Не е твоя вината, че си благословена или прокълнатата чрез тази дарба, нито че Демокрацията се е отнесла зле с тебе. Не си виновна и за това, че Сините дяволи са те затворили... но ти си такава, каквато си и не мога да допусна да излезеш оттук. Щом е невъзможно да бъдеш убита, ще останеш затворена зад полето.

— Мечтай си — изрече тя снизходително. — С какво могат да ми навредят твоите фантазии?

Жената се обърна внезапно към стената и застина за миг. После пак погледна към Ледения.

— Този път на кого помагаше? — попита старецът.

— Не го познаваш. Почти всичко е готово. Остана съвсем малко.

Равнодушното ѝ изражение изчезна, заменено от презрителна гримаса.

— Ама че глупак! Нима си мисли, че така ще ми попречи да му дърпам конците?

— За кого говориш?

— За Джими Двете пера.

— Къде е той?

— Съвсем наблизо е и се надява да ме обърка, като подлуди себе си. В момента е безумец, но аз не чета в човешките умове. Аз виждам в бъдещето.

— Семена ли е сдъвкал? — учуди се Ледения.
— Да, сякаш това има значение!
— Има — увери я старецът. — Ако самият той не знае какво ще направи след секунда...
— Но аз ще знам! — заяви Оракула.
— Представях си, че виждаш безбройните вероятности и насочваш бъдещето така, че да изпълнява желанията ти. Но как ще манипулираш човек, който в момента не е по-разумен от насекомо?
— Точно затова си тук.
— Аз ли?
— Ако аз не успея да го спра, ти ще направиш това.
— Пенелопа, имаш развнтено въображение.
— Аз нищо не си въобразявам, само предвиждам.
— Е, този път си сбъркала — сопна се Ледения. — Ако той има възможност да те убие, няма пръста си да мръдна срещу него.
— Ще постъпиш така, както ти е предопределено.

Ледения се намери да ѝ отговори, когато вратата се отвори и в стаята нахлу Индианеца, разрошен и с безумен поглед. В едната си ръка държеше звуков пистолет, в другата — нож, от чието острие капеше кръв.

— Кой си ти бе? — обърна се към Ледения.

Гласът му звучеше някак кухо.

— Приятел.

Двете пера го зяпаше тъпо.

— И двамата работим за Тридесет и две — обясни старецът.

— Онова копеле! — кресна Индианеца. — Първо ще убия нея, после и него!

— Говори по-тихо.

Двете пера се закиска.

— Що бе? Очистих ония Сини дяволи пред вратата.

Ледения стрелна с очи Пенелопа, която засмяно разглеждаше Индианеца.

„Изобщо не си разтревожена. Стои пред тебе побъркан като бясно куче и иска да те убие, а на тебе ти е смешно. Значи не е Джими.“

Двете пера се извъртя рязко към Оракула.

— Ти к'во ми се хилиш ма? Да не мислиш, че ще се майтапя с тебе?

— Не, Джими Двете пера — отвърна тя кротко. — Знам, че изобщо не си в настроение за шеги.

Той вдигна пистолета и се прицели между очите ѝ, но след секунда отпусна ръка.

— Жаден съм.

— Има вода на долния етаж — каза му Пенелопа.

— Да, ама има и на масата до тебе — озъби се Индианеца.

Тръгна към нея.

— Недей! — извика Ледения, но беше твърде късно.

Двете пера се блъсна в силовото поле, писна и отскочи като топка към отсрещната стена. Свлече се в краката на стареца, който се наведе да напипа пулса му. Поне сто и петдесет удара в минута.

— Това за какво беше? — обърна се той към жената.

— Не разбирам въпроса ти.

— Защо го остави да стигне дотук и да изколи онези Сини дяволи? Само за да стане за посмешище ли?

— Не ме е грижа за Сините дяволи — отвърна тя равнодушно.

— Мислех си, че ще имаш нужда от помощта на Джими, за да излезеш оттук — настоя Ледения.

— Явно съм сгрешила.

„Твърде бързо отговори, Пенелопа. Знаела си, че не може да те убие. Всичко си продължава по твоя план... но що за адска измислица включва един луд, проснат в безсъзнание пред мен?“

— Май се обърка — каза Оракула и той отново видя насмешката и снизхождението в бледите ѝ очи.

— Вярно е. Но все някак ще разгада какво става.

— Ако доживееш.

— Същото важи и за тебе — троснато отвърна старецът.

Тя се усмихваше.

— Харесва ми да съм жива. Току-виж, реша да живея вечно.

— Не възразявам, стига да си стоиш зад полето.

По лицето ѝ премина сянка на недоумение.

— Чудя се...

— На какво?

— Родих се в Демокрацията, а ти — във Вътрешната граница. Аз съм на двадесет и две години, а ти — на повече от шестдесет. Не знам нищо за миналото ти, нито ти за бъдещето ми. Нямаме нищо общо помежду си, освен враждата. Вероятността да се срещнат хора като нас е почти неизчислима. — Тя се замисли. — Тогава защо съдбите ни се преплетоха?

— Не знам — призна Ледения.

— Любопитно е, нали?

— Щях да съм щастлив да не знам нищо за тебе.

— Щастиято не е за хора като нас двамата. А скоро всички ще научат много неща за мен.

— Няма да стане, ако зависи от мен.

— Нищо не зависи от тебе — заяви тя с поредната безметежна усмивка. — Остава ти само да стоиш безпомощно и да очакваш следващите събития.

Гледаха се безмълвно.

— Мръдни се — помоли Пенелопа след няколко минути. — Пречиш им да влязат.

Ледения се обърна и видя обезоръжения Праед Тропо, който бе избутан в стаята от Чандлър, притиснал малък пистолет в гърба му.

— Мендоса! — изненадано възкликна Свирача. — Ти пък какво търсиш тук?

— Ей сега ще ти обясня. Преследва ли те някой?

Чандлър поклати глава.

— Навсякъде е пълно с трупове. Ти ли ги очисти?

— Той.

Старецът посочи все още безчувствения Индианец.

— А кой е той?

— Джими Двете пера.

Свирача се намръщи.

— Не разбирам защо и Индианеца е дошъл тук.

— Наели са го да убие Оракула.

— Е, май не е особено опасен конкурент засега.

Чандлър побутна Праед Тропо и затвори вратата.

— А него защо доведе? — попита Ледения, вторачил се в Синия дявол.

— Оглеждаше труповете, когато се качих на етажата — обясни Свирача. — Рекох си, че един жив щит няма да ми е излишен. — Той изгледа Оракула. — Същата ли е, за която я мислеше?

— Да, това е Пенелопа Бейли.

— А каква е тази черта на пода? Силов поле?

— Да. Как се досети?

— Вече бях сигурен, че е затворена насила тук. Само че допреди минута не знаех как са го постигнали. Чувал съм, че ние още не разполагаме с технологията на силовите полета. Но както виждам, никой не изгаря от желание да мине през чертата... Хъм, това ли сполетя Индианеца?

Ледения кимна.

— Надрусал се е с алфанела и се хвърли с главата напред.

— Е, поне ми е разчистил пътя дотук — призна Чандлър.

— Щеше и сам да се справиш, ако се беше наложило.

— Съмнявам се. Не знам откъде ги е връхлетял, но аз избрах такъв път, че щяха да ме гръмнат като едното нищо.

— Имам нови нареждания за тебе.

— Тъй ли?

— Можеш ли да я убиеш?

— Не виждам какво ще ми попречи — подсмихна се Свирача. — Не се безпокой за силовото поле, намерих един страхотно мощен генератор два етажа по-надолу. Ако той захранва полето, мога да го изключа.

Ледения се вгледа в Оракула — тя пак се бе пренесла мислено някъде другаде в пространството и времето.

— Ти дори не знаеш как работи генераторът — обърна се той към Чандлър.

— Не знам какво е силово поле — отвърна наемният убиец, — но от генератори не се плаша. Почти същият беше монтиран в коболианския кораб, който имах преди време.

Праед Тропо бе отстъпил предпазливо на няколко крачки от Чандлър и накрая Ледения му каза:

— Не шавай. Не искам да те убия, но няма да се поколебая, ако ме принудиш.

Синия дявол бавно се върна на мястото си до Свирача.

— Хайде, да правим каквото ще правим — предложи Чандлър. — Все някога ще открият онези трупове.

— Може да се случи твърде скоро — обади се Оракула съвсем спокойно.

— Е, какво ще кажеш? — обърна се Свирача към Ледения.

— Още се опитвам да проумея какво става.

„Вече си мислех, че всичко ми е ясно. Но защо и Праед Тропо е тук?“

— Мендоса, нямаме цяла нощ на разположение — нетърпеливо го подкани Чандлър.

— Дай ми само една минута! — сопна му се старецът и застана срещу Оракула. — Добре. Само той може да те освободи, а Джими ти беше нужен, за да му разчисти пътя. Но защо и аз съм тук? Каква е ролята на Праед Тропо?

Тя се усмихна многозначително.

— Няма начин да е скалпила всичко — възрази Свирача. — Дори да е искала Индианеца да се надрусва, после как е предвидила какво ще му щукне?

— Тя си подбира бъдещето — натърти Ледения. — Решила е ние четиримата да се съберем в тази стая... но още не знам защо...

Праед Тропо направи светкавично движение и Чандлър, който се бе вторачил в Оракула, изпъшка и хвана с лявата си ръка почти отрязаната китка на дясната. От нея бликна тъмночервена струя.

— Убий го тоя гадняр! — изчегърта гласът му, а Праед Тропо вече бе насочил нож към Ледения.

— Не мърдай! — заповяда старецът. Държеше умело скрит допреди секунда пистолет. Синия дявол се подвоуми и реши да не рискува. — Пусни ножа!

Чандлър бе коленичил и се опитваше да спре кръвта. Ледения си позволи за миг да погледне Пенелопа, която ги наблюдаваше с неестествено спокойствие.

„Изобщо не си изненадана. Знаела си, че точно това ще се случи. Но не виждам смисъл. Докара тук двамата най-опасни убийци в галактиката и единият е полумъртъв, а другият вече е сакат. Защо?“

Чандлър откъсна парче от туниката си и го уви около срязаната си китка, а потокът псувни от устата му не секваше.

„Така. Той е още жив. Искаш го жив, но безопасен. Защо? Какво съм пропуснал?“

— Ей сега ще се превържа и сам ще го пречукам! — изръмжа Свирача, който още се занимаваше с ръката си.

— Ще го пречукаш? — чу се дрезгав глас зад Ледения. — Кого ще пречукаш?

Старецът побърза да отстъпи, а Индианеца се надигна несигурно на колене.

— Ще го пречукаш... — повтори Двете пера, сякаш думата не означаваше нищо за него.

Зениците му се бяха свили като главички на карфици.

— Джими, не мърдай — предупреди го Ледения.

— Трябва да я убия — измънка Индианеца, стана и се олюля.

— Ние сме твои приятели — побърза да каже старецът.

— Аз нямам никакви приятели — прошепна упоеният мъж. — Не те познавам. — Изведнъж погледът му се спря на Чандлър. — Ама тоя го знам кой е! Исква да ме изпързала. — Той посегна към звуковия си пистолет. — Не можеш да ме изпревариш, Чандлър! — кресна диво. — Пръв дойдох! Аз ще ѝ видя сметката!

Пръстите му вече стискаха дръжката на оръжието и той вдигна ръка, за да се прицели в Свирача.

Ледения насочи своя пистолет към Двете пера.

— Кротувай или си труп! — изрече заплашително.

— Моя е, мамка ви! — кресна Индианеца, а по лицето му се стичаха сълзи. — Аз я намерих, не вие! Аз ги повалих ония Сини дяволи! Няма да ме прекарате!

Той се клатушкаше, но успя да завърти оръжието си към Чандлър, а показалецът на Ледения се сви около спуська.

Тогава последното липсващо парче пасна в мозайката.

Старецът вече не можеше да предотврати изстрела, но само нищожна частица от секундата преди това отклони ръката си към стената. И Двете пера застреля Чандлър.

— Не! — яростно кресна Оракула, когато Свирача падна по лице на пода.

След секунда лъчът от пистолета на Ледения се заби между очите на Индианеца. Старецът се обърна към Праед Тропо.

— Не прави глупости и може да преживееш тази бъркотия. Е, Пенелопа, все пак познах, нали?

Тя го удостои с кимване.

— Твърде много варианти трябваше да прехвърлиш, а? — продължи Ледения. — Имаше нужда от Свирача, защото само той можеше да изключи генератора. Но Индианеца трябваше да го изпревари, защото иначе Свирача нямаше да стигне дотук незабелязано.

— Така е.

— Ами ако не се бях сетил, какво щеше да стане? Щях да убия Джими, за да отърва Чандлър, а после Праед Тропо щеше да се справи с мен, нали?

Жената кимна отново, но очите ѝ вече се взираха в безбройните вероятности.

— Но аз съм един куц старец. Нямахте как да се измъкна жив оттук. Ето това не можех да схвана — защо и Праед Тропо трябва да е в стаята. Той или друг от Лорхните можеше да ме довърши и по-късно.

— Нищо не разбирам — обади се Синия дявол.

Ледения се обърна към него.

— Трябваше да осакатиш Чандлър, без да го убиеш. Той беше най-опасен и пак щеше да се отърве от тебе, дори останал с една здрава ръка. Но щеше да разбере, че не може да си пробие път навън срещу цялата охрана. Затова щеше да избере единственото решение — да освободи Пенелопа и тя да предизвика бъдещето, в което двамата да избягат оттук. — Пак се взря в Оракула. — Той щеше да си въобразява, че те води при Тридесет и две, за да си прибере остатъка от парите, но сигурно щеше да го сполети инфаркт. Познах ли?

— Инсулт — поправи го тя ведро. — Сърцето му беше във великолепно състояние.

— Праед Тропо — заговори старецът, — сега разбираш ли какво се случи? Всичко това — той посочи трупове на Чандлър и Джими Двете пера, — стана, защото тя искаше да избяга. Затова и аз, и ти сме тук. Ние с тебе не сме врагове, а само пешки в ръцете ѝ.

Синия дявол си замълча.

— Не бива да я пускаме на свобода — нито сега, нито когато и да било. Жесток каприз на съдбата я е направил това, което е, а бъдещето ѝ е ужасно. Но тази жена е твърде опасна, за да ѝ позволим да се развихри в галактиката. Виж какво успя да постигне, въпреки че е затворена зад силово поле!

— Да — промълви най-сетне Праед Тропо. — Тя никога няма да бъде освободена.

— Ти наистина си разумно същество.

— Но ще има и други, които ще дойдат да я убият. А тя ще ги манипулира, както постъпи с нас. Следващия път може би ще успее да се измъкне.

— Ще се погрижа да няма следващ път — обеща Ледения.

— Как?

— Ще кажа на Тридесет и две, че тя е мъртва. Ако ѝ попречите да се свърже с външния свят, нищо няма да му подсказе, че съм го излъгал.

— Това означава, че трябва да те оставя жив — промърмори Праед Тропо.

— Не виждам защо да не ме пуснеш. А и да се инатиш, имам взривно устройство. Няма да се поколебая да го включа. Ще пръсне цялата ви идиотска сграда на парчета, но Пенелопа ще измисли как да оцелее. — Той даде време на Синия дявол да вземе решение. — Предпочитам да живея. А ти?

Съществото го изгледа изпитателно и промълви:

— Върви си с мир.

— Благодаря ти.

— Не можеш да напуснеш района, без да те арестуват — продължи Праед Тропо. — Ще се погрижа да те придружат. — Стигна до вратата, но се обърна. — Не излизай оттук, докато се върна, иначе не отговарям за живота ти.

— Разбрах.

Синия дявол затвори вратата зад себе си.

— Сбърках — каза Оракула, когато остана насаме с Ледения. — Мислех си, че съм готова да се изправя срещу галактиката, но не е така. Ще трябва да почакам, докато дарбата ми достигне истинската си зрялост.

— Пенелопа, ти никога няма да напуснеш тази стая.

Жената се усмихна.

— Щом се почувствам готова, това ще стане. Когато бях момиченце, ти ме подцени. Тази вечер аз те подцених. Предполагам, че и двамата повече няма да допуснем тази грешка. — Тя въздъхна и завъртя глава. — Трябваше да предвидя... Но имаше толкова променливи величини — какво и кога ще направи Индианеца, къде ще застане Чандлър, кога ще се престраши Праед Тропо, кога ще се събуди Индианеца. — Тя се засмя неочаквано. — И все пак почти успях. Оставаше само половин секунда.

— Да, замалко щеше да избягаш — съгласи се Ледения.

— Следващия път ще бъда по-точна.

— Няма да имаш подобна възможност.

— За тебе няма да има друга възможност — поправи го тя кротко. — Ти си грохнал старец. Но аз съм съвсем млада. С всеки ден набирам сили, а там, навън, ме чака цяла галактика.

— Остави я на мира — промълви Ледения.

— Не мога. Вглеждам се в бъдещето и съзирам велики възможности, които ти не би могъл дори да си представиш. Някой ден ще се махна оттук и ще ги постигна.

Праед Тропо се върна в стаята с още шестима Сини дяволи.

— Готов ли си, Мендоса?

Ледения кимна и тръгна към вратата.

— Почакай — спря го Пенелопа.

— Слушам те.

— Искам да ти благодаря.

— За какво? — озадачено попита старецът.

— За това, че ме изненада. Човек трябва да се учи от грешките си, а никой досега не бе успял да ме завари неподготвена.

— Надявам се да ти е харесало — изрече Ледения присмехулно.

— Не — отвърна тя замислено. — Не ми хареса. И няма да допусна да ме изненадат втори път.

Думите ѝ сякаш увиснаха като тъмен облак в стаята, когато Ледения излезе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.